

Giới thiệu Con Cắm

Trong truyện cổ tích Tấm sẽ là nhân vật chính nhưng ở đây nhân vật chính của câu truyện teen hay của Shibi này sẽ là Cắm.

Một con Cắm lười biếng, xấu nét thì sẽ làm được gì cho đời nhỉ?

Xin chào! Ô hay dô ai si nô mô tô! Như các bạn đã biết, rau có nhiều loại rau: rau muống, rau xà lách, rau ngót, rau dền, rau mồng tơi... À, tôi chẳng định làm bài văn tả cây rau kiểu nặng hặn gặp mưa rào nhà em đâu, mà tôi chỉ muốn nói rằng tên tôi nó cũng nằm trong cái đồng rau ấy. Mồng Tơi, Hoàng Mồng Tơi!

Bao nhiêu cái tên vi diệu, ảo lòi không đặt mà lại đặt cho tôi cái tên kinh dị đó. Muốn nghe truyện lịch sử hình thành và phát triển không? Tôi kể cho mà nghe!

Bạn đang đọc truyện *Con Cắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Cắm Thì Sao? Cắm Xinh Đẹp!

Xin chào! Ô hay dô ai si nô mô tô! Như các bạn đã biết, rau có nhiều loại rau: rau muống, rau xà lách, rau ngót, rau dền, rau mồng tơi... À, tôi chẳng định làm bài văn tả cây rau nhà em đâu, mà tôi chỉ muốn nói rằng tên tôi nó cũng nằm trong cái đồng rau ấy. Mồng Tơi, Hoàng Mồng Tơi! Bao nhiêu cái tên vi diệu, ảo lòi không đặt mà lại đặt cho tôi cái tên kinh dị đó. Muốn nghe lịch sử hình thành và phát triển không? Tôi kể cho mà nghe! Chuyện là sau khi bố mẹ hoàn thành nghĩa vụ ấy, thì tôi xuất hiện trên cái cõi đời này. Mà cũng không phải vì mẹ tôi thèm mồng tơi sau đó bố tôi leo tường sang nhà hàng xóm hái hay gì đó đâu. Số là bà ấy mấy ngày rồi mà vẫn đi không ra, mà bà ngoại tôi bảo ăn mồng tơi cho dễ đi. Mà dễ đi thật! Từ đó bố mẹ quyết định đặt tên cho tôi là Mồng Tơi vì theo ý mẹ thì mồng tơi là ân nhân của mẹ. Happy Ending! Clap your hand!" Mồng Tơi oiiiiii..."Tôi đang nằm suy nghĩ vẩn vơ thì nghe thấy giọng nói bô bô của con Trúc nhà bên, à mà tôi thích gọi là con chó nhà bên hơn. Tôi không thích nó. Tại vì quá giống con nhà người ta. Chẳng hiểu sao mà ông bà, cha mẹ, nói chung là người lớn trong nhà lẫn ngoài nhà đều thích nó. Cứ hễ tôi làm gì thì bố hoặc mẹ cũng bảo: "Mày nhìn con Trúc mà xem..." "Mày nhìn con Trúc mà xem..." "Mày nhìn con Trúc mà xem..." "Bố mẹ nhìn con mà xem! Nhiều lần tôi rất muốn bật lại câu nói của bố mẹ nhưng rồi kiểu gì cũng là trả treo, vô lễ với người lớn. Sau này tôi mà đẻ con ra, tôi sẽ nói với nó rằng: "Con ơi, mẹ chỉ yêu con nhà mình thôi, không yêu con nhà người ta đâu nên con cứ yên tâm mà về với mẹ!" "Mồng Tơi oiiiiii..." "Lại réo! Tôi bắt mẫn, lật người dậy rồi chạy ra ban công, thò đầu xuống: "Cái gì? Kêu lắm thế, méo biết mệt à?" "Tôi vừa dứt lời thì đã nghe giọng mẹ dưới nhà tru réo lên: "Con gái con đứa mà ăn nói gì kì vậy? Bạn kêu mình mà làm thái độ như vậy hở?" "Ấy không có gì đâu bác, bình thường mà. Cháu chỉ muốn mượn vờ thôi!" "Cái Trúc nghe mẹ tôi quát thì vội cười giải vây cho tôi. Mẹ tôi nghe thế thì nhẹ giọng nói với nó: "Phải để bác dạy nó! Càng lớn thì càng coi ai ra gì. Giá mà nó được một phần mười của cháu thì đỡ biết mấy!" Vừa nói bà vừa tỏ ra tức giận. Con Trúc được khen thì làm bộ ngượng ngùng: "Bác cứ nói quá thôi..." "Tôi đứng trên ban công nhìn một màn dưới đất thì chói hết cả mắt. Sao lúc nào nói chuyện với tôi mẹ cũng sẵn sàng mà nói chuyện với nó lại nhẹ nhàng thế? Đúng là phân biệt đối xử!" Mẹ đừng quên con là ân nhân cứu mẹ nha!" "Mẹ đang cười cười với nhỏ nhà bên, nghe tôi hét to ở phía trên thì ngẩn đầu quát: "Mày là cái gì mà cứu được tao?" "Con là Mồng Tơi!" Tôi thần nhiên đáp lại rồi lờ mờ sang con nhỏ đứng kế: "Réo cái gì!" "Cả xóm này thì ai cũng biết Lại Thanh Trúc là một đứa ngoan ngoãn, hiền lành, lễ phép. Trái với tôi, tôi là một đứa lười biếng, suốt ngày chỉ biết ngồi trên phòng ôm điện thoại, không thì đi lông bông ngoài đường. "À...ừ cho tớ mượn vở địa được không?" Nó ấp a ấp ứng mở miệng. Tôi ghét cái ngữ này của nó liền gắt lên: "Chưa chép!", sau đó liền vào phòng, khóa cửa ban công lại, mặc cho tiếng la rầy bắt mẫn của mẹ tôi. Tôi nằm lên giường, mở nhạc thật lớn để áp đi cái tiếng cảm râm của mẹ sau đó lâu lâu trong miệng: "Mẹ, mang tiếng học giỏi mà đi mượn vở chép bài!" Minh buồn vì tìm mình đau. Minh buồn thì ai thấu đâu...Theo sau tâm trạng bức bối của tôi thì giọng hát trầm thiết của Hari Won vang lên. Tôi bực mình tắt loa rồi vớ lấy cái điện thoại. Sau khi lục tìm được số của con bạn chí cốt, tôi liền nhấn gọi cho nó. "Một con vịt xòe ra hai cái cánh. Nó kêu rằng cạp cạp cạp, cạp cạp cạp..." Tiếng nhạc chờ vừa dứt thì giọng nói hào hứng của nó truyền vào: "À lô, em à? Nhớ anh không? Nhớ à?" "Mẹ con điên!" Tôi chửi nó nhưng miệng thì cười toe toét. Vừa chửi xong thì đầu dây bên kia truyền đến một tràng cười ha ha. Thấy nó cứ cười dai tôi liền ngắt lời nó: "Rảnh không? Tối sang rước tao đi chơi đi!" Nó trả lời một chữ "đéo" rồi bỏ lại mấy tiếng tịt tịt. Bạn với chả bè! Nó là Nguyễn Thanh Hà, là đứa có hạn sử dụng trong mắt tôi lâu nhất. Chúng tôi học cùng lớp 10 và cả cái đứa "con nhà người ta" ấy nữa. Tôi biết mình không siêng năng, chăm học như Trúc. Nhưng cứ hễ bị đem đi so sánh với nó thì tôi lại ức. Tại sao thế? Mỗi người có một thể mạnh riêng mà, đâu phải ai cũng nhất thiết phải giống như ai. Thể mạnh của nó là siêng năng, học giỏi. Thể mạnh của tôi là... thôi tốt nhất là chúng ta không nên sát thương lẫn nhau! Trên lớp, Trúc là đứa luôn đứng đầu, tôi là đứa gần như đội sổ. Trúc là con cưng của các thầy cô giáo, tôi là đứa chuyên gia bị thầy cô đi. Cuộc đời Trúc màu hồng, cuộc đời tôi là một màu đen sẫm. Nó hơn tôi về mọi mặt. Tôi không thèm chấp nhất với nó nhưng đến sau này thì tôi mới chấp nhận một điều mà bấy lâu nay tôi luôn xem thường: Trúc luôn hơn tôi về mọi mặt, kể cả trong mắt Trung. Nếu nói Trúc là Tấm, tôi sẽ là Cắm! Ô nhưng mà tôi là một con Cắm xinh đẹp! Tôi không dám nhận mình giỏi giang hay gì cả, nhưng tôi dám chắc rằng tôi đẹp. Đó là lẽ đương nhiên thôi. Chẳng có thước đo nào để đo độ hiền lành thông minh của bạn cả, mà dù bề ngoài bạn tỏ ra hiền lành ai biết được thâm tâm bạn ra sao. Còn về bề ngoài thì ai mà chẳng nhìn thấy, có gương mặt làm gì? Vậy nên tôi là con Cắm xinh đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Con Cắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 2: Tôi Ghét Nhất Học Toán!

Trường tôi có một cách chia lớp khá là đặc biệt. Đó là lớp 10 học chung với những ai, do ai chủ nhiệm thì suốt quãng thời gian phổ thông còn lại sẽ y như vậy. Nếu gặp giáo viên chủ nhiệm dễ tính, thì cuộc đời bạn sẽ nở hoa. Còn nếu gặp phải bà La Sát hay ông Gà Mên nào đó thì thôi, khỏi phải bàn. Tôi nằm trong cái ví dụ thứ hai ý." Hoàng Mông Toi! Lên bảng làm bài cho tôi!" Đấy đấy, thấy chưa! Vừa nhắc đến đã réo tên rồi. Chỉ những đứa hay bị thầy cô đi mới hiểu nỗi khổ cực của tôi thôi. Tôi đáp một tiếng rồi ôm quyển sách toán lên bảng giải bài hình học. Tôi ghét toán kinh khủng, nhất là toán hình. Cứ Vecta Vector lĩnh tình gì đó. Sau khi nghiên cứu cái đề bài cùng cái hình trên bảng, tôi nhắm mắt viết đại vào. Bà La Sát vừa đứng sau lưng tôi vừa theo dõi tôi viết. Đoạn đang viết "AB // DC" nửa chừng thì bà ấy đột nhiên hỏi: "Tại sao hai đoạn thẳng này lại song song?" Giọng nói lạnh lẽo của cô giáo từ đằng sau vang lên khiến tôi lạnh cả sống lưng. Tôi hít một hơi thật sâu rồi lấy dũng khí mở miệng: "Vì... vì đó là sự thật!" Bà La Sát: "...Cà lóp: "...Tôi thề là tôi chẳng biết cái vẹo gì. Cứ nhớ sao ghi vậy. Mà tôi chẳng biết tại sao chúng nó song song. Nhìn sao thì ghi vậy thôi. Nhưng sự thật là nó song song." Thôi cô đi về chỗ dùm tôi cái!" Cô chủ nhiệm nói rồi bắt đầu quay xuống nhìn các gương mặt bên dưới: "Bạn làm đúng hay sai mấy đứa?" "Sai rồi..." Sai..." Làm sai rồi cô..." "Lớp bắt đầu xì xầm. Sai cái quần què nhá! Sau khi lướt qua bốn mươi mấy gương mặt trong lớp thì cô gơ tay chỉ về phía góc lớp: "Nào, Trúc đi! Bạn làm đúng hay sai?" Bạn nữ với cái tên Trúc nghe thế thì ngoan ngoãn đứng lên đáp: "Dạ thưa cô bạn làm sai ạ!" Cô nghe xong thì chỉ tay lên bài tôi, bảo nó lên sửa lại. Lúc đi ngang qua tôi, nó quay lại nhìn tôi, nở một nụ cười rất thân thương. Không biết thật hay giả, hoặc có lẽ là do tôi tưởng tượng nhưng dường như tôi vừa ngửi thấy một mùi thơm chốc. Tôi ghét Trúc không phải vì nó giỏi hay tôi thường bị đem ra so sánh với nó. Thực tế là con Hà cũng học rất giỏi, mỗi tội là không xinh bằng tôi thôi. Tôi cũng thường bị so sánh với Hà mỗi lần họp phụ huynh về. Nhưng cảm giác lại khác. Tôi cảm thấy con Trúc rất giả tạo. Nó luôn khoác trên mình vẻ mặt ngoan hiền với mọi người nhưng luôn nhìn tôi bằng ánh mắt xem thường. Càng nghĩ về nó tôi càng tức, cứ thế lực trên tay càng mạnh như muốn đâm thủng tờ giấy. Sau khi hí hoáy đủ thứ kiểu trên bảng thì Trúc thân nhiên đi xuống dưới. Bà La Sát lóp tôi bắt đầu kiểm tra bài làm của nó. Đoạn cô nở nụ cười rồi nói: "Bạn làm đúng rồi, cho một dấu cộng! Hoàng Mông Toi một dấu trừ!" "What? Cuộc đời thật bất công! Trong khi tôi đang mếu máo thì con Hà ngồi kể lại nhe rằng cười nham nhở. Chẳng hiểu sao tôi lại chơi với loại bêu xấu bạn bè như nó." Cầm lại thua nàng Tầm à?" "Có cớ lý!" Tôi lờm nó rồi tiếp tục ngồi về. Tôi không thích làm gì hết. Ngoại trừ ăn không ngồi rồi thì thứ duy nhất khiến tôi hứng thú chính là vẽ. Vẽ tranh giúp tôi giải tỏa mọi bức bối trong người." Lại về nữa à?" Đang chép bài nửa chừng thì Hà dừng lại quay sang nhìn tôi. Tôi không trả lời, chỉ "ừm" nhẹ một cái rồi chú tâm vẽ. Sau khi quét vôi ba sọt lông ngay nách thì đột nhiên tờ giấy vẽ của tôi bị giật. Tôi giật mình ngược đầu lên định chửi thì thấy bà La Sát đang chuyên tâm nhìn vào bức vẽ của tôi. Thôi rồi, thôi rồi! Mặt cô giáo đã chuyển biến và có nhiều nếp nhăn hơn. Cô không nói không rằng đi thẳng lên bảng, dùng nam châm cố định bốn góc tờ giấy và đứng sang một bên cho cả lớp chiêm ngưỡng. Một giây sau thì một tràng cười rộ lên. Phải nói là nhục ừ chịu được. May mà tôi còn chưa ghi tên nhân vật, không thì thi teo rồi." Học thì dở mà suốt ngày chú tâm vào những việc không đâu!" Cô đột nhiên lớn tiếng quát khiến cả lớp im bật. Tôi cúi gầm mặt, không dám ngẩng đầu. Ngay cả con Hà ngồi bên cạnh cũng im re không dám nhúc nhích. Kiểu này là máu điên của cô đã nổi lên rồi." Mông Toi!" "Dạ..." Tôi đứng dậy dè dặt nhìn cô. Nhìn bề ngoài tôi men lì mạnh mẽ thế thôi chứ bên trong mong manh dễ vỡ lắm. Người ta có câu gì nhỉ? Kiểu như bề ngoài mạnh mẽ nhưng bên trong yếu đuối ấy, tôi là kiểu người như thế. Thật đấy đùa đấy!" Không muốn học thì bước ra ngoài đứng cho tôi!" Vừa nói cô vừa chỉ tay ra phía cửa lớp. Tôi nghe thế thì hai mắt sáng rực liền nhanh nhẩu đáp: "Vâng! Thưa cô em đi!" Cô nghe xong liền trừng mắt quát tiếp: "Thôi, thôi, thôi, cô ngồi im cho tôi nhờ!" Tôi nghe thế lại ngồi xuống. Bọn nhiều chuyện kia thì cứ bàn tán xôn xao. Tôi lờm mắt nhìn cả bọn thì chúng nó vẫy vẫy tay chào lại tôi. Thôi tốt nhất là chúng ta không nên quan tâm đến dư luận. Tờ giấy của tôi vẫn nằm đó. Lâu lâu có vài bà đưa lóp khác đi ngang nhìn vào đều bùm miệng cười. Ngay cả các giáo viên khác cũng đứng lại nhìn một chút rồi rời đi. Tôi ước gì mình giống nhân vật Luffy ở trong One Piece, lúc đó tôi sẽ kéo dài tay mình về phía trước rồi giựt lấy tờ giấy sau đó đem trở lại bàn mình. Bà La Sát sau khi vẽ vài đường trên bảng thì quay xuống lớp: "Nào, nhắc lại cho cô, vector cùng phương là gì? Mông Toi! Nhắc lại nào!" "Đệ!" "Dạ thưa cô..." Tôi đứng lên, nói được ba chữ thì cảm luôn. Sự thật là ba chữ đó nó cũng nhiều lắm rồi. Sau khi thấy tôi ấp úng mãi không nói thì cô khề thở dài: "Haizz, sao lần nào em cũng không học bài cũ vậy? Mông Toi ơ! Mông Toi, sao em toi thế!" Lớp nghe xong câu cuối thì cười như điên. Ngay cả con kể bên cũng úp mặt xuống bàn mà cười. Cô thấy lớp ồn thì lên tiếng bảo lớp im lặng. Đúng lúc chuông reo hết tiết, cô cho lớp nghỉ rồi quay ra dọn đồ. Đợi cô ra khỏi rồi, tôi mới mò lên bảng cướp tờ giấy vẽ về. Trong tờ giấy là một cô gái tóc dài, gương mặt xinh đẹp nhưng tứ chi lại toàn lông. Khỏi nói cũng biết, đương nhiên là tôi vẽ con Trúc đấy! Tôi đang cầm tờ giấy thì bị mấy đứa trong hội chị em bạn dì giựt phát lấy. Kể sơ về hội. Đây là tập hợp các thành phần bà tám của lớp tôi gồm năm nữ và ba nam: Ngọc Trang, Mỹ Hạnh, Thanh Dung, Thanh Hà, Thành Đạt, Đình Vỹ, Quang Thuận và tôi. Trong đó Đình Vỹ là lớp trưởng, Quang Thuận là lớp phó kỷ luật, Ngọc Trang là lớp phó văn thể nữ. Lớp phó học tập đầu ư? Con Trúc đấy. Mà công nhận tôi toàn chơi với lũ bạn cán sự. Ngay cả con Hà cũng là tổ trưởng tổ tôi. Vậy nên nhiều khi đi chung với tụi nó cũng nhục lắm.

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Người Tôi Thích Tên Trung

"Công nhận mày vẽ giống thật!" Sau khi chiêm ngưỡng dung nhan của tấm hình thì chúng nó lần lượt lên tiếng. Còn phải nói sao, tôi vẽ tất nhiên là phải đẹp! Trong lúc cả bọn còn đang nhao nhao bàn tán thì tôi có lướt mắt sơ qua phía góc lớp. Trúc đang nhìn về phía bọn tôi. Thấy tôi nhìn, nó không né tránh hay giả nai như những đứa khác mà còn mỉm cười lại với tôi. Tôi chỉ hừ một tiếng rồi không để ý đến nó nữa mà bỏ chạy sang lớp kế bên tìm Trung. Tôi quen Trung ở kì thi tuyển sinh đầu vào. Tôi tên Toi, hán tên Trung, hai đứa cùng chung chữ T nên được sắp chung một phòng. Tôi không tin vào mấy cái tình yêu sét đánh vớ va vớ vẩn kia đâu, nhưng kể từ khi gặp Trung rồi thì như kiểu lửa được tưới thêm xăng ý, cháy dữ dội luôn. Ở thế mà ở đâu ra lại xuất hiện thêm một xô nước dập tắt lửa của tôi. Hai ngày thi ba môn, trong cả ba môn tôi đều ngồi trên Trung. Thế quái nào cô lại xếp cho con Trúc ngồi kế tôi kia chứ? Cứ hể tôi chuẩn bị bắt chuyện với cậu bạn đẹp giai ý là nàng Tầm lại xen vào trước làm tôi tức đến không chịu được! Nhưng số tôi còn may mắn, vào hôm thi cuối, Trung chủ động xin nick facebook, số điện thoại, zalo... của tôi. Khỏi nói cũng biết rồi, đương nhiên là tôi cho tất. Từ đó trở đi tôi và hán trở thành bạn, à thêm chữ "thân" vào. Vào hôm nhập học, lúc còn đang mải loay hoay đi tìm lớp thì tôi và Trung chạm mặt nhau. Đáng hán cao ráo, đầy đặn nên mặc đồng phục cấp ba trông đẹp trai dữ dội. Tôi nở nụ cười chào hán rồi sẵn tiện hỏi lớp luôn. Hỏi ra mới biết hai lóp sát bên nhau, thế là tôi nhờ hán chỉ đường hộ. Cứ hể Trung (và tôi) đi đến đâu là hầu hết bọn con gái sẽ quay lại nhìn hoặc tùm ba tùm năm bàn tán. Cũng từ đó mà nổi lên tin đồn tôi và Trung là một cặp. Ahiii hạnh phúc quá!" Trung ơ, bỏ mấy kiểm kìa!" Tôi vừa xuất hiện trước cửa lớp thì bọn con

trai lớp kẻ bên đã hét lên rồi, ngại ghê!" Mèo tìm tó có việc gì không?" Trung vừa ra khỏi cửa đã nở nụ cười thật tươi với tôi. 'Mèo' là biệt danh mà hân đặt cho tôi bởi tôi không thích được gọi bằng tên thật." Phải có việc gì thì mới được tìm à?" Tôi làm bộ bĩu môi với Trung, hân thấy thế liền bắt đầu đi thò dài." Muốn ăn bánh đúng không?" "Ờ ờ, đúng là chỉ có hân mới hiểu được tôi. Cơ mà tôi không có đi kiếm bánh." Không phải!"" Chứ sao?" Hân trở mặt ngạc nhiên như kiểu lần đầu nhìn thấy lợn chề thức ăn ấy. Biểu cảm ấy làm tôi tức cười liền vỗ vào vai hân: "Này, biểu cảm ấy là có ý gì? Bộ trong mắt cậu tớ chỉ biết nghĩ tới ăn à?" "Trung nghe xong biểu cảm còn thái quá hơn trước: "Ừa không phải hả? Chết cha, lợn rồi!"" Này, ông nghiêm túc một tí cho tôi nhờ!"" Haha, thế tìm tó có việc gì?" Sau khi cười cười thì hân nghiêm túc trở lại. Tôi bắt đầu lúng túng trình bày vấn đề: "Ồ thì... như cậu đã biết, nhà tớ rất xa..." "Ừ, rồi sao nữa?" Trung kiên nhẫn hỏi tiếp. "Bố mẹ, ông bà, cô dì, chú bác của tớ đều bận..." "Ừ, thế nào?" Lại tiếp tục kiên nhẫn. "Đường xá dạo này gồ ghề kinh nhờ?" "Ồ thế tóm lại là cậu muốn nói gì?" Trung bày ra bộ mặt dờ khóc dờ cười với tôi. Tôi cố nén cười rồi nói: "Ý tớ là đường xá gồ ghề, suy ra xe tớ vừa hư. Bố mẹ, ông bà, cô dì, chú bác của tớ đều bận, suy ra không ai chở tớ về. Nhà tớ xa lắm..." Tôi vừa kể lể vừa làm bộ tội nghiệp. Câu cuối tôi còn cố ý nhấn mạnh và kéo dài chữ cuối. Ý tứ của tôi rất đơn giản: Trung ơi, ken diu chờ mi về nhà?" Thế suy ra cậu muốn tớ chở cậu về đúng không?" Tôi nghe xong thì gật đầu lia lịa. Đột nhiên hân nhào tới véo má tôi rồi hét lên: "Trời ơi là trời, có vậy thôi đó hả? Thế thì nói đại ra đi làm này giờ đứng hóng tưởng có chuyện gì to tát!"" Thế có chờ không?" Tôi trừng mắt với Trung. Hân liền buông tay ra rồi bảo: "Ra về ngồi yên trong lớp, cầm chạy lung tung!"" Ahii love dễ sợ!" Tôi nói rồi vừa chạy vừa mi gió với hân. Chỉ thấy Trung khẽ cười. Có lẽ hân không biết, tôi thực sự rất thích nụ cười của hân. Hiền hòa, nhẹ nhàng và có chút tinh tế. Tôi thích kiểu người vui vẻ âm ỉ như Trung, còn cái kiểu lạnh lùng, ít nói trong ngôn tình thì tôi cực ghét. Theo như tôi thấy thì chiêu đó chỉ áp dụng được với trai đẹp thôi. Vì khi bạn đẹp thì bạn làm cái rắm gì chúng nó cũng mê. Nhưng khi bạn đã xấu mà còn cố tỏ ra cool ngầu thì xác định đi, bạn tự kiêu cmnr. Vừa trở về lớp thì tôi được trông thấy một màn rất đẹp mắt: Thăng Vỹ và con Trang lớp tôi đang diễn lại cuộc hội thoại của tôi và Trung. "Ra về nhớ ngồi yên trong lớp nhá, không được chạy đi đâu đấy, nếu không anh 'no năm!'" Vỹ đặt tay lên vai Trang, nhìn Trang bằng ánh mắt trìu mến. Con Trang bắt đầu e thẹn, lấy tay che miệng rồi nói: "A~hi~hi love~lắm... moah moah." Đoạn cuối nói ráng chu miệng lên, xấu đến không tả được. Tôi lia mắt lườm từng đứa một. Không hiểu sao hai mắt lại lia về phía cửa lớp, đúng lúc thấy Trung đang cười khò. Tôi vội đứng dậy chạy ra cửa. Mấy bọn còn lại cũng giật mình liền bỏ chạy về chỗ ngồi. Kiểu này là bị chứng kiến từ đầu đến cuối rồi." Mấy đứa đó nó đùa thôi..." Tôi dè dặt nhìn Trung. Hân mà giận thì khô tôi lắm." Ừ không có gì đâu! Tớ quên dặn cậu hôm nay lớp tớ vắng tiết cuối. Ra về cậu đứng trước cổng trường chờ tớ nhá!" Trung nói xong thì tôi gật đầu. Sau đó hân tạm biệt tôi rồi trở về lớp. Đúng lúc bắt gặp Trúc từ đâu đó đi ngược chiều với hân. Nó mỉm cười với Trung, Trung cũng cười lại với nó. Không hiểu sao tôi lại cảm thấy bức bối!

Bạn đang đọc truyện *Con Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Tôi Từng Là Một Đứa Con Ngoan

Như đã hứa, ra về Trung đứng chờ tôi sẵn ở trước cổng trường. Tôi mỉm cười nhận lấy nón bảo hiểm Trung đưa và lên xe một cách tự nhiên trước con mắt soi mói của các nàng khác. Cứ nhìn cho đã đi, tôi đẩy càng hân đi. Đi được một khúc, đột nhiên Trung dừng lại trước một quán trà sữa, gọi hai ly mang về rồi đưa cho tôi một ly nói: "Cho Mèo này!"" Cảm ơn nhé!" Tôi cười tí mắt đưa tay nhận lấy. Đúng là người trong mộng của tôi có khác, chu đáo thế cơ. Mà tôi cũng thắc mắc một điều rằng cậu ta tốt với tất cả mọi người hay chỉ riêng mình tôi thôi? Rồi lại nhớ đến con Trúc. Cái vẻ ngoan hiền của nó trước mặt Trung làm tôi phát bực. Thường thường khoảng hơn năm giờ chiều chính là giờ cao điểm. Thời điểm này xe kẹt kinh khủng. Nếu là mọi ngày thì tôi sẽ vừa luồn lách các thứ vừa chửi thề trong miệng rồi nhưng hôm nay lại cảm thấy yêu mấy cái xe đang đứng chần chẫn trước quá! Các cô, các chú cứ đứng đó luôn cũng được, đừng đi đâu hết. Càng kẹt xe thì thời gian tôi ngồi sau lưng Trung càng kéo dài. Từng giọt mồ hôi lấm tấm trên áo cậu ta nhìn gọi cảm chết người. Cái lưng thẳng tắp cùng bờ vai mạnh mẽ ấy cứ thoát ẩn thoát hiện khiến tôi mê mẩn. Vì đây là Trung nên tôi mới thích thôi. Chứ gặp mấy đứa khác mà mồ hôi mồ kê như thế thì dừng hòng đến gần tôi." Xe lắm nhờ!" Trung vừa nhích lên phía trước một chút liền cảm thán. Tôi dướn người lên phía trước nhìn nhìn rồi thần nhiên mở miệng: "Đâu? Ít mà!" "Ít á? Vậy như thế nào thì mới được gọi là nhiều?" "Giống Trung Quốc ấy, kẹt xe mấy ngày mấy đêm!" Tôi cười cười. Sau đó móc điện thoại ra chụp bóng lưng Trung. Trung nghe tiếng tách tách của điện thoại liền quay đầu hỏi tôi: "Làm gì đấy?" Nhân lúc cậu ta quay đầu tôi liền chụp một tấm." Làm kỉ niệm. Mai một mờ ra xem để ghi nhớ công lao của cậu đã chở tớ về nhà!" Tôi cật điện thoại vào túi rồi đưa ly trà sữa lên hút một ngụm. Đồ Trung mua có khác, ngon phải biết! Trung khẽ cười không nói gì nữa mà tập trung vào việc chen lấn. Chưa đầy mười lăm phút thì xe đã thoát ra khỏi đó. Thấy xe chạy bon bon trên đường thông thoáng tôi liền xụ mặt. Sao Việt Nam không kẹt lâu lâu như Trung Quốc nhỉ? Về đến nhà, tôi tạm biệt Trung rồi vui vẻ đi vào. Mẹ ngồi tán dóc với mấy bà hàng xóm, thấy tôi đi về cùng một thằng con trai liền ngạc nhiên lại. "Thằng nào ấy?" "Bạn con!" Tôi đáp cụt lùn. Cái nhìn chòng chọc soi mói của mấy bà hàng xóm càng khiến tôi khó chịu. "Thế đi học về gặp người lớn không biết chào hỏi gì à?" "Lại nữa rồi! Tôi cực kì ghét cái câu này. Còn nhớ có lần tôi đi học về, mấy bà ấy thì ngồi đối diện nhà tôi. Tôi vừa về đến nhà, như bình thường là xuống xe mở cửa sau đó chạy thẳng vào nhà. Hôm sau các bà ấy sang mách mẹ tôi rằng: con gái lớn rồi mà gặp người lớn là ngó lơ chẳng biết phép tắc gì cả! Đờ mờ chứ! Mấy bác không có việc gì làm hay sao mà lúc nào cũng thích xăm soi vậy? Mấy người ngồi ở bên kia đường thì làm sao tôi để ý được? Ờ mà có để ý cũng chưa chắc tôi chào. Vậy nên con mình lo chưa xong thì đừng lo cho con người khác. Từ đằng xa, con Trúc chạy xe đạp điện từ đầu ngõ vào. Lúc đi ngang qua chỗ mẹ tôi nó liền mỉm cười: "Cháu chào các bác ạ!" "Ờ ờ... khỏi nói đi. Tất nhiên là sắp có một cuộc so sánh diễn ra rồi. Tôi không quan tâm nữa mà quay lưng đi thẳng vào trong nhà, khỏi thưa, khỏi chào gì hết. Mà kể thấy cũng lạ. Ở Việt Nam, mỗi lần mà ai đó lên bục phát biểu đều chào: kính thưa quý vị đại biểu, kính thưa toàn thể các... kính thưa... Còn ở nước ngoài thì: Hello everyone! Chấm hết. Tại sao cứ thích quan trọng tiểu tiết thế nhỉ? Lại! Ai cũng nói tôi ngổ ngáo, xác xược. Ừ thì cũng đúng thôi bởi lúc tôi muốn làm một đứa con ngoan thì người ta chẳng cho tôi cơ hội. Bạn biết cảm giác thất vọng nhất là gì không? Là khi bạn đã cố hết sức rồi mà chẳng ai hiểu. Họ chỉ nhìn chòng chọc vào kết quả của bạn và kẻ khác để so sánh và chỉ trích bạn. Quan hệ của tôi và người nhà không được tốt cho lắm. Đôi lúc tôi muốn lớn thật nhanh để sớm thoát khỏi cái nhà này. Tôi đã từng là một đứa ngoan ngoãn và lễ phép. Hồi còn ở cấp một, tôi học sinh giỏi toàn diện. Điều đó khiến tôi cảm thấy tự hào. Nhưng khi có sổ liên lạc, họ lại tạt cho tôi một gáo nước lạnh: "Học kiểu gì mà đứng hạng 10 vậy?" Khi tôi kiểm tra được điểm cao nhất lớp, tôi hồ hởi khoe: "Con kiểm tra toán cao nhất lớp mẹ ạ, 9 điểm lận!", họ lại nói: "Học kiểu gì mà được có 9 điểm cũng khoe. Mấy không thấy nhục à?" Cứ như vậy dần dần tôi chẳng biết mình học giỏi để làm gì. Điểm cao thì sao chứ? Cũng chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả. Dần dần tôi trở nên lười học và dẫn đến kết quả như bây giờ. Rồi mẹ lại nói tôi sống quá khép lòng với mọi người xung quanh. Tôi muốn sao? Chẳng phải lúc tôi trải lòng cùng mẹ, mẹ đem nó kể cho mấy dì nghe để họ cùng bàn tán sao? Chẳng phải lúc tôi đưa ra ý kiến của mình liền bị mọi người phản bác lại sao? Vậy đó. Tôi nghĩ sống vì mình được rồi. Sống vì người khác tôi sống không nổi!

Chương 5: Ngu Ngốc

Mùa thu năm lớp 11. Cho đến tận bây giờ tôi vẫn không thể hiểu nổi mình đã lên lớp bằng cách nào. Thành tích của tôi phải nói là bết lớp nhưng lại may mắn không phải thi lại hay tốn công học thêm một năm nữa. Phải chăng ông trời đã động lòng trước sinh vật đáng thương như tôi? Năm nay có một sự xáo trộn nho nhỏ, à không phải nói là sự tổ chức. Tôi và Trung lại học cùng lớp với nhau. Ông bà ơi tôi học cùng lớp với Trung đó. Khỏi phải nói cũng biết tôi sung sướng đến mức độ nào rồi. Chỉ cần nghĩ đến ngày ngày đến lớp được gặp Trung thì con tim bé nhỏ của tôi đã nhảy nhót tung bùng. Chẳng hiểu sao đầu năm lớp 11 cậu ta bỗng dưng làm đơn xin chuyển lớp nữa. Nhưng ai quan tâm chứ! Chỉ cần học cùng lớp với Trung là cuộc đời tôi bỗng dưng tươi sáng rồi." Chúng ta không thuộc về nhau...giấc mơ không là của nhau..."Tôi bị giật mình bởi âm thanh bên cạnh. Sau khi dời mắt sang nơi vừa phát ra âm thanh ấy, tôi liền hân học lên tiếng: "Đẹp sếp'ss của mày sang một bên cho tao nhờ!" Khi phát âm từ "Sếp'ss" ấy không biết tôi đã phun ra bao nhiêu lít bọt rồi. Nói xong tôi lại chuyển tầm mắt về phía bàn ba tổ một. Chỉ cần nhìn thôi thì cũng giúp tôi thả du tinh thần rồi. Con Hà ngồi cạnh thấy tôi vẫn lo ngẩn nhìn Trung liền bực bội: "Đồ trọng sắc khinh bạn!"Tôi không để ý đến nó, tâm hồn tôi bây giờ không biết đang trôi dạt về phương nào rồi. Trung ngồi đó, cả người như phát ra một ánh hào quang rực rỡ, chói lóa. Chốc chốc lại khiến tôi nuốt nước miếng. Khỏi cần quay đầu cũng cảm nhận ánh mắt quái dị của nhỏ bạn thân đang chia vào mình. Lâu lâu đột nhiên bóng hình của Trung lại bị cái đầu mẩy đũa trong lớp che mất. Tôi bất mãn tính kêu tui nó né sang một bên thì bất chợt phía trên bực giảng vang lên một giọng nói: "Mông Tui, xuống phòng photo lấy đề cương toán lên cho lớp!"Tôi giật mình ngẩn đầu khó hiểu lên tiếng: "Tại sao lại là em?" "Trong lớp đầu phải không có con trai? Mà vốn dĩ chuyện này là việc của ban cán sự mới đúng, mắc gì lại sai tôi đi lấy chứ? Lão!" Em ngồi trong lớp cũng đầu có học, không đi lấy thì ai đi?" Bà La Sát cao giọng. Mỗi lần bà ấy vận to volume thì tôi chỉ còn biết hậm hực làm theo. Vừa tính ra khỏi chỗ thì Trung lên tiếng: "Hay để em đi cho, bạn là con gái bụng không nổi đâu!"Ồ trời, nam thần bênh vực tôi kìa!Bọn trong lớp nghe xong thì "Ồ" hết cả lên. Tôi mừng rỡ quay đầu định cảm tạ thì bị tạt cho một ca đá lên đầu. Nước lạnh thì còn đỡ, cái này là đá cơ." Nó là con gái à? Con gái con đũa gì học hành thì chẳng ra làm sao, suốt ngày chỉ biết ngẩn ngơ mơ mộng!" Bài kiểm tra vừa rồi tôi dưới trung bình nên khó trách tâm trạng cô bực bội. Ban đầu, sau khi nghe cô nói xong thì có vài đứa bật cười nhưng bắt gặp ánh mắt như chứa mấy cái tù lạnh vừa mua từ Điện máy xanh của cô thì bọn nó chỉ biết lặng câm. Không ai hó hé một câu. Tôi không nói năng gì chỉ đành âm ức làm theo. Xuống phòng photo rồi mới phát hiện không có người. Tôi nhìn ngang nhìn dọc vẫn không thấy bóng dáng của anh trai xinh đẹp làm trong phòng photo đâu. Đang tính quay về lớp báo lại với cô thì thấy anh ta quay về, sau lưng còn có thêm một người nữa. Nhìn phù hiệu, tôi đoán là lớp 12, có lẽ vừa chuyển đến nên trông lạ hoắc. Tôi chỉ liếc mắt sơ qua nên không chú ý lắm vào anh ta, chỉ biết là cao như cây cột. Sau khi lấy được đề cương, tôi khó nhọc bê về lớp. Bà nó chứ! Nặng vớ cớ lờ! Tôi vừa đi vừa nguyên rủa cô chủ nhiệm. Nguyên bà ta ế chồng. Nguyên bà ta đẻ con không có lỗ đít. Đang tiếp tục nguyên rủa thì sau lưng truyền đến tiếng bước chân. Càng lúc càng đến gần. Lúc đi ngang qua người tôi, một hương thơm nhàn nhạt quần quýt bên mũi. Không phải là mùi nước hoa X-men hay mùi của mấy chai xịt chống hôi nách mà là một mùi hương rất lạ và đặc biệt, mùi hương tự nhiên từ cơ thể. Tôi bất giác quay đầu. Khoảng khắc nhìn vào đôi đồng tử của người đó khiến tôi muốn thết lên trong nỗi sợ hãi. Một đôi mắt màu xám tím trong vắt. Đã xám rồi thôi đi đã vậy còn hơi tím nữa. Tôi đánh giá con người bên cạnh. Nhìn kĩ thì anh ta đúng là con lai thật. Trong bộ óc nông cạn của tôi, con lai thì cũng lắm là mắt nâu hoặc mắt xanh hoặc mắt xám thôi. Còn cái màu hơi tím tím đó thì tôi chưa gặp bao giờ. Thấy mình bị nhìn chăm chăm bằng một ánh mắt ngây ngốc, anh ta hơi nhú mày rồi khẽ nói bằng một thứ tiếng hơi lóng ngóng nhưng tôi vẫn hiểu được. Ngu ngốc! Anh ta nói từ "ngu ngốc" rồi sau đó nhanh chóng bỏ đi. Trên tay còn cầm một tập hồ sơ, đoán chừng vừa mới photo xong. Sau khi anh ta đi xa rồi, tôi mới phát hiện ra lần đầu tiên bị chửi mà tôi không phản đáp vào đầu đối phương. Tôi bực bội chửi một câu: "Mẹ đồ mất dạy! Vãi trời đang đi vấp con kiến té đập cu!"Sau khi trở về lớp thì thấy Trung đang sửa bài trên bảng. Tôi dừng lại nhìn, thấy tôi, cậu ta hơi mỉm cười rồi tiếp tục làm bài. Tôi đặt đồng đề cương vắt và bê từ tầng trệt lên tầng ba như vừa ngoi ngóp từ dưới 18 tầng địa ngục lên mặt đất ấy lên bàn giáo viên, định về chỗ thì nghe cô ra lệnh: phát ra.Ờ mờ tuổi lo! Tôi phát đề cương như muốn đập vào mặt đứa đối diện. Bọn nó đang làm bài, tự dưng bị thứ gì đập mạnh xuống bàn, giật mình ngẩn đầu lên định chửi. Thấy nét mặt âm binh của tôi thì im lặng nhưng sau đó cười khùng khục như mấy lũ điên. Đáng nhẽ trông thấy vẻ mặt ấy của tôi thì bọn nó phải im lặng sợ hãi giống trong phim mới đúng chứ. Thế đéo nào đứa nào cũng che miệng cười như điên. Tôi bực bội định chửi thì giọng bà La Sát vang lên: "Phát nhanh lên!"Nghe vậy tôi liền lườm bọn nó sau đó tiếp tục trút giận lên bàn của những đứa còn lại.

Chương 6: Sinh Vật Nằm Trong Sách Đồ

Ra chơi, tôi tập hợp cả đám lại rồi bắt đầu dò hỏi: "Ê tui này biết thằng cha lớp 12 mới vô trường không?"Không phải tôi thù dai đâu, chẳng qua chỉ là tò mò thôi, nhất là con mắt kì quái ấy. Cứ nhớ đến con người tím tím ấy là tôi lại nhớ tới ma cà rồng, yêu quái, bla bla...Con Hạnh vừa nghe xong liền to mồm: "Trời ơi, người ta vô từ đầu năm tới giờ rồi mà bây giờ mới hỏi!".Anh mất nó nhìn tôi như kiểu nhìn một đứa ở dưới lòng đất mới chui lên ấy. Đầu năm đến bây giờ là bao lâu? Rõ ràng chỉ mới hơn một tháng thôi. Thế mà chúng nó làm như kiểu đã trải qua mấy mùa dâu rụng rồi. Tôi không thèm chấp nó liền hỏi tiếp: "Sao tao lại không hay biết gì nhớ?" "Phải rồi, trong mắt mày chỉ có Trung thôi thì làm sao để ý đến thiên hạ được!" Lần này thì Thuận lên tiếng. Thái độ tui nó như kiểu tôi hám trai lắm không bằng. Chỉ có Hà là hỏi một câu nghe được tai nhất thôi: "Sao thế? Mày gặp rồi à?" "Ừ mới gặp hồi nãy, lúc đi lấy đề cương cho tui bây ý!" Tôi thần nhiên đáp. Vừa nghe xong đám con gái liền thết lên: "Má! Biết vậy nãy tao xung phong đi lấy cho rồi!"Đồ già tạo! Lúc này thì đứa nào cũng cười trên nỗi đau của tôi. Thế mà bây giờ vừa nghe thấy trai liền tiếc nuối các kiểu. Tôi nhướn mày nhìn đám già tạo ấy: "Thế lần sau cô có kêu đi lấy đề cương thì tui này cứ xung phong nhiệt tình vào. Biết đâu lại có cơ hội gặp được!"Nhưng dường như bọn nó chẳng quan tâm đến câu nói ấy mà hỏi tới tấp như muốn tấp vào mặt tôi: "Sao? Đẹp trai không mày? Nghe đồn con lai ý, lai bốn nước lận. Gì mà Anh,

Pháp, Trung với Việt Nam hay sao ấy!" Đờ mờ chịch lăm thế? Ở yên một chỗ chịch là được rồi, có cần phải đi lung tung từ nơi này sang nơi khác như thế không? Tất nhiên là tôi chỉ nghĩ thôi chứ không dám nói. Mắc công ngày mai trên báo lại đăng tin: Nữ sinh bị hội đồng vì sĩ nhục thần tượng của bạn học. Thấy tôi chỉ mãi bĩu môi không nói gì, Dung liền đập cái 'bóp' vào vai tôi: "Nói nghe xem. Đẹp không?" Cả cái đứa hiền lành nhất trong nhóm cũng vì trai mà nở lòng tàn sát tôi thì cũng hiểu anh ta có sức ảnh hưởng ra sao rồi. Chỉ là một thằng con lai thôi mà, có cần phải làm quá thế không? Đúng là thứ gì càng khác với họ thì họ càng để ý. Giống câu gì nhỉ? "Họ cười tôi vì tôi khác họ. Tôi cười họ vì họ quá giống nhau!" Đúng, chính là câu đó! Trong khi bọn nó đang nhìn tôi chăm chú để chờ đợi kết quả thì đầu óc tôi đã xoay tùm lum không biết bao nhiêu vòng. Tôi vừa nghĩ vừa thấy mình thông thái vờ cờ lơ ra. Ấy thế tôi liền cười như một con dờ. Con Dung thấy vậy liền đập thêm một cái vào vai tôi. Tôi giật bắn mình liền xoa xoa bã vai sau đó nhăn mặt: "Thế bọn mày chưa gặp bao giờ à?" Gặp rồi nhưng thấy từ xa nên không nhìn rõ. Nghe đồn con mắt đẹp lắm!" Trang đáp. "Ừ thì cũng đẹp! Nhưng lơ như đeo kính áp tròng thì sao? Thời buổi này muốn mắt màu gì chả được!" Tôi nói bằng giọng khinh thường. Nghĩ lại lúc nãy cũng có khả năng anh ta đeo lens thật. Tôi chẳng tin anh ta có đôi mắt màu xám tím ấy đâu. Nhưng rất tiếc là thằng Đạt ngồi một bên không nói gì từ nãy đến giờ lại đập vào mắt tôi một cái điện thoại, trên đó có thông tin nó vừa mới hỏi Gú Gồ xong. Đồng tử màu tím đúng là có tồn tại nhưng lại cực kì hiếm người nào sở hữu được nó, ước tính toàn thế giới chỉ khoảng hơn 600 người sở hữu. Đôi mắt tím này đến từ Alexandria's Genesis, là một chủng người lai A-Ấu đặc biệt. Những người có đôi mắt màu tím thường có ngoại hình ưa nhìn hơn những người bình thường khác.... đọc đến đây tôi lại cảm thấy choáng váng. Đúng là không ngờ thật. Nói vậy phải chăng anh ta chính là một sinh vật quý hiếm nên được bảo tồn và giao phối thật nhiều để duy trì nòi giống? Bất giác tôi cảm thấy những người như thế nên được nằm trong sách đỏ để tránh sau này bị con người săn bắt bừa bãi. Ở mà tôi đang điên loạn cái quần gì thế này? Và tôi lại không ngờ rằng trong cùng một ngày tôi lại gặp "sinh vật trong sách đỏ" ấy hai lần. Đó là biệt danh tôi đặt cho anh ta. Lúc tôi hỏi anh ta tên gì thì chẳng đứa nào biết cả. Tôi không nói mấy đứa kia việc anh ta nói tôi ngu ngốc. Mà cũng không ai điên đến nổi mách với mọi người xung quanh rằng có người chửi mình ngu. Bởi đờ mờ nó nhục kinh lắm! Khi tôi đang đứng đợi mẩu hậu đại nhân trước cổng trường để tí nữa sang thăm đi út mới vừa sinh em bé xong thì cái tên "sinh vật trong sách đỏ" ấy lại đứng gần tôi. Có lẽ cũng đang chờ người đến đón. Một lần nữa gặp lại nhưng anh ta lại chẳng mảy may để ý gì đến tôi, như kiểu sáng nay anh ta chưa chửi tôi vậy. Mà đờ mờ càng nhắc càng tức! Trước đây tôi vốn không quen anh ta, thế đeo nào lại chửi tôi chứ? Tôi tự hỏi không biết sáng giờ anh ta đã té đập cu lẩn nào chưa, hay vẫn còn cứng cáp lành lặn như xưa? Càng nhìn về mặt ấy càng khiến tôi cảm hờn. Mà cũng không thể phủ nhận sức hấp dẫn từ anh ta được. Cứ chốc chốc có vài người đi ngang qua đều ngoái đầu nhìn. Chẳng trách được vì ngoại hình của anh ta quá nổi bật. Nhưng tôi đây là ai chứ? Tôi chỉ trọn đời bên Trung thôi nên đừng mong sẽ quyến rũ được tôi. Bất giác anh ta dòi tâm tôi khỏi cái điện thoại trên tay mà quay sang nhìn tôi. Có lẽ không ngờ mình đang bị nhìn nên anh ta có hơi giật mình nhưng rất nhanh lại huơ cái điện thoại lên trước mặt tôi: "Chỗ này... đi thế nào?" Hỏi cái quần gì vậy? Tôi trở mặt khó hiểu nhưng nhớ lại chuyện ban sáng nên bực bội đáp: "Đéo biết!""Đéo??" Anh ta nghi hoặc nhìn tôi rồi tôi thấy anh ta mở ứng dụng từ điển lên đưa cho tôi: "Ghi làm sao?"" Haha..." Tôi ôm bụng cười nắc nẻ. Không ngờ anh ta lại đi tra từ đó thật. Có khi nào bạn bè anh ta nhắc đến từ "chịch" thì anh ta cũng sẽ đi tra luôn không? Thấy tôi cười anh ta lại càng nhủu mày, bàn tay giờ điện thoại vẫn còn giữ nguyên trên không trung. Thấy tôi vẫn còn cười, anh ta bực bội rút tay về rồi lăm nhăm: "Ni shi gou..." Tôi không nghe rõ. Mà có nghe cũng có hiểu gì đâu. Chỉ nghe cái gì mà "sur cầu" nhưng lại đoán được đó là tiếng Trung Quốc. Đồ phản nước! Cũng mang trong mình dòng máu Việt Nam nhưng tiếng Trung lại nói trơn tru rõ ràng như thế còn tiếng Việt thì nói như gà mắc đề! Thấy anh ta cứ bấm điện thoại không ngừng, xem chừng cũng gấp nên tôi đành mở tấm lòng từ bi chỉ đường giúp anh ta. Sau khi chỉ xong, anh ta liền mỉm cười nói: "Cảm ơn!" rồi bắt taxi rời đi. Xem ra phát âm còn dơ tệ. Lúc anh ta mỉm cười, dường như có hàng ngàn đóa hoa tươi thắm nở rộ, cả con người mang chút sắc tím cũng lấp lánh như ánh mặt trời làm tôi muốn ngay lập tức giơ tay lên che mắt mình kéo không thôi lại bị mù vì nhìn phải "tia màu tím". Mà anh ta cứ việc chỉ lên bản đồ rồi đưa cho tài xế cũng được mà, hà tất gì phải bắt tôi chỉ chứ? Đúng là đồ thần kinh! Đợi cỡ hai phút sau thì thấy bóng dáng của mẹ tôi tới gần. Tôi đang tính cảm rằm sao lâu thế thì thấy con Trúc đang đi kè kè bên mẹ tôi, cười nói không ngừng. Hỏi sao lại không lâu bởi mẹ tôi đang bị con yêu tinh ấy dụ dỗ!

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tắc Kè Nụ Tuyên Chiến

Tại sao người lớn cứ luôn miệng bảo: Mày đừng làm bố mẹ xấu mặt nữa. Nhưng chính họ lại luôn kể khổ với mọi người về con gái của mình? Từ thành tích trong học tập, đến tính cách xử sự và ngay cả những chuyện bé tí hon đầu ngón chân cũng đem ra kể cho bằng được. Ai đang tự làm xấu mặt ai đây? Có lúc tôi nghĩ có phải mẹ tôi nhân rồi quá không? Hết kể cho hàng xóm nghe thì sẽ đến lượt các cô, dì, chú, bác trong nhà và ngay cả con mặt lờ đang đi kè bên mẹ tôi. Mẹ nói: Giá như con Tôi nó thông minh được như cháu thì cũng đỡ chứ cứ thế này bác rầu quá. Bạn ý bảo: Con có giỏi giang gì đâu. Ở lớp bạn Tôi cũng được nhiều thầy cô, bạn bè yêu quý lắm!" Được yêu quí" là khái niệm gì? Được yêu quí là tần suất bị gọi lên bảng nhiều hơn người bình thường? Hay là được thầy cô nhưng nhớ đến nỗi ghi cả tên vào sổ đầu bài? Hoặc là cứ khi nào có chuyện gì thì được đem ra làm bia đỡ đạn đầu tiên? Có cái đéo ý! Tôi đứng kè bên nghe mà ứa cả gan. Mặc kệ mẹ vẫn đang vui vẻ trò chuyện cùng nó, tôi giựt phắt lấy cái nón bảo hiểm, đội lên đầu rồi cầu nhàu: "Sao mẹ dễ rơi vào cạm bẫy vậy?" Mẹ không nói gì, quay đầu lườm tôi một cái rồi lại nụ cười niềm nở với con Trúc: "Thôi bác đi trước đây, cháu về cẩn thận!" Nói rồi mẹ vịn ga. Trúc nghe xong thì vẫy tay chào tôi. Tôi không phản ứng, xem nó như không khí. À không, nó còn chẳng quan trọng bằng không khí. Không khí rất quan trọng với sự sống của con người, còn nó thì không. Lúc đi cùng Trung, tôi chỉ ước sao càng kẹt xe càng tốt. Nhưng hiện tại tôi chỉ ước có một cánh cửa cản kị của Doraemon xuất hiện, chỉ cần mở cánh cửa đó ra, bước qua một phát là xong. Khỏi lằng nhằng. Dì út của tôi là một người trái ngược hoàn toàn với mẹ tôi, hiền lành, nói năng nhẹ nhàng.... Nhiều khi tôi cứ nghĩ mãi, có phải hồi đó mẹ tôi hoặc đi út là con nuôi không? Đương nhiên là tôi chỉ dám nghĩ thôi chứ ngu gì nói ra. Tôi còn thông minh chán! Tôi thì không hứng thú với con nít lắm. Nói sao nhỉ, không hẳn là ghét nhưng nói chung là chẳng ưa. Cứ nghe thấy tiếng trẻ con khóc là tôi cảm thấy bực bội, chỉ mong tránh ra thật xa. Nhưng chẳng ai biết được cái sở ghét đó của tôi. Tôi cũng chẳng buồn nói ra. Nói làm gì chứ? Để nghe người ta xia xói à? Trong khi mẹ đang ngồi trong phòng nựng em bé thì tôi chán nản cảm điều khiển ti vi chuyển hết kênh này đến kênh khác. Quái thật! Hôm nay đài truyền hình không làm gì hay sao chứ chiếu quảng cáo hoài vậy? Nào là "Đây không phải là kem đánh răng, đây là Close up", rồi thì "Sữa chua nhà làm ngon như nhà làm", rồi tới "Bạn muốn mua tí vị,... "Đờ mờ hăm lờ! Tôi vẫn không hiểu mấy cha làm quảng cáo nghĩ gì khi tạo ra một sản phẩm "tuyệt vời" như vậy nữa. Quá xuất sắc! Thật ra tôi vẫn không biết mục đích mình đến đây là để làm gì. Có lẽ là đến để xem quảng cáo. Ngồi tự ki một lúc thì nhà bên chồng đi tôi đến. Tôi vốn chẳng biết họ cho nên lúc mấy người đó vào cũng chẳng biết có nên chào hỏi cho phải phép hay không. Mà nghĩ thôi chào cho người ta vui nhưng chưa kịp mở miệng đã nghe bà mẹ thì thầm với đứa con gái: "Con nhìn nhỏ đó kia, con gái con đứa gì mà bất lịch sự! Đừng có bắt chước nó đấy nhé!" Hờ hờ hờ... Tôi thần nhiên nhìn bà thím "tắc kè bông" đang thì thầm bên tai của "tắc kè nụ" nhỏ. Sở dĩ tôi gọi như vậy vì khuôn mặt bà thím đó hệt như cái bảng pha màu. Mất

tím, môi đỏ tươi, má hồng hồng. Mà tôi dám chắc "tắc kè bông" thù chân mày bị lỗi, thay vì cong cong mềm mại như người ta, lông mày bà thím này vừa đậm vừa nhọn hoắt giống đỉnh núi Everest. Hôm nay "tắc kè bông" diện một bộ liền thân bó sát có xẻ ngực. Màu đen vốn dĩ làm vóc dáng trở nên thon gọn nhưng không hiểu sao khi ở trên người thím này thì trông không khác gì mũ phù thủy trong phim Nàng tiên cá của Disney cả. Nói về con "tắc kè nự" bên cạnh thì vì còn non nên chưa nở thành bông được, mới chỉ đâm chồi thôi. Con bé này trông cũng quen quen nhưng tôi vốn ít để ý mấy đứa khối dưới nên không rõ lắm. Nhìn chung thì bé Nụ còn đỡ hơn bà Bông. Bé ấy chỉ to một chút son lên thôi. Nhưng vì da đen cộng thêm quả đầu cột hai chùm nên nhìn hăm thế nào ý. Đi thăm sản phụ có cần bôi trét thế không? Định dọa em bé người ta à? Trẻ sơ sinh còn non nên các cơ quan vốn dĩ còn rất yếu. Đờ mờ nhờ nó lên con đâu tìm thì biết làm sao? Nói chung là nhìn một hồi không hiểu sao tôi lại thấy tức cười. Đợi hai con động vật ấy đi vào trong tôi mới ôm bụng cười ngặt nghẽo. May là bên cạnh không có ai chứ nắc công người ta hiểu lầm tôi có bệnh thì tội nghiệp tôi lắm. Chợt thân hình lù lù đột ngột xuất hiện khiến tôi giật nảy mình. Con bé "tắc kè nự" không hiểu từ đâu xuất hiện đứng ngay trước mặt tôi dọa tôi sợ chết khiếp. Tôi sợ ma lắm, thật đấy! Nó nhìn tôi như kiểu nhìn kẻ thù. Mặt nó vốn miến cưỡng vẫn có thể chấp nhận được nhưng khi hai con người ấy trợn lên với tôi thì trông dữ tợn như hai ông thần hộ pháp trước cửa chánh điện. Càng nhìn nó tôi lại thấy mắc cười. Nhưng lần này tôi vẫn cố nhịn nếu không kiềm chế được có lẽ tôi đã cười văng cả nước miếng đầy mặt nó. "Cười gì mà cười!" Nó hằn học lên tiếng, vẫn với khuôn mặt đáng sợ đó. "Mình thích thì mình cười đấy. Sao nào? Bạn không cho à?" Tính tôi vốn nhảy nên nó càng như thế tôi càng thích đùa. Vừa nói tôi vừa nghênh mặt với nó. "Học thì ngu mà lúc nào cũng bám theo anh Trung!" Đột nhiên nó thét vào mặt tôi. Tôi hơi giật mình nhưng đoán ra chắc nó học cùng trường nên mới biết rõ vậy. Nghĩ thế tôi kiềm nén thú tính trong người, chống tay lên cằm thờ ơ nhìn nó: "Thì sao?" Có lẽ em nó chưa uống thuốc nên đầu óc có chút hỗn loạn. Nó đứng đó, hết mở miệng lại ngậm miệng. Có lẽ không biết nói gì hoặc có lẽ nó đã cạn lời. Tôi đợi cho đến khi ngáp một tiếng rõ to thì mới nghe nó gửi tôi hậu thư: "Anh Trung nhất định thuộc về tôi nên chỉ cứ nằm mơ đi!" Nói rồi nó tức tốc bỏ vào trong. Chưa đầy nửa phút thì nó lại trở ra bổ sung thêm phần kết: "Tôi sẽ cạnh tranh công bằng với chị!" Tôi chẳng đáp lại, chỉ nhướn mày nhìn nó. Thế là trong một buổi tôi đã kết nạp thêm một kẻ thù. Nhưng em Nụ đã nhầm to. Vốn dĩ tôi và nó không ở cùng vạch xuất phát nên không thể có khái niệm công bằng được. Đợi em phẫu thuật thẩm mỹ thành công chị sẽ chơi trò công bằng với em! Từ trước đến nay, cũng không phải tôi chưa bao giờ nhận mấy lời hăm dọa kiểu này. Lúc thì bị tụi lớp Trung chặn lại kiểm soát nói chuyện. Lúc thì bị bọn hàng xóm lân cận tìm đến. Nhưng mà lần nào cũng khiến tôi với bọn trong lớp cười ngặt nghẽo. Vốn dĩ tôi chẳng cảm thấy sợ hãi hay lo lắng gì cả, ngược lại thì có chút buồn cười. Nhưng mà cũng có lúc tôi cảm thấy tự ti. Tôi không tự ti về vẻ bề ngoài mà tự ti về thành tích học tập. Có lẽ sắp tới tôi đã có mục tiêu cho việc học. Ai nói yêu đương là bỏ học bỏ hành? Yêu đương là động lực học tập. Ô mà chắc chỉ có những người có tinh thần giác ngộ cao như tôi mới nhận ra. *Tình hình là sau khi họp phụ huynh thì tớ đã trở thành thành phần vô sản cho nên việc viết chap tùy vào hên xui. Vậy nên mong các bạn thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Hôm Nay Tôi Buồn

Hôm nay tôi thấy con Hà có vẻ đặc biệt vui. Từ sáng giờ nó cứ cười tùm tùm suốt. Đến lúc tôi hỏi nó có chuyện gì thì nó lại giấu bảo chẳng có gì cả. Bọn bè thế đấy, có chuyện gì tôi cũng kể còn đến lúc nó có chuyện thì lại giấu tôi. Hôm nay nó lạ lắm. Mọi hôm kiểm tra bốn lần phút nó đều chỉ bài tôi nhưng hôm nay lại không hó hé một lời. Tôi có hỏi nhưng nó không trả lời. Thậm chí còn có vẻ như cố ý che bài. Nhưng tôi không nói ra vì dù sao nhìn bài người ta cũng nhọc lắm. Cũng may hôm đó tôi có hiểu bài sơ sơ nên nắm chắc cỡ trung bình. Lúc làm xong, nó quay sang hỏi tôi làm được không, tôi chỉ cười nói: "Chắc là được.", nó rõ ràng chẳng nói gì cả. Từ năm lớp 10, vì thường đi cùng tôi nên Hà cũng thân với Trung. Hai đứa đó cũng nói chuyện đùa giỡn với nhau bình thường. Cơ mà hôm nay, cô vừa ra khỏi lớp nó đã chạy sang chỗ Trung hỏi nó có làm bài được không. Trung vẫn cười với nó như thường lệ nhưng tôi lại có cảm giác (tôi vẫn luôn hi vọng đây chỉ là cảm giác của bản thân) như ánh mắt cậu ta nhìn nó có chút dịu dàng, lại có chút vui vẻ. Hai đứa đó ngồi cùng bàn, nói chuyện gì trông có vẻ vui lắm, cứ cười không ngớt. Lúc con Hà thấy tôi đang nhìn nó, đột nhiên nó ngưng cười rồi quay sang nhìn Trung. Trung cũng nhìn về phía tôi và cậu khẽ cười. Khó chịu quá. Thật sự cảm thấy rất bí bách. Họ chỉ là bạn thôi, đúng không? Hi vọng là thế... Tôi không ở lại đó mà một mình rời khỏi chỗ ngồi. Sân trường quá rộng vậy nên tôi không biết đi đâu cả. Cảm thấy bản thân mình giống một con tự kỉ vậy, cứ đi lang thang khắp sân trường. Hôm nay trời âm u, nghe đâu sắp có bão rồi. Gió thổi mạnh khiến bụi bay khắp nơi. Tôi đang ngẩn ngơ dựa vào lan can thì có hạt bụi bay vào mắt. Khoé mắt lập tức đau rát, đồ ùng lên sau đó nước mắt ứa ra. Để yên thì rất đau, mà càng dụi lại càng nhức. Cuối cùng có vẻ như đã hết đau nhưng nước mắt cứ không ngừng túa ra. Tôi thấy mình thật thảm hại. Cảm thấy thật tủi thân. Chuông reng vào lớp. Tôi cúi đầu lẻ từng bước khó nhọc đi về phía cầu thang. Tại sao nhà trường không làm thang máy nhỉ? Leo lên thế này thật là mệt. Hình như tôi đụng trúng ai đó. Tôi không ngán đầu, chỉ khẽ lầm bầm hai từ "xin lỗi" rồi tiếp tục đi lên. Tôi đang mệt, chẳng muốn ngán đầu, mệt lắm. Đột nhiên tay tôi bị người ta giữ lại. Tôi bực dọc ngán đầu lên, phát hiện thằng cha "động vật quý hiếm" đang nhìn mình liến hất tay hất ra sau đó khẽ nói: "Fuck you!" Anh ta trở mắt nhìn tôi vài giây sau đó lắc đầu ngán ngẫm. Cảm thấy sắp trễ, tôi liền mặc kệ anh ta sau đó nhanh chân chạy về lớp. Có lẽ tôi hai mắt đã quen. Rõ ràng là buồn nhưng trong chớp mắt tôi đã có thể tươi tỉnh cười đùa với người khác. Vừa vào lớp tôi đã chạy ngay đến chỗ bọn kia hét lên: "Người yêu ơi yêu mình anh được không?" Bọn nó làm bộ chán ghét rồi xua tay: "Cút về chỗ ngồi ngay!" Tôi cười hi hi rồi bước về chỗ. Tôi cố giữ trạng thái vui vẻ như mọi ngày, nhắm mắt xem như chưa có gì xảy ra. Đến giờ thực hành hoá, vì chia nhóm theo số thứ tự nên tôi, Trúc, Trung, Trang và Thuận chung một nhóm. Nếu là bình thường, tôi và Trung sẽ ngồi cạnh nhau nhưng hôm nay, cậu ta chủ động ngồi kế Thuận, chỗ đối diện tôi và con Trang sang ngồi cạnh tôi. Tôi ngồi giữa Trang và Trúc. Là hôm nay tôi lại không cảm thấy khó chịu về con Trúc. Chắc có lẽ tâm tư của tôi hiện giờ không còn đặt vào nó. Nó cũng khá là im lặng. Mọi hôm thì có chen vào vài ba câu nhưng hôm nay chẳng nói gì. Mấy đứa trong nhóm tôi vì đa phần là bạn cán sự nên tiếp xúc nhiều với nó. Cũng có mấy đứa nói chuyện bình thường, cũng có mấy đứa ghét, chẳng hạn như con Hà. Đoạn con Hà lon ton chạy qua nhờ Trung chỉ giúp phần bài tập, Trung liền đứng dậy đi qua bên đó. Hai đứa kia thấy thế liền la lên: "Ê con kia! Ai cho mày cướp người của bọn tao!" Chúng nó cười rồi đi mất tăm. Tôi chẳng buồn làm thí nghiệm nữa. Thấy con Trang với thằng Thuận làm sắp xong, tôi liền đứng dậy xin đi vệ sinh. Vừa vào thì con Trúc cũng vào theo. Tôi ngoái đầu nhìn nó, tỏ vẻ khó hiểu. "Không ngờ đúng không?" Nó hỏi tôi bằng giọng điệu nhạt nhòa. "Không ngờ gì cơ?" Nó không nói tiếp mà bước đến bồn rửa tay, vẩy vòi nước ra rửa mặt sau đó mới mở miệng: "Sắp tới thì bạn thân mày sẽ có bạn trai. Có vui không?" Nghe đến đây, tâm tình tôi trở nên bực bội. Tôi gắt lên với nó: "Rốt cuộc mày muốn nói cái đéo gì?" Nó vẫn bình tĩnh nhìn tôi. Một con Trúc nghiêm túc thế này quả khiến tôi xa lạ. Trong mắt tôi nó chỉ có hai từ "giả tạo" để hình dung thôi. Hình ảnh này quả thực không quen. "Con Hà từng là bạn thân của tao." Nó thấy vẻ mặt ngạc nhiên của tôi thì khẽ cười: "Không ngờ nhỉ? Dù sao thì mày mới quen nó hồi cấp ba thôi. Tao quen nó từ hồi tiểu học rồi cơ." Nó nói có phần đúng, mà cũng có phần sai. Tôi đúng là mới học chung với nó hồi đầu năm ngoái nhưng quen nó từ hồi cấp hai. Dân sống ảo mà. Việc quen biết như thế cũng bình thường

thời.Hồi lớp 8, tôi thích nhất là đi comment dạo. Cứ rành rỗi là ôm máy tính hoặc điện thoại để lướt facebook. Ở trên mạng xã hội tôi cũng khá là nổi tiếng (vì ai bảo tôi đẹp làm gì!). Còn nhớ bữa ấy, có lẽ là sắp đến thi cuối học kì hai, tôi lang thang khắp các trang mạng và bắt gặp tấm ảnh đại diện của con Hà. Không xinh bằng tôi nhưng chắc chắn nó đẹp. Tôi trước giờ thích thả tim cho mấy đứa đẹp đẹp nên cũng bay vào thả tim cho nó.Mà cũng chẳng nhớ vì sao chúng tôi nói chuyện với nhau nữa. Nói chung là tôi quen biết nó như thế. Lúc nhập học cấp ba, chúng tôi đều bắt ngờ khi nhìn thấy nhau. Tôi vui vẻ rủ nó ngồi cùng và kết quả chúng tôi từ quen biết qua mạng lại trở thành bạn thân.Tôi bất giác ngẩn đầu nhìn đứa ngồi kế bên. Chuyện con Trúc nói là thật sao? Tôi có nên tin tưởng nó không hay là tin vào những gì con Trúc nói?Tôi nhìn Trung, giờ mới để ý rằng hôm nay cậu ta đeo chiếc đồng hồ mà sinh nhật năm ngoái tôi đã cất công đi lựa khắp nơi để mua cho cậu ta. Mọi hôm có thấy lấy ra đeo đâu, hôm nay lại đeo trên tay. Da Trung trắng nên đeo đồng hồ nhìn rất đẹp. Nhìn cậu ta cười, tôi lại thấy lòng ngực bí bách.Ra về, vì xe hư nên tôi phải đứng đợi xe buýt. Từ xa thấy Trung chạy lại, khi đến trước mặt tôi thì cậu ta dừng lại rồi nói: "Mèo... Tôi đi xe buýt về à? Lên tớ chờ cho."Tôi lắc đầu bảo không cần đâu, thế là cậu ta rời đi. Không phải tôi không nhận ra, cách xưng hô của Trung đối với tôi cũng đổi rồi. Thường thường cậu ta đều gọi tôi là Mèo nhưng lúc này thì sao? Tôi á? Thật buồn cười. Đến giờ mới nhận ra cả lớp chúng tôi đều gọi nhau mày tao cả rồi, riêng đối với Trung, chúng tôi lại xưng hô tó với cậu. Tại sao hồi đó không nhận ra nhỉ? Có lẽ vì tôi vẫn còn ngu muội và hay ảo tưởng. Người ta tốt với mình một chút là tưởng bở rằng người ta thích mình. Đến khi người đó có người khác thì mới vỡ lẽ.Bạn thân thật ra nó cũng đơn giản lắm. Chỉ đơn giản là học cùng lớp, ngồi gần nhau, nói chuyện với nhau như một thói quen. Đến lớp thì nói chuyện, về nhà thì nhắn tin. Chúng ta thường tưởng như tất cả điều đó là mãi mãi nhưng khi hoàn cảnh thay đổi, tất cả thói quen cũng sẽ thay đổi và cuối cùng là người thường xuyên ngồi cùng chúng ta, nói chuyện với chúng ta cũng sẽ thay đổi. Thói quen đi liền với hoàn cảnh.Tôi biết con Trúc chỉ đơn giản là nó sống cùng xóm với tôi. Tôi không ưa nó vì tôi ghét ánh mắt khinh thường của nó mỗi khi nhìn tôi. Trúc nói: "Đúng vậy, tao khinh thường mày vì mày ngu, có mắt như mù. Mày tưởng thằng Trung nó có ý với mày thật à? Nếu thế thật thì mãi sao không thấy nó tỏ tình? Chẳng qua nó chỉ thả thính cho vui thế thôi. Còn con Hà, mày tưởng nó thật lòng với mày à? Mày ngu lắm! Tặng quà sinh nhật cho người ta thì tự tay mà đưa, vì có gì lại nhờ người khác đưa giấu dề nó tự nhận là nó tặng? Nhưng mà mày yên tâm đi, bạn thân mấy năm như tao đây nó còn phản bội được thì một đứa bạn mới quen hồi năm ngoái có là gì.."

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Mông Tôi Đẹp Thật Mà

Người ta nói tình bạn là một thứ gì đó rất thiêng liêng và đáng trân trọng. Cùng nhau vượt qua mọi khó khăn, cùng nhau phấn đấu, cùng nhau san sẻ mọi buồn vui trong cuộc sống. Chúng ta thường treo bên miệng câu nói: sống chết có nhau. Nhưng lúc tôi sắp chết đến nơi rồi sao cậu còn chưa chết quách đi?***Tin đồn lan ra rất nhanh.Cả trường đều biết tôi "thất sủng" rồi. Tôi là kẻ bị bỏ rơi. Mặc dù đã hơn hai tuần nhưng độ hot của tin tức vẫn còn đó.Chiều hôm nay, tôi bắt gặp em Tắc kè nụ. Em ấy vẫn thế, vẫn chưa nở ra bông giống mẹ mình được. Nhìn thấy tôi, em ấy nở nụ cười châm chọc rồi quay sang con bé bên cạnh, cố ý nói lớn: "Có nhiều người biết rõ người khác không thích mình nhưng cứ bám theo mày à! Nhục nhả thật!"Tôi biết nó đang nói ai. Dù sao tôi đây cũng ăn muối nhiều hơn nó một năm nên trò mèo này chẳng ăn nhằm gì với tôi. Lúc đến gần nó, tôi đưa tay bịt mũi rồi quay sang con Trúc: "Mày có ngửi thấy mùi gì hôi hôi như mùi cứt chó không?"Nói xong tôi làm như vô tình trông thấy chúng nó sau đó khẽ thốt lên: "Hèn gì..."Mà con Trúc cũng hứa theo tôi diễn y như thật. Nó bịt mũi sau đó giục tôi: "Đi mau đi, tao chịu hết nổi rồi, buồn nôn quá! Nãy giờ tao có nghe mùi gì đâu, tự dung ngang đoạn này lại nghe được. Con chó nào vô duyên thế không biết, ị lung tung!"Hai đứa kia đứng đờ tại chỗ. Đúng lúc tôi quay đầu, thấy em Nụ đang tức tối nhìn mình liền gờ ngón giữa, nghênh mặt lên sau đó nói bằng khẩu hình miệng: "Fuck you."Tôi không nói chuyện với Hà nữa. Tôi đã từng nghĩ rằng nếu có kẻ phản bội tôi, tôi sẽ bắt kẻ ấy phải trả giá. Nhưng đến lúc chuyện đó xảy ra, tôi lại im lặng đến lạ thường, tựa như chuyện đó chẳng đủ quan trọng để khiến tôi bận tâm.Buồn lắm chứ!Cũng từng khóc một buổi tối nhưng khi bình minh vừa ló dạng, mọi cảm xúc của tôi đều thay đổi. Tôi không muốn bán thân mình thế thảm giống bị bỏ rơi, ngược lại tôi muốn bán thân phải tỏ ra thật là bình thường. Thậm chí tôi muốn bọn nó chống mắt lên xem tôi sống tốt như thế nào.Một ngày kể từ cái hôm Hà có biểu hiện khác thường ấy, nó nhắn tin với tôi, nói rằng nó thật lòng muốn xin lỗi tôi. Tôi chỉ xem chứ không trả lời. Sau khi cảm thấy đọc chán rồi, tôi cho nó vào danh sách chặn.Đến trường, nó bám theo tôi, hỏi tôi giận nó à, nó muốn xin lỗi và làm lành. Tôi chỉ nhìn nó và khẽ nhếch môi: "O, cậu là ai vậy? Tôi đâu quen cậu!"Hôm sau có tiết của chủ nhiệm, tôi liền xin chuyển chỗ ngồi vì lí do không thấy bằng. Tôi được chuyển lên bàn đầu ngồi, cách con Hà không xa lắm, chỉ cần không ở gần nó thì ít nhất cũng đỡ ngứa mắt hơn. Nhưng ngay tối tôi lại ngồi phía trên Trung.Trung vẫn thế, vẫn giữ thái độ khách sáo đối với tôi như thường lệ. Có hôm hai đứa nó đang ngồi nói chuyện với nhau, tôi liền quay xuống hỏi: "Đồng hồ này cậu mua ở đâu vậy?" Tôi vừa nói vừa nhìn cái đồng hồ chăm chăm. Nhìn và có tỏ vẻ tò mò.Trung khẽ liếc mắt nhìn xuống rồi cười dịu dàng: "À, cái này hả? Sinh nhật năm ngoái Hà tặng tớ đấy!"Nghe nói, tôi liền thốt lên một cách khoa trương như kiểu bắt ngờ lắm rồi nhìn sang con Hà. Mặt nó cứng đờ nhưng vẫn cố tỏ ra thoải mái. Tôi liền tiếp lời: "Hoá ra mấy người có gian tình từ năm ngoái lận cơ."Lúc nói, tôi cố ý nhấn mạnh hai cụm từ "gian tình" và "năm ngoái" như muốn nhắc nhở khoảng thời gian Hà phản bội tôi.Trung chỉ cười cười nhưng nét mặt lại có chút thẹn thùng. Còn về phần con Hà, càng nghe thì nét mặt càng khó coi. Nó không nhìn tôi mà chỉ mãi cúi gầm đầu. Cùng lúc ấy đám kia đi ngang qua thấy tôi ngồi nói chuyện với hai đứa ấy liền kêu lên: "Toi, mày ngồi đó cản trở người ta làm gì! Chỗ người ta đang hẹn hò cơ mà. Đâu phải người ta đến với nhau dễ dàng đâu, phải để chúng nó tâm tình cho đã đi chứ!"Giọng con Trang tuy có phần trêu chọc nhưng không khó để nhận ra vẻ phẫn nộ của nó. Tôi khẽ cười đáp: "Ồn lại chuyện xưa chút thôi!", sau đó chạy đến chỗ bọn kia.Kể từ khi biết tin của con Hà, bọn kia giận lắm, phản ứng còn dữ dội hơn cả tôi, nói trở mặt liền trở mặt ngay. Chuyện của con Trúc với con Hà, tôi không kể cho chúng nó biết. Dù sao đây cũng là chuyện riêng của người ta, muốn nói thì tự nó nói.Có đôi lúc, quan hệ giữa người với người thật phức tạp và mệt mỏi. Một giây trước còn là bạn thân, một giây sau trở mặt thành thù. Một giây trước đang là kẻ thù nhưng một giây sau kết thành bè bạn.***"Mày làm vậy không thấy xấu hổ à?" Dung phẫn nộ nhìn Hà.Đối diện con Hà là vẻ mặt phẫn nộ của Trang, Dung, Hạnh và khuôn mặt không biểu cảm của tôi. Không phải tôi muốn tỏ ra cool ngầu mà chỉ là tôi không biết nên biểu lộ trạng thái gì. Tức giận ư? Đau lòng ư? Hay là khinh bỉ?Tốt nhất đừng nên biểu lộ gì cả. Một môi vờ có lẽ.Hôm nay tôi và ba đứa kia rủ nhau đi vệ sinh, đột nhiên trông thấy Hà đang rửa mặt, bọn nó liền tức giận bước đến.Ban đầu nó ngăn người khi nghe câu chất vấn ấy nhưng sau đó lại cười khẩy. Nó nhìn thẳng vào mắt tôi: "Tao thích nó cũng là chuyện sai trái ư? Nó không có bạn gái, tao chưa có bạn trai. Bọn tao thương nhau thật lòng, đến với nhau là chuyện bình thường thôi!" Nhưng mày biết rõ con Tôi thích thằng Trung!" Lần này là Hạnh gằn lên với nó. Nó thần nhiên đáp: "Thì sao? Tình cảm đến tự nhiên thì làm sao tao biết được. Nhưng tình yêu phải đến từ hai phía. Con Tôi cùng lắm chỉ yêu đơn phương thôi! Chúng mày nghĩ tao hai mặt vậy nó thì sao? Rõ ràng một mặt nó nói ghét con Trúc nhưng mặt khác lại thân thiết với nó."Nghe đến đây, tâm trạng đang cố kiềm nén của tôi bỗng trỗi dậy. Nó vừa dứt lời, tôi liền cho nó một bạt tai. Tôi nghĩ mình có thể xem như không có chuyện gì xảy ra, nghĩ mình có thể làm một Bò Tát nhưng tôi sai rồi.

Tôi vốn chỉ là một con người hết sức trần tục. Khoảng khắc đó, thời gian như ngừng trôi. Tôi cảm thấy như mình đang quay một thước phim chậm. Sau đó bọn nó phản ứng lại rất nhanh và chúng tôi lao vào cuộc chiến bốn đầu một. Và sau đó... không còn sau đó nữa. Cả năm đứa con gái bọn tôi bị hốt lên phòng giám thị. Mặt đứa nào cũng sung tấy lên nhưng thê thảm nhất vẫn là con Hà. Dù sao một mình nó cũng chẳng đánh lại bốn đứa bọn tôi. Tôi thực lòng cảm kích ba đứa đó. Quả là có tinh thần hy sinh vì đồng đội! Tôi không dám vác cái mặt bánh bao này về nhà. Nếu bước vào cửa với bản mặt này sẽ khiến bố mẹ nổi điên, sau đó có thể bầm dập thêm vài chỗ. Tôi gọi điện cho mẹ, báo là ở lại học phụ đạo. Mà mẹ tôi thật dễ bị lừa, cứ nghe nhắc đến học hành là đồng ý ngay. Tôi không biết đi đâu cả, cứ ngồi ở sân bóng rổ ngắm lũ con trai chơi bóng. Trong các phim ảnh hoặc các cuốn truyện ngôn tình, lũ con trai đánh bóng rổ lúc nào cũng đẹp trai và toả sáng. Nhưng không hiểu sao lũ con trai trường tôi nhìn mặt cứ ngáo ngáo thế nào ý. Nói chung không giống trong tưởng tượng của mấy cô nàng thích mơ mộng. Ngồi một hồi thì bên cạnh có người ngồi xuống. Tôi ngẩng đầu lên thấy anh chàng "động vật quý hiếm" đang nhìn mình. Có lẽ khuôn mặt của tôi khiến anh ta buồn cười nhưng lại không dám cười. Tôi thấy anh ta ho khan vài tiếng, sau đó anh ta nói: "Vẫn ngu như ngày nào!" Tôi bực bội lườm anh ta. Hay thật! Nói chuyện thì khó nghe rõ nhưng lúc chửi người khác lại nói rõ ràng, lưu loát như vậy." Muốn gì?" "Không gì cả. Chỉ muốn ngồi đây với em." "Hơ hơ, tiếng Việt cải thiện thật đấy! Tôi khó hiểu nhìn anh ta: "Nhưng tôi đâu quen anh. Còn nữa anh là ai vậy?" Anh ta thoải mái chống tay ra đằng sau rồi nói: "Vậy thì làm quen! Tên tiếng Anh của tôi là Dennis William. Vì ông ngoại tôi là người Trung Quốc nên đặt tên tôi là Lu Ming Tian, phiên âm ra tiếng Việt là Lục Minh Thiên..." Tôi cảm thấy khá nhức đầu về mấy cái tên của anh ta liền lên tiếng cắt ngang: "Vậy tóm lại anh tên Minh Thiên đúng không?" Anh ta bật cười: "Đúng vậy, còn em?" "Hoàng Mông Toi!" "Hử?" "Mông Toi, Hoàng Mông Toi! Chính là cái rau mọc sát tường phía bên kia kia!" Tôi vừa nói vừa chỉ về phía bức tường. Ở đó có mọc vài lá mồng toi. Dứt lời tôi thấy Minh Thiên đứng dậy sau đó chạy lại bức tường bên đó và cúi đầu xuống tìm kiếm. Lát sau trên tay anh ta cầm một chiếc lá sau đó đi về phía tôi. Hoàng hôn, từng vệt nắng còn sót lại hắt lên bóng người của anh ta khiến anh ta vốn đẹp lại còn đẹp hơn. Mờ ảo như một người bước ra từ tranh. Minh Thiên đưa chiếc lá lên trước mặt tôi: "Ý em là cái này?" "Đúng rồi, xấu hoắc, ăn dở ẹt!" Tôi lại thấy nó đẹp!" Sau khi nghiền cứu tỉ mỉ, Minh Thiên rút ra kết luận. Tôi liền cười khẩy: "Lần đầu tiên nghe có người khen lá mồng toi đẹp đấy." "Mồng toi đẹp thật mà!" Anh ta lại khẳng định một lần nữa, anh mắt nhìn tôi chăm chú. Nhưng lần này, một câu nói lại có hai ý nghĩa. Không cần biết là ý anh ta là gì nhưng anh ta đã thành công khiến tôi đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chị Đây Sẽ Bao Nuôi Em

Có lẽ nhận ra không khí có phần kì lạ, Minh Thiên khẽ hắng giọng rồi chuyển đề tài: “Đã bôi thuốc chưa?”

Tôi nhất thời mù mịt nên không hiểu anh ta đang nói gì liền “Hà?” một cách ngốc nghếch. Thấy vậy Minh Thiên phì cười rồi chọc chọc vào má tôi: “Tôi hỏi chỗ này em đã bôi thuốc chưa? Đầu óc em đề đầu vậy?”

Lúc ấy tôi mới nhận ra liền gạt đầu một cái, ban nãy chúng tôi có ghé phòng y tế một lượt rồi. Vừa vào đó đã bị cô giáo mắng cho một trận nên thân vì cái tội đánh nhau. Mắng xong cả bọn lại xếp hàng đợi cô bôi thuốc. Bọn tôi cậy đông nên tranh đứng trước để lại con Hà đứng cuối cùng. Bôi thuốc xong lũ chúng tôi còn phải lên lớp học nốt tiết cuối cùng của buổi chiều. May không phải tiết toán, nếu không thì toi cả lũ.

Minh Thiên hoàn toàn không hỏi nguyên nhân tại sao, chỉ hỏi tôi đã xử lí vết thương chưa thôi. Nhận thấy trời cũng sắp tối rồi, không thể ở lại trường lâu hơn nữa, tôi liền chào tạm biệt anh ta sau đó nhanh chóng ra về. Ngồi từ chiều đến giờ chắc mặt tôi cũng đỡ sưng rồi.

Trong đám thì tôi bị thương nặng thứ nhì do con Hà chỉ tập trung tấn công mỗi mình tôi. Nó trước nay vốn lười cắt móng tay cho nên lúc đánh nhau móng tay nó cào vào mặt và tay tôi để lại những vết dài màu đỏ và bây giờ chúng vẫn còn sưng.

Shit! Đau thật đấy!

Nhưng vẫn không đau bằng ánh mắt Trung nhìn tôi. Có cảm phẫn, có giận dữ, có trách móc và có cả... bất lực.

Tôi biết kể từ ngày hôm nay, mọi thứ sẽ chấm dứt. Cái tình bạn tôi cho là tốt đẹp, cái tình cảm đơn phương hơn một năm trời.

Thích một người rất dễ nhưng quên một người thật khó. Cũng như ghét một người thì dễ nhưng yêu sâu đậm một ai đó thì rất cần sự kiên nhẫn.

Về đến nhà, bố mẹ tôi rủ nhau đi đâu đó rồi nên chẳng có ai ở nhà cả. Tôi nhanh chóng chuẩn lên phòng, đóng sầm cửa lại rồi ngồi thần thờ trước gương. Ngoại trừ vết cào đo đỏ bên má trái và vết máu nơi khoe môi thì nhìn chung tôi vẫn còn xinh đẹp, dễ thương như ngày nào.

Lúc thay đồ, lấy ra một cái áo thun, đang định mặc vào thì chợt nhớ ra chiếc áo này là áo cặp của tôi và Hà. Cái này bọn tôi mua hồi cuối học kì một năm ngoái. Lúc đó vừa thi xong nên hai đứa chờ nhau đi chơi rồi đột nhiên nổi hứng mua áo cặp mặc để chứng minh tình bạn bền vững gì gì đó.

Dối trá!

Tôi bực bội ném nó vào sọt đựng đồ rồi lục tủ tìm một cái áo khác. Vừa thay đồ xong thì nghe loáng thoáng có tiếng ai đó đang gọi ở dưới lầu. Tôi chạy xuống mở cửa, hoá ra là con Trúc.

“Gì ấy?” Tôi lấy làm lạ nhìn nó. Trên tay nó bung vài đĩa đồ ăn.

“Đem đồ ăn qua cho mày này. Né ra để tao vào, mời tay chết đi được!” Thấy nó nhăn mặt, tôi liền vội né ra cho nó vào. Vừa đặt đồ ăn xuống, nó nhìn nhìn tôi rồi hỏi: “Mặt mày bị sao thế?”

Chiều nay nó xin nghỉ nên không biết chuyện bọn tôi đánh nhau. Tôi đóng cửa lại rồi một mình đáp: “Chó cắn.”, sau đó lại ngó mấy đĩa đồ ăn trên bàn: “Sao hôm nay tốt bụng vậy?”

Trúc là một đứa thông minh, nghe thế nó liền hiểu ra nên cũng không gắng hỏi nữa mà trả lời tôi: “Nay nhà tao có giò, bố mẹ mày sang nhà tao ăn hết rồi. Chờ mãi chẳng thấy mày qua nên tao đem qua dùm luôn. Cảm ơn chị mày đi!”

Hờ... đi ăn mà chẳng thông báo cho tôi một tiếng nào cả.

“Đéo!” Tôi đáp lại nó rồi kéo ghế ngồi xuống và bắt đầu ăn. Nhưng ăn được vài miếng thì cảm thấy khoẻ môi đau nhức nuốt không nổi nên không ăn nữa.

Thấy tôi dừng đĩa, nó thấy lạ liền lên tiếng: “Sao không ăn nữa?”

“Tao buồn quá...” Tôi thở dài rồi chống hai tay lên cằm. Có lẽ nó hiểu tôi đang nói đến chuyện gì nên cũng im lặng. Lát sau nó nói: “Dù sao chủ động công khai còn tốt hơn là giấu diếm sau lưng nhĩ?”

“Hừ, nó giấu tao đâu phải ngày một ngày hai!” Tôi lườm nó, rồi như chợt nhớ ra gì đó liền reo lên: “Đúng rồi, sao mày biết đồng hồ tao tặng Trung, con Hà tự nhận là của nó?”

“Tao nghe được. Lúc đó chúng nó còn đang ở trường, khi ấy tao ở lại giúp cô xếp bài kiểm tra, lúc đi ngang qua thì nghe được. Ban đầu tao không nghĩ gì vì dù sao cũng chẳng liên quan đến tao. Đến hôm sau tao nghe mày hỏi nó mới hiểu ra.” Nó bình tĩnh kể tôi nghe mọi chuyện. Nghĩ lại hôm ấy đúng là ngu ngốc khi mới nhờ con Hà. Chẳng may bữa đó nhà tôi có việc đột xuất nên mới nhờ cậy nó, ai ngờ đâu!

“Tao trù cho chúng nó sớm chia tay!” Tôi hậm hực sau đó nhìn Trúc chăm chú khiến nó sồn gai ốc: “Mày nhìn như mấy đứa biến thái ấy!”

“Tại sao trước đây tao không nhận ra lòng tốt của mày nhĩ? Hồi đó tao ghét mày vờ cờ lờ ra ý!” Tôi vừa nói vừa vuốt ve má con Trúc. Nó giật mình hất tay tôi ra rồi ra sức chà chà má sau đó chửi: “Vì mày lé!”

Nói xong thấy tôi bật cười ha hả, lúc đó nó cũng cười theo.

Ngày mai là thứ bảy, không phải đi học nên sau khi thu dọn đồ ăn, tôi rủ rê con Trúc sang nhà tôi ngủ. Đối với mấy chuyện này thì bố mẹ tôi khá thoáng. Trước đây con Hà cũng “qua đêm” với tôi mấy lần rồi.

Thấy nó chán chừ, tôi liền lên tiếng: “Thôi mày không thích thì khỏi vậy.”

Nghe tôi nói xong nó vội xua tay: “Không phải, nhưng mà tao sợ bố mẹ không cho.”

Tôi nghe xong liền cười hi hi bảo nó yên tâm đi sau đó nhắc điện thoại gọi cho mẹ: “Alo, mẹ à, mẹ còn ở nhà con Trúc không?”

“Con dâu của mẹ hiện tại đang ở nhà mình, mẹ xin bác Xuân cho nó ngủ đây nhé!”

“Trời sao mẹ lại nghĩ con như vậy chứ? Con lúc nào cũng hoà đồng thân thiện cả!” Nói đến đây, tôi thấy con Trúc làm động tác buồn nôn.

“Rốt cuộc con là con mẹ hay nó là con mẹ thế?” Tôi bất mãn. Gì mà sợ tôi làm hư con Trúc chứ?

“Vâng, vâng bọn con sẽ ngủ sớm. Thôi nhé!”

Tôi tắt máy sau đó làm giờ tay làm đầu ok với nó. Lúc ấy Trúc mới thở phào nhẹ nhõm. Nó sợ cũng đúng, bố mẹ nó nổi tiếng là cực kì nghiêm khắc. Đó là lí do tại sao lại xuất hiện một đứa hoàn hảo như nó.

Lên phòng, bọn tôi rủ nhau mở máy tính lên xem phim. Chọn đi chọn lại quyết định xem Cô nàng cử tạ. Phim này thời gian rồi hot lắm, hình như đứa nào cũng coi. Tôi thì không hứng thú với phim Hàn lắm nên chưa xem bao giờ. Còn Trúc thì lúc nào cũng hết học rồi lại học, lấy đâu thời gian xem phim.

Lúc xem đến đoạn Kim Bok Joo thất tình, chẳng hiểu sao đứa nào đứa nấy nước mắt, nước mũi tèm nhem. Nhưng xem thêm vài đoạn, nước mắt chưa kịp khô thì hai đứa lại ôm bụng cười sặc sụa, đến nỗi mà mẹ tôi phải lên tận phòng gõ cửa.

Xem hết phim thì cũng một, hai giờ sáng rồi. Là tôi chẳng buồn ngủ chút nào, chỉ cảm thấy mệt mỏi. Hai đứa nằm im trên giường. Tôi cho Trúc mượn bộ đồ ngủ, nó mặc vừa ý. Lúc nó mặc vào tôi còn tấm tắc khen: “Đẹp quá! Đẹp y chang tao!”

Nó lườm tôi chửi: “Đồ điên!”

Có lẽ nó ngủ rồi, tôi lên tiếng gọi nó: “Ê!”

“Hừm...?” Nó ngái ngủ mở mắt nhìn tôi. Tôi ngẩn đầu lên trần nhà hỏi nó: “Chuyện gì xảy ra giữa mày với con Hà vậy?”

Tôi thật lòng muốn biết quá khứ của chúng nó. Muốn biết đứa luôn hòa theo tôi nói xấu Trúc đã từng thân thiết với nó như thế nào.

Trúc thờ dài một hơi rồi uể oải nói: “Thật ra thì cũng chẳng có gì. Cũng giống như mày thôi, tao bị giật người yêu...” Nó nói nhẹ nhàng tựa như chuyện chẳng liên quan đến nó vậy. Nhưng tôi biết nó cũng đang mệt mỏi giống tôi liền cố ý tỏ ra ngạc nhiên: “À ừ! Mày cũng có người yêu à?”

Nghe xong nó vơ lấy một cái gối sau đó ném vào mặt tôi: “Tao xinh đẹp, học giỏi như này chẳng lẽ lại ế giống mày à?”

Thế rồi bọn tôi chơi trò ném gối. Một lúc sau hai đứa mệt mỏi nằm vật ra giường, đột nhiên giọng nói trêu chọc của con Trúc vang lên: “Yên tâm đi, nếu em ế chỉ đây sẽ “bao nuôi” em!”

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Xấu Như Vậy Thì Thăng Nào Yêu?

Thứ hai đầu tuần, bọn tôi phải đối diện với con phần nộ từ cô chủ nhiệm. Ngay khi vừa bước vào lớp cô đã lôi năm đứa bọn tôi lên mắng cho một trận té tát. Tôi bị thương cũng nhẹ nên đỡ nhiều rồi chỉ riêng cái chân vì bị đập vào cánh cửa nên hiện tại vẫn còn máu bầm. Ba đứa kia cũng không có gì nghiêm trọng nên nhìn vẫn bình thường. Chỉ riêng mỗi con Hà là mặt mũi thảm đến không tả.

Đáng đời!

Nhưng nhờ cái đáng đời đó mà bốn đứa bọn tôi phải dọn vệ sinh toàn trường, chỉ riêng con Hà được miễn vì theo lời khai của nó là chúng tôi ý đồng ăn hiếp nó. Mặc cho chúng tôi biện minh, nói nó gây sự trước nhưng thử nghĩ đi, giữa người lạnh lùng với người bị bầm dập khắp nơi thì lời nói của ai đáng tin hơn?

Trung chẳng thèm nhìn tôi, cũng chẳng nói với tôi một lời. Thái độ của cậu ta với con Hà vẫn thế, vẫn dịu dàng, vẫn xót xa. Có lúc tôi muốn nhào đến trước mặt cậu ta để chất vấn rằng: Tại sao chứ? Tôi yêu cậu nhiều như thế, tại sao cậu vẫn không nhận ra? Rõ ràng cái đồng hồ này là của tôi nhưng tại sao cậu lại tin là của Hà? Ngoài tôi ra làm gì có ai hiểu cậu thích kiểu đồng hồ nào, thích màu sắc nào? Tôi cũng đau lưng, chân đau, mặt đau và ở vị trí bên trái lồng ngực cũng rất đau!

Cái bóng của hai người dìu nhau bước đi trên hành lang khiến lồng ngực tôi đau âm ỉ. Tôi như kẻ thêm khát hạnh phúc của người khác, cứ nhìn theo bóng lưng đang rời đi của Trung và Hà. Tôi nhớ rõ là chúng tôi chỉ đánh nhau trên mặt, đầu động chạm gì đến chân của nó. Phải chăng dây thần kinh trên mặt và chân nối liền nhau nên khi mặt đau thì chân cũng đau theo? Nói vậy thì trái tim và tuyến lệ cũng cùng một dây thần kinh rồi, vì khi nơi đó đau thì nước mắt cũng không ngừng chảy.

“Đang ghen tị đấy à?” Một giọng nói quen thuộc vang lên, tôi lập tức lau cái thứ nhơm nhớt đang chảy dài trên mặt rồi quay đầu. Minh Thiên mỉm môi cười nhìn tôi, tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, ánh mắt bằng hoàng như vừa bị người ta bắt ngay tại trận. Tôi dám cá nếu có người chụp lại khoảnh khắc đó thì chắn chắn khi nhìn vào tấm hình chúng tôi sẽ rất đẹp đôi, nhưng rất tiếc là không có ai rảnh để chụp trộm bọn tôi và chúng tôi vốn không phải là một cặp.

“Dù em có bày ra vẻ mặt thảm hại đến thế nào thì thằng nhãi kia cũng đâu đếm xỉa đến em. Thấy không? Nó đang đi cùng người con gái khác.” Anh ta vừa nói vừa hất hàm về phía bọn họ.

Vốn dĩ là một khung cảnh lãng mạn và đẹp đẽ nhưng lại bị cái mồm thối của Minh Thiên phá hoại. Tôi trừng mắt, giận dữ lên tiếng: “Anh nên hiểu một chuyện là tôi chưa từng bày ra vẻ thảm hại trước mặt cậu ta!”

“Yêu nó thế cơ à? Chỉ là một thằng ranh con, chẳng bằng một góc của tôi!” Anh ta bĩu môi, giọng điệu đầy khinh bỉ. Nhưng nếu khi đó tôi chịu để ý kỹ thì phảng phất đâu đó một mùi dấm chua.

Tuy là nói thầm trong miệng nhưng cũng đừng quên tai tôi còn thính hơn chó, tôi nghe cả đấy! “Yêu đấy, có ý kiến gì không? Anh có tư cách gì mà...” Tôi hất hàm về phía anh ta, chưa nói hết lời thì đột nhiên Minh Thiên đưa tay quẹt ngang khoé mắt tôi khiến tôi quên mất những lời vừa định nói tiếp. Cảm giác ngón tay ấm áp ấy lướt qua hàng mi của mình khiến cả người tôi cứng đờ. Ánh mắt anh ta nhìn tôi chăm chú.

“Mặt mũi xấu xí như vậy thì thằng nào dám yêu em?” Hai tay Minh Thiên bưng lấy hai má tôi nhìn như đang xăm soi một món đồ. Giọng của anh ta rất êm tai, không nặng như người Bắc cũng chẳng đặc sệt như tiếng Nam. Chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy lúng túng khi anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi. Khi đôi mắt màu xám tím trong vắt ấy nhìn thẳng vào mình, tôi cảm thấy bản thân như bị thôi miên, chìm đắm vào nó.

“Này... anh bỏ tay ra khỏi mặt tôi được không?” Tôi ngập ngừng lên tiếng. Mặc dù hiện tại đã tan học nhưng dù sao vẫn còn học sinh chứ. Tôi không muốn bị người ta đồn đại là dụ dỗ động vật cấp cao như anh ta đâu.

Đợi đến khi anh ta buông tay, tôi đã quay lưng bỏ chạy không để lại một câu tạm biệt nào. Vốn dĩ khi này tâm trạng rất đau khổ nhưng từ khi gặp Minh Thiên ngoài bối rối cũng chỉ có bối rối. Tôi không dám suy nghĩ nhiều về những cảm nhận đó của bản thân, cũng chẳng dám tìm hiểu hay nghiên cứu về nó. Người tôi yêu là Trung mà, đâu phải anh ta. Vậy nên cứ để mọi thứ thuận theo tự nhiên đi!

Nhưng tận sâu trong tâm trí tôi lại mách bảo rằng nếu gặp Minh Thiên sớm hơn, phải chăng người tôi yêu sẽ là anh ta? Đáng tiếc người tôi gặp là Trung. Người tôi yêu cũng là Trung.

Vốn dĩ chiều nay chúng tôi bị bắt ở lại để lau sàn tập thể dục. Tôi xung phong đi lấy dụng cụ nhưng đang đi thì bắt gặp hai đứa kia nên quên mất bản thân đang định làm gì. Lúc chạy như chó đuổi đến phòng tập thì thấy ba đứa kia đang hí hục lau sàn. Do chạy nhanh nên chân tôi nhức dữ dội. Tôi đứng lại thở hồng hộc. Thấy tôi, ba đứa kia tức giận trừng mắt: “Đòi đi lấy đồ cho cô vào rồi rút cuộc bọn tao lại phải lấy cho mày!”

“Xin lỗi...” Tôi áy náy lên tiếng. Sàn nhà chúng nó lau cũng gần xong rồi. Thấy thế tôi tiếp lời: “Thôi chúng mày về trước đi, phần còn lại để tao làm cho.”

“Thôi, còn một tí là xong rồi, để bọn tao lau nốt.” Con Trang vừa lên tiếng, con Hạnh xen vào: “Đi mua trà sữa đãi bọn này đi, đồ vô trách nhiệm!”

Lời Hạnh vừa dứt, hai đứa kia đã hùa vào: “Đúng! Tao đang khát nước chết mẹ đây!”

Thế là tôi đành phải ton ton chạy ra cổng trường để mua trà sữa. Lúc đang đứng chờ người ta làm, tôi bất chợt trông thấy Minh Thiên. Có một chiếc Mercedess đỗ bên cạnh anh ta. Một người đàn ông ăn mặc lịch sự đứng cạnh nói gì đó với anh nhưng anh lắc đầu, ngữ khí kiên quyết. Vì đứng xa nên tôi không nghe rõ bọn họ đang nói gì. Mà dù cho có đứng gần đi chăng nữa thì với trình độ tiếng Anh của tôi làm sao có thể nghe được cuộc trò chuyện của hai người ngoại quốc chứ. Đột nhiên Minh Thiên bọc quay lưng đón một chiếc taxi rồi rời đi mặc cho người kia không ngừng gọi theo. Tôi cảm thấy người đàn ông kia giống như vừa bị bạn trai bỏ rơi vậy. Xét về ngoại hình, anh ta vẫn còn rất trẻ và tuấn tú. Một nữ nam đứng cạnh siêu xe đã thu hút ánh mắt của rất nhiều người. Phần lớn những người quay đầu đều là phụ nữ, sau khi nhìn kĩ khuôn mặt người đàn ông đó, bọn họ đều sẽ khoa trương thốt lên: “Á đù, đẹp trai quá!”

Sau một hồi bất lực nhìn theo chiếc taxi mỗi lúc một xa, anh ta đành phải lên xe và rời đi.

Mà thôi, chuyện chẳng liên quan đến tôi, việc gì tôi phải đứng hóng?

Lúc tôi hai tay xách trà sữa đi vào cổng trường thì trông thấy Trung đang ngồi dựa lưng trên ghế đá gần đó. Chẳng phải cậu ấy về cùng Hà rồi sao, sao bây giờ vẫn còn xuất hiện ở đây? Đang định quay lưng đi đường khác thì bất chợt cậu ta quay đầu về phía tôi rồi nói: “Nói chuyện với tớ một tí được không?”

Mặc dù chưa được tính là chính thức trở lại nhưng được chừng nào thì hay chừng đó chứ nhỉ?

Cảm ơn các bạn đã động viên <3

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Ăn Không Được Thì Đạp Đổ

Tôi chẳng biết mình trở về nhà bằng cách nào. Cả một quá trình từ nói chuyện với Trung đến đưa trà sữa cho ba đứa kia rồi ở lại thêm một lúc đến gần tối... trong đầu tôi chẳng có một chút ấn tượng nào cả, đầu óc cứ xoay vòng vòng.

Cho đến khi tôi nhào lên giường, vùi đầu vào gối thì khi ấy nước mắt mới chảy ra.

Tôi thích tìm một nơi vắng vẻ không ai hay biết để khóc hơn là oà lên trước mặt người khác, tôi vốn dĩ ghét tỏ ra đáng thương trước mặt kẻ khác.

Lúc ăn cơm, tôi chỉ mãi cúi gằm đầu ăn cơm không, chẳng thèm đá động đến thức ăn trên bàn. Không dưới mười lần mẹ tôi vỗ mạnh vào vai, bắt tôi ăn nhiều vào. Cuối cùng là tôi giãy lên, vứt đĩa đó không thèm ăn nữa rồi đứng dậy đi lên phòng mặc cho mẹ đang tức giận ở đó.

Tôi nằm trên giường, từng câu nói của Trung ban chiều lại ùa về.

Cậu ấy nói tôi tránh xa Hà ra.

Cậu ấy nói đừng làm phiền Hà nữa.

Cậu ấy nói tôi thật ích kỉ.

Cậu ấy nói cậu ấy thật sự yêu Hà.

Và cậu ấy nói cậu ấy không yêu tôi, bảo tôi đừng hi vọng gì ở cậu ấy nữa. Cậu ấy biết tôi thích cậu ấy từ lâu nhưng không thể đáp lại. Cậu ấy thật lòng xin lỗi, mong tôi tác hợp cho bọn họ.

Cả một quá trình, vẫn là Trung tự độc thoại, vẫn là tôi mím môi im lặng. Thật ra lúc nghe đến câu cuối cùng, tôi thật sự rất muốn chửi “địt cụ mày”, nhưng lúc ấy mọi cảm xúc của tôi đều bị đông cứng hay nói đúng hơn là khô lòi. Một nỗi uất ức cứ thế dâng lên nhưng lại bị mắc lại nơi cổ họng, cho tới khi tôi về đến nhà, vùi đầu vào gối thì mới có thể giải tỏa hết mọi thứ.

Cậu biết tôi yêu cậu sao? Cậu cũng nhận ra điều ấy sao? Vì có gì lại đối xử tốt với tôi như thế? Vì có gì cứ cho tôi hi vọng rồi hôm nay lại đập tắt nó?

Sau mỗi lần thất vọng thì nỗi oán hận lại ủa về. Tôi chính là kiểu người như thế, xứng với câu nói: Ăn không được thì đập đổ.

Tôi mò lên Facebook, vào trang cá nhân của hai kẻ ấy rồi lướt xuống xem. Đầu tiên là con Hà, nó đăng một tấm ảnh chụp lại đoạn nói chuyện của nó và Trung.

[Trung: Ngủ sớm đi. Thức khuya không tốt cho sức khỏe đâu! -.-

Hà: Tí nữa rồi ngủ~

Trung: Ngủ nhanh lên!!!

Hà: Anh ngủ trước đi, tí em ngủ :))

Trung: Ngủ đi, anh thương <3

Hà: Vâng em đi ngủ ngay đây <3]

Mẹ nó! Tôi đang xem cái quần gì thế này? Bên trên con Hà còn đề cap: “Hạnh phúc chỉ đơn giản là thế!”

Tôi lướt xuống đọc bình luận. Bình luận của Trung đập thẳng vào mắt: “Đã bảo đi ngủ rồi cơ mà =.=”, sau đó bên dưới có vô vàn các bình luận trả lời. Phần lớn đại loại như: “Chao ôi, gato quá!”, “Lo lắng cho nhau chưa kia!”, “Chúc anh chị trăm năm hạnh phúc!”...

Hờ hờ...

Tôi nhếch mép khinh thường nhưng sau đó chỉ còn lại cảm giác chua xót. Tôi cảm thấy như mình bị Trung phản bội vậy (dù cậu ta có là gì của tôi đâu). Lục lại dòng tin nhắn cũ cậu ta nhắn cho tôi, sao mà chân thành đến thế.

“Chào cậu, tớ là Trung, chúng ta thi tuyển sinh chung một phòng đấy. Nhớ tớ chứ?”

“Cậu không thích gọi bằng tên thật, vậy tớ gọi cậu là Mèo nhé?”

“Đang uống trà sữa này, Mèo uống không tớ mua về cho?”

“Đêm nay lạnh đấy, Mèo nhớ ngủ sớm!”

“Ngủ đi cô nương!”

“Xe hỏng à? Nói thế ngày mai tớ phải làm tài xế không công rồi!”

“Thích vị bạc hà hay sô cô la để tớ mua.”

“Học xong chưa đấy? Nhắn tin một chút đi.”

“Kiểm tra điểm thấp cũng đừng buồn, lần sau lại cố gắng.”

“Chúc ngủ ngon!”

“Thi tốt nhé, cố lên!”

“Lâu rồi không gặp, cũng thấy nhớ nhớ.”

“Năm nay chúng ta học cùng lớp đấy!”

...

Tôi xem lại đồng tin nhắn từ cái thời cũ rích đến bây giờ, cứ cảm giác mắt ươn ướt. Cuối cùng tôi nằm ngửa ra, nhắm mắt để nước mắt chảy ngược vào trong. Sau đó ấn nút xoá hết tất cả tin nhắn của tôi và Trung.

Tôi cảm thấy mọi chuyện thật nực cười. Trung thật nực cười. Bản thân tôi cũng thật nực cười. Có câu nói thế nào nhỉ?

Trong tình yêu, kẻ nào yêu nhiều thì kẻ ấy ngu.

Chính tôi đã ngu ngốc như thế, tin vào những câu nói bóng gió, mập mờ hay đơn giản chỉ là vô ý quan tâm của cậu ấy. Cứ nghĩ rằng cậu ấy nhất thời ngại ngùng, rồi sẽ có một lúc nào đó người ấy sẽ thổ lộ nên cứ ngây thơ đợi chờ, ngây thơ chìm đắm vào nó.

Nực cười! Hoá ra tất cả chỉ đều do cái đầu hay ảo tưởng của tôi mà ra.

Chợt, điện thoại rung lên. Tôi mở lên xem, hoá ra lại là có người kết bạn trên Facebook. Trước giờ số người kết bạn với tôi rất nhiều nhưng phần lớn đều là những người xa lạ nên tôi không xem mà thờ dài sau đó tắt điện thoại.

Nằm một hồi thì điện thoại báo có tin nhắn đến. Tôi mở ra xem, một nick lạ nhắn cho tôi với nội dung như sau: “Đồng ý kết bạn đi đồ ngốc!”

Tôi trước nay chẳng kiên dè về phần ăn nói với ai nên lập tức nhắn lại ngay: “Thằng lờ nào thế?”

Bên kia xem xong, im lặng một hồi rồi gửi tin nhắn thoại đến. “Nhận ra giọng của tôi không?”

Tưởng ai, hoá ra lại là Minh Thiên. Tôi cũng gửi một tin nhắn thoại cho anh ta: “Anh cũng biết chơi Facebook nữa cơ à?” Tôi tưởng người nước ngoài chỉ dùng Instagram

Minh Thiên lập tức gửi tin nhắn cho tôi: “Khinh nhau thế =.= Vì em tôi mới lập Facebook đấy biết không? Biết ơn tôi đi ^^”

“Ôi trời, tôi vừa thất tình đó, tim đang đau đây nên ông anh đừng làm tôi buồn nôn mà phải đau luôn cả bụng!”

Bên kia do dự một chút rồi nhắn: “Vì thằng nhóc hồi chiều ư?”

“Ừ.”

Tôi nhắn xong, nằm chờ Minh Thiên nhắn lại. Ai ngờ anh ta vừa xem xong thì im luôn. Tôi tưởng anh ta đang suy nghĩ nên nhắn thế nào đành tiếp tục chờ. Cơ mà dờ mờ sau khi lãng phí năm phút của cuộc đời thì hẳn ta lại off. Tôi thật sự muốn đâm vào mặt anh ta ngay lập tức.

Buồn buồn thế nào, tôi lại mò vào trang cá nhân của Minh Thiên. Nick anh ta vừa lập, chẳng có lấy một tấm hình, cũng chẳng có bạn bè nào ngoài tôi.

Tôi lại chán nản, tay vô tình nhấn vào nick của Trung vì cái tên ấy luôn nằm đầu danh sách tìm kiếm của tôi. Bạn biết ở đó tôi thấy gì không? Đập vào mắt tôi là dòng chữ “Thêm bạn bè”. Mà điều đó có nghĩa là gì? Là người ta đã unfriend tôi rồi. Có phải tôi nên cảm thấy may mắn vì chỉ ít người ta không chặn tôi không?

Rồi chẳng hiểu động lực ở đâu, tôi đã report thành công nick facebook của Hà. Cảm giác nhìn cái tên ấy biến khỏi Facebook, đột nhiên tôi thấy tâm tình tốt lên một chút. Chung qui thì bản thân con người vẫn là ích kỉ nhất. Tôi không được hạnh phúc thì cậu có tư cách gì mà diễn trò hạnh phúc trước mặt tôi?

Cũng có lẽ tôi nhầm một chuyện. Trúc vốn không phải Tấm. Nó là bà bụt. Còn Tấm, vai đó thuộc về con Hà mới đúng. Nó cũng xinh đẹp, nó cũng học giỏi, nó cũng tốt bụng trong mắt bạn bè và thầy cô. Mà Tấm và Cám thì vốn không nên đội trời chung!

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bạn Ngồi Cạnh

Tối đó, tôi ép mình phải ngủ một giấc thật ngon, quên những chuyện máu chó đi, nhưng có những chuyện càng ép buộc thì càng phản tác dụng.

Đã hơn 1 giờ đêm nhưng hai mắt tôi vẫn không thể nhắm lại được. Nhiều lúc tôi nghĩ giả như những lúc học bài có thể tỉnh táo được như vậy thì tốt biết mấy. Chốc chốc tôi lại nhớ Trung. Nhớ đến đau lòng, nhớ đến phát khóc. Ngón tay lướt trên màn hình điện thoại của tôi chợt dừng lại trước mục hình

ảnh. Tôi bấm vào, hàng loạt các bức hình hiện lên. Ngoài những bức ảnh của tôi, phần nhiều đều là gương mặt của Trung. Tôi trên facebook về có, chụp chung có, chụp lên cũng có.

Tay tôi dừng lại trên một tấm lưng ướt đầm mồ hôi. Tôi còn nhớ rõ tấm ảnh này là tôi chụp lúc đầu năm ngoái. Khi ấy Trung chờ tôi về nhà, tôi ngồi sau đã chụp lại. Mới ngày nào còn vui vẻ, thoát cái đã rồi xa... không đúng, Trung đã đến bên tôi bao giờ đâu, làm sao có khái niệm “rời xa” kia chứ. Tôi tự giễu chính mình sao đó giờ tay xóa hết toàn bộ.

Từng bức ảnh xóa đi như từng nhát dao cứa nhẹ vào trái tim tôi. Cửa mãi, cửa mãi cho đến khi máu chảy đầm đìa.

Gần nửa tiếng trôi qua, điện thoại thông báo có tin nhắn từ Messenger. Tôi mở ra xem, Minh Thiên gửi tin nhắn thoại đến: “Có buồn thì cũng phải biết thương bản thân mình chứ.”

Giọng nói trầm trầm, không nhanh cũng không chậm, anh ta cố ý nói thật nhỏ như không muốn làm phiền người khác, lại giống như một lời thì thầm. Dù sao thì trong một đêm thanh vắng như thế này, gặp lúc ngủ không được, có người nói chuyện cũng tốt hơn là lẻ loi một mình.

Tâm trạng tốt lên một chút, tôi ra về hồn抖擞 với anh ta: “Chẳng phải là do tôi chờ tin nhắn của anh sao? Báo hại tôi phải chờ đến tận bây giờ.”

“Rồi rồi, là tôi sai, xin lỗi nhé. Bây giờ em có thể yên tâm đi ngủ chưa?”

“Không ngủ được...”

“Thế thì cứ thức tiếp đi nhé, tôi ngủ đây!” Nói rồi anh ta cũng off luôn.

Tôi tức tối nhìn cái điện thoại hồi lâu rồi thở dài thườn thượt. Trong vòng 24 tiếng đồng hồ tôi đã bị hai người con trai bỏ rơi thật sao?

Sáng, tôi vác cặp mắt gấu trúc đi vào trường thì trông thấy một màn rất chi là tình cảm: Trung công Hà leo lên từng bậc cầu thang. Người người đi ngang đều ngoái đầu nhìn, ngưỡng mộ có, ghen tị có và thương hại cũng có. À ánh mắt cuối cùng là dành cho tôi.

Ngứa mắt thật!

Nhưng dù muốn hay không tôi vẫn phải đi lướt qua họ. Khoảng khắc chạm mặt, tôi thật sự mong kẻ nào đó vì lương tâm cắn rứt mà bị trật chân té cầu thang. Mà sự thật chứng minh, ông trời nào có lắng nghe lời khản cầu của tôi bao giờ!

Cả ngày hôm nay chẳng có gì đặc sắc cả, vẫn cứ học, vẫn cứ dọn vệ sinh vào cuối giờ. Thời gian đối với người khác có thể trôi nhanh như chó chạy ngoài đồng nhưng với tôi nó lại ì ạch như một con ốc sên bé nhỏ chậm chạp. Đến khi tôi được ngã lưng xuống giường tựa như đã trải qua biết bao mùa xuân – hạ – thu – đông rồi. Tôi không rõ cảm xúc trong lòng thế nào, nói chung là mệt. Nếu hôm qua là trăn trở mãi không ngủ được thì hôm nay tôi lại mệt đến mức vừa nằm xuống đã ngủ ngay. Trong giấc mơ của tôi xuất hiện rất nhiều gương mặt và rất nhiều câu chuyện thay phiên nhau diễn ra.

Cảnh 1: Tôi ngồi sau lưng Hà, nó chờ tôi trên một chiếc xe đạp điện, bọn tôi cười nói vui vẻ. Đột nhiên Trung ở đâu đó xuất hiện lôi con Hà đi mất, bỏ tôi bơ vơ một mình.

Cảnh 2: Tôi và Trung đang vui vẻ nói cười cùng nhau, bọn tôi khi ấy rất hạnh phúc. Trung nắm tay tôi đi giữa cánh đồng hoa mênh mông bát ngát không thấy điểm dừng, rồi bất chợt mặt đất bị lún xuống, tôi bị chôn vùi trong đám đất cát và cố hét thật to để thoát khỏi đó nhưng khi ấy Trung đã bỏ đi cùng Hà.

Cảnh 3: Tôi đang đứng giữa sân trường, bị vây quanh bởi một đám học sinh, bọn họ ai nấy đều đờ đờ sát khí, trên tay đều cầm một đồng rau củ khác nhau, còn có cả trứng. Chẳng biết người nào khởi đầu, những người còn lại điên cuồng ném vật nào trong tay vào người tôi. Rau xanh, cà chua, trứng gà... những thứ dơ bẩn ấy cứ thế bị ném lên hết người tôi. Trong mơ tôi không ngừng giãy giụa, không ngừng gào thét nhưng bọn họ ai nấy đều mắng chửi, ai nấy đều mạnh tay chọi thức ăn vào người tôi, thậm chí có người còn nhào lên cào rách da tôi. Chẳng biết qua bao lâu, có người kéo tôi ra, người ấy đỡ tôi đứng dậy, tôi chưa kịp trông rõ mặt thì trước mắt lại tối xam, chỉ biết người đó có mùi hương rất quen thuộc.

Rồi sau đó, hàng loạt các giấc mơ đan xen, trộn lẫn lại với nhau, không biết qua bao lâu thì tôi giật mình tỉnh giấc, mồ hôi ướt đầm áo. Cảm thấy bụng dưới co thắt khó chịu, tôi giật phắt chăn ra, phát hiện bên dưới đỏ thẫm một mảng.

Shit! Lại phải giặt rồi!

Tôi vớ lấy đồng hồ xem giờ, chỉ mới 3 giờ sáng, ngoài cửa sổ trời còn tối om. Do tối qua chưa ăn gì nên hiện tại bụng tôi đang biểu tình dữ dội. Tôi cố lết xuống dưới nhà, lại phát hiện một sự thật nghiệt ngã là “mùi đi ghê” không chứa đồ ăn cho tôi.

Mà thôi, dù sao đây cũng không phải lần đầu, chuyện tôi bỏ bữa cũng không phải chuyện đáng ngạc nhiên và chuyện mẹ không chứa đồ ăn cũng chẳng có gì là lạ.

Sau khi hì hục xong bát mì, tôi thay mới khăn trải giường rồi nằm vật ra đó, đầu óc bắt đầu suy nghĩ miên man. Từng kí ức vụn vặt về những giấc mơ ấy hiện về, tôi tự khinh bỉ chính mình, ngay cả trong mơ tôi cũng không được yên sao? Tôi có cảm giác như cả thế giới đang chống lại mình vậy, chuyện gì cũng không được suôn sẻ, chuyện gì cũng khiến tôi mệt mỏi, ngay cả ngủ cũng không yên.

“Đêm qua mới đứng đường à?”

Vừa gặp mặt, con Hạnh đã thò vào mặt tôi một câu. Cũng khó trách, sau khi thức dậy nửa đêm tôi không hề chớp mắt thêm tí nào mà nằm ôm điện thoại coi phim cho đến lúc dậy đi học.

Tôi đáp: “Ừ, đông khách quá đéo ngủ được. Né ra cho tao vào!” Nói rồi tôi hất nó sang một bên, thất thiêu đi vào lớp sau đó nằm bò ra bàn mình. Khoa, tên kẻ bên thấy thế thì tặc lưỡi khinh thường.

À để tôi kể về thằng cha lão chó này nhé! Sau khi chuyển chỗ thì tôi ngồi kế tên này. Hấn thuộc kiểu đẹp trai, học giỏi, con nhà giàu nên chả coi ai (nói quá thế thôi chứ hấn ghét mỗi mình tôi) ra gì. Trong mắt hấn, tôi là một đứa ăn chơi sa đọa, một đứa con gái chẳng ra làm sao nên né được cứ né. Lúc cô chuyển chỗ cho tôi, hấn phản đối ra mặt, nói là không muốn bị tôi làm cho liên lụy, ảnh hưởng đến kết quả học tập. Mà tôi là ai chứ, càng chống cự thì tôi càng thích làm tôi. Tôi nói: “Cô ơi, em muốn bạn Khoa kèm em học!”. Mụ La Sát thấy tôi có tinh thần học tập thì đương nhiên là rất vui rồi, nói thế nào cũng bắt tên đó phải ngồi cùng tôi. Không cần nói cũng biết mặt tên đó lúc ấy thối đến mức nào.

“Nằm nhích qua một chút!” Hấn khó chịu hất tay tôi ra khỏi vạch kẻ. Hấn ghét tôi đến nỗi về sẵn một vạch ngăn cách giữa bàn, cứ mỗi lần tôi “vượt biên” là hấn lại cau có. Mà hấn dùng cây thước kẻ để hất chứ nhất quyết không chạm tay vào người tôi.

Tôi im lặng không nói gì, cũng chẳng buồn nhúc nhích.

“Không nghe thấy gì à?” Hấn lại cau gắt với tôi. Thấy tôi không đáp, hấn lấy tay lay lay người tôi: “Này, đồ lười biếng, vào học rồi, dậy đi!”

“Mệt quá, để tao ngủ một tí coi...” Tôi lằm bằm, trong miệng, hai mắt vẫn cứ híp lại. Đầu tôi cứ ong ong, cảm giác như có thằng cha nào đang ngồi lên vậy, cộng thêm bụng dưới co thắt không ngừng khiến tôi mệt chẳng buồn ngóc đầu dậy.

Trung là tổ trưởng tổ tôi, lúc đi ngang bàn tôi để kiểm bài tập, hấn hỏi: “Mòng Toi, bài tập đâu?”

Thấy tôi không đáp, Trung gõ gõ xuống bàn: “Này, dậy đi!”

Tôi cực ghét đang úp mặt xuống bàn mà có đứa nào cứ gõ lên, nhức tai đéo chịu được. Đang định ngóc đầu dậy thì nghe tên ngồi cạnh lên tiếng: “Không thấy người ta đang mệt à, ờn vãi cú!”

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Đừng Bảo Mày Thích Tao Nhé

Không cần ngóc đầu dậy tôi cũng biết về mặt của Trung khó coi như thế nào.

Tôi nghĩ kĩ rồi, tên Trung ấy không đáng để tôi thương nhớ nữa. Yêu được thì yêu, không yêu được thì dẹp, buồn làm chi cho hao tổn nhan sắc! Cũng có lúc tôi nghĩ, cái tôi không cam lòng là việc cậu ta không thích tôi hay chỉ đơn thuần là việc con Hà lừa dối tôi hẹn hò với cậu ta? Nhưng dù là lí do gì thì tôi cũng không thể tha thứ cho hai con người ấy.

Đợi Trung rời đi, tôi khẽ ngán đầu, quay mặt sang tên bên cạnh: “Cảm ơn nhé!”

“Ơn nghĩa cái gì, nằm nhích sang một bên!” Vẫn là cái giọng muốn ăn đấm đó, cậu ta cầm cây thước chọc chọc vào tay tôi khiến tôi đau điếng hét lên: “Đờ mờ đau!”

Tôi nhìn lại tay mình, đỏ một mảng. Mà cái tên khốn nạn dùng đầu nhọn của thước đâm vào tay tôi một cách không thương tiếc ấy đang nhìn tôi bằng ánh mắt như kiểu: Đau không? Đáng đời!

Lúc bệnh, trán sẽ nóng hổi, hai mắt cũng nóng lên, nhiều khi cảm thấy hơi rát rát, nước mắt cũng chảy ra dù rằng mình không khóc. Cũng có lúc sẽ vì một chuyện bé tí cũng dễ bị kích động đến chảy nước mắt.

Hình như tôi sốt rồi.

Chỉ thấy hai mắt nóng ran, ươn ướt. Tên ngồi cạnh trông thấy bộ dạng của tôi liền nhìn bằng ánh mắt nghi hoặc: “Đau lắm à? Đau thật hay giả vờ đấy?” Nói rồi hấn lại xăm xoi cây thước của mình: “Cũng đau nhọn lắm...”

Tôi không nói gì, lấy tay dụi mắt sau đó lại nằm ì ra bàn. Đầu tôi bây giờ như sắp vỡ đến nơi rồi, đau chết đi được!

“Này...” Khoa lay lay người tôi rồi hốt hoảng: “Sao nóng thế này, mày bị sốt à?”

“Chắc vậy.” Tôi đáp cho có lệ, hai mắt vẫn nhắm nghiền, cảm thấy chỗ vừa bị tên kia chạm vào hơi mát mát.

Khoa định nói thêm gì đó nhưng lúc ấy cô chủ nhiệm bước vào liền khẽ lay người tôi đứng dậy. Mụ La Sát có một tật xấu rất đáng ghét chính là khi đang chào mụ ấy mà đứa nào nói chuyện, đứng không thẳng hay gì gì đó thì nguyên lớp bị bắt đứng nghiêm trong vòng năm phút, trong năm phút đó nếu vẫn có người không đứng thẳng thì lại đứng thêm năm phút nữa.

Tôi cố gắng mở to mắt, chống đỡ với cơn đau đầu để đứng cho thẳng.

Nhưng dường như tôi chính là đứa con ghê của ông Trời. Suốt mấy ngày qua không có ngày nào tôi được thoải mái yên ổn cả, thất tình, mất bạn, bây giờ lại bị sốt nữa.

Tôi cắn răng chịu đau đầu lần đầu bụng để gồng mình đứng thẳng lưng dưới con mắt quan sát của Mụ La Sát. Bệnh rồi thì thôi đi, tại sao lại “bị” ngay lúc này chứ?

“Mông Toi đứng không nghiêm túc, cả lớp đứng thêm năm phút cho tôi!”

Ngay lúc tôi không chịu nổi đã âm thầm giơ tay lên day trán. Nhưng hồi con người ngu ngốc kia ơi, tại sao mi lại có thể quên mình đang ngồi bàn đầu kia chứ?

Giọng cô vừa dứt như một lưỡi dao cắm phập vào đầu tôi kéo thêm hàng vạn mũi tên phản nộ của những con người trong lớp khiến đầu tôi đã choáng váng còn thêm choáng váng.

Từng phút trôi qua với tôi dài tựa hàng thế kỉ, mồ hôi ướt đầm hai bên tóc mai. Tôi có thể cảm nhận được ám khí từ mọi nơi đang nổi lên cùng hàng chục cơn mắt phản nộ đang chĩa về phía mình. Tên bàn bên cũng khẽ liếc mắt nhìn tôi sau đó cao giọng: “Thưa cô, bạn Toi bị cảm, em đưa bạn lên phòng y tế nhé?”

“Ồi giờ, bệnh mà không chịu thông báo sớm làm mất thời gian của các bạn.” Cô nói xong hất hất tay: “Đưa bạn lên phòng y tế đi.”

Nhiều lúc tôi nghĩ mãi không biết cô có vấn đề về đầu óc không? Gì mà “bệnh mà không chịu thông báo sớm”? Thông báo sớm thì được ích gì, chỉ toàn bị ăn chửi thôi. Còn nhớ có lần tôi đau đầu nên xin lên phòng y tế để xin thuốc, Mụ La Sát liền bảo tôi viện cớ, bày trò để trốn tiết này nọ. Mà nhiều lần rồi cơ chứ không chỉ riêng buổi hôm đó. Mặt tôi đúng là hơi đỏ một chút, chỉ một chút thôi nhưng gặp người mặt đỏ hơn thì tôi chịu thua. Tôi không muốn đã mệt rồi mà còn nghe cô nói nhiều nữa.

Sau khi đưa tôi vào phòng y tế nằm nghỉ, Khoa lại lên lớp học tiếp. Trước khi đi hẳn ta còn dặn: “Nghỉ ngơi cho tốt vào, đợi khỏi bệnh rồi lên lớp. Tao không muốn bị lây bệnh đâu!”

Mặc dù lời lẽ và thái độ của tên ấy rất đáng để ăn đấm nhưng không khó để nhận ra hẳn ta là người tốt. Nghĩ vậy tôi khẽ cười thầm trong lòng.

Lúc tôi đang mơ màng, hình như có ai đó dán thứ gì lạnh lạnh, nhơn nhớt lên trán tôi. Tôi không còn sức để mở mắt nữa, nghĩ thầm chắc là cô y tá nên tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Tôi không nhớ lần cuối cùng trán mình nóng là khi nào, chắc có lẽ là hồi lớp 5. Tôi trước giờ ít khi bị bệnh, nếu có thì cũng là đến tháng đau bụng, nhức đầu rồi thôi. Hồi trước, nếu sốt cao như thế này thì tôi sẽ được nghỉ ở nhà vài ngày nên từ trước đến nay tôi luôn tìm đủ mọi cách khiến bản thân nhiễm bệnh để khỏi phải đi học. Tiếc là tôi khoẻ như trâu ấy. Thế mà lúc nguyện vọng bấy lâu nay thành hiện thực thì tôi chỉ muốn cơn đau đầu ấy chấm dứt ngay bây giờ.

Trong suốt quá trình nằm ở phòng y tế, những giấc mơ đáng ghét của đêm hôm qua lại hiện về. Có lẽ tôi bị áp lực nặng rồi, nếu không cũng chẳng bị bóng đè. Tôi rất sợ bị bóng đè, có dạo chỉ cần nhắm mắt một cái là “bị đè” ngay khiến tôi không dám ngủ, phải nói là sợ việc đi ngủ đến nỗi bảo mẹ mời thầy về đuổi ma. Mẹ tôi nghe xong liền mắng một trận tôi bời, nói là do tôi quá mệt mỏi thôi, chẳng có ma có gì ở đây cả. Nhưng cảm giác tay chân không thể cử động, miệng không thể lên tiếng tẻ vô cùng!

Chẳng biết qua bao lâu, hình như có ai đó chạm tay vào trán tôi. Tay người ấy dễ chịu vô cùng, người này có một mùi hương rất đặc biệt lại có chút quen thuộc. Tôi định mở mắt nhưng người này lại nhanh tay đè lên mí mắt tôi, khẽ lăn qua lăn lại nơi mí mắt. Tôi cứ thế thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Lúc tôi uể oải ngồi dậy, hình như vừa đúng lúc chuông báo tan học vang lên, đồng nghĩa với việc cả buổi sáng ngày hôm nay tôi ở trên phòng y tế mà chẳng học hành gì.

Thấy tôi dậy, giáo viên y tế đang loay hoay gì đó trên bàn ngưng công việc đang dở dở, quay đầu nhìn tôi rồi nói: “Em sốt tận 39 độ, nên bảo người nhà đến đón về nghỉ ngơi đi.”

Tôi “ạ” một tiếng, giọng khó nghe kinh khủng, chắc trong khoảng thời gian dài chưa uống ngụm nước nào nên mới khô cổ. Đang định bước xuống thì Khoa đẩy cửa đi vào, sau lưng mang ba lô của hắn còn hai tay đang ôm ba lô của tôi. Tên này chẳng nói chẳng rằng, đi tới trước mặt tôi, trước cơn mắt ngạc nhiên của tôi, hắn cúi đầu mang giày vào cho tôi rồi ngăn đầu: “Về thôi.”

Nếu là bình thường, tôi sẽ nói: “Về cái quần!”, nhưng không hiểu sao lúc ấy tôi lại ngoan ngoãn để cho Khoa dắt về. Hắn dắt tôi ra bãi giữ xe của trường rồi hỏi: “Xe mày đâu?”

Sau khi chỉ vị trí của cái xe, hắn bước đến lấy nón bảo hiểm của tôi rồi kéo tay tôi đi theo hắn. Tôi ù ù cạc cạc đi theo. Khoa dẫn tôi đến một chiếc xe, dắt xe ra, sau khi yên vị trên xe, hắn quay sang nhìn tôi, rồi hất cằm, ý bảo tôi leo lên.

“Xe tao thì sao?” Tôi hỏi, dù sao hôm nay tôi cũng chạy xe mà, chẳng lẽ vứt xe ở đây?

“Để tạm đây đi, hôm nay tao chở mày về, ngày mai tao sang chở mày đi học.”

Tôi ngồi sau xe hắn với một bụng đầy nghi vấn. Từ lúc nào mà tên ôn thần này trở nên hiền lành và tốt bụng như vậy chứ? Đột nhiên một suy nghĩ loé lên trong đầu tôi. Chỉ là một giả thiết của riêng tôi, còn chưa kịp suy nghĩ, tôi đã buột miệng: “Này, đừng bảo mày thích tao nhé?”

Xin lỗi đã để các bạn chờ lâu :)) Đạo này tôi bị cạn kiệt ý tưởng rồi, câu văn cũng lủng củng hơn trước vậy nên mong mọi người thông cảm. Hoan nghênh mọi lời góp ý của mọi người <3

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Đòi Tôi Tả Như Lá Mồng Tơi

Chương 15: Đòi tôi tả như lá mồng tơi

Rõ ràng đằng ấy rất kích động.

Câu hỏi vừa thốt ra, xe liền phanh kít lại, đầu tôi đập mạnh vào lưng Khoa. Nhưng tôi vẫn chưa kịp phản nộ thì một con phản nộ khác “chạy ngang” qua: “Mẹ chạy xe kiểu đó ăi vậy?”

Nói rồi ông chú ấy phóng ga đi mất. Khoa cũng rồ ga, nhưng trước đó, cậu ta ném vào mặt tôi ba chữ: NGỪNG. ẢO. TƯỚNG.

Xi, chỉ hỏi chơi thôi, làm gì căng đét thế?

Về đến nhà, mẹ tôi chẳng những không hỏi thăm mà còn tạt nước lạnh vào mặt: “Chơi bời cho cổ vào rồi bây giờ đồ bệnh. Ai bảo tối qua bỏ bữa làm gì, đáng!”

Tôi bực, lại mệt nữa nên chẳng thèm đôi co với mẹ, đi thẳng lên lầu rồi nằm phịch xuống giường, hai mắt nhắm nghiền lại.

Được lúc lâu thì ai đó đắp khăn ướt lên trán tôi sau đó lay tôi dậy.

“Ăn cháo, uống thuốc đã rồi ngủ nào!”

“Con không...” Tôi ưỡ ưỡ đáp, mắt vẫn nhủu chặt vào nhau. Đầu tôi bây giờ cứ mông lung như một trò ý, lại nặng tịch tịch như có con khốn nạn nào đang ngồi lên nhún hết lần này đến lần khác.

Mẹ thấy tôi cứng cổ, nếu là bình thường sẽ thẳng thừng xuống tay nhưng có lẽ thông cảm vì tôi đang bệnh nên nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Phải ăn mới có sức mà khoẻ lại chứ, ngồi dậy ăn hết tô cháo này cho mẹ rồi ngủ!”

Eo, ngọt ngào kinh!

Nếu là bình thường sẽ là: “Mày có ăn không thì bảo!”

Nhiều lúc giọng mẹ tôi mà trở nên mềm mỏng một chút, tôi thấy ớn lạnh sao ấy, còn đáng sợ hơn lúc mẹ nổi nóng nữa.

Mà, nói thế thôi chứ tôi vẫn ráng ăn hết chén cháo mặc dù miệng lưỡi bây giờ đắng nghét. Ăn xong tôi đánh một giấc đến gần tối.

Lúc tôi vác cặp đến trường cũng là hai ngày sau đó. May mắn là trong những ngày ở nhà, có con Trúc lấy xe về dùm chứ nếu không để xe ở trường hai

ngày liền thì kiểu gì cũng nghe bảo vệ mắng vồn.

Trong những ngày “ăn chơi” tại nhà, ở nói là “ăn chơi” cho sang cảnh thế thôi chứ tôi vẫn cứ sốt li bì. Cứ hạ sốt rồi nửa đêm lại tăng lên. Lúc đến khám, bác sĩ bảo: “Không sao đâu, cảm xoàng ỉ mà uống thuốc vài ngày là khỏi.”

Tôi muốn chửi bác sĩ, thật sự rất muốn chửi. Cảm xoàng cái quái gì? Đầu tôi như muốn nứt đôi đây này!

Hôm nay đi học, đầu tôi vẫn còn hơi âm ẩm nhưng mẹ bảo nghỉ nhiều quá không được, sẽ không theo kịp bài vở nên sáng sớm đã dắt xe ra chở tôi đến trường.

Thấy tôi, “đồng bào” vui lắm, cứ hỏi thăm không ngớt, hỏi là: “Sao chưa chết?”, “Trường mày chết rồi chứ?”, “Còn sống à?”, vân vân thôi chứ không có mấy. Trái với mấy đứa trong lớp, tên Khoa chẳng thèm hỏi thăm tôi câu nào, cứ thế trơ mắt nhìn tôi vút cặp ngồi xuống bên cạnh. Tôi thắc mắc thì hắn nói: “Quan tâm một lần thôi, quan tâm nhiều sợ người ta hiểu lầm.”

Trừ đời...

Ừ, vì cũng sợ đặng ấy hiểu lầm nên mình không thêm nói chuyện với đặng ấy nữa.

Mà tôi vừa phát hiện ra một chuyện là hình như trong hai ngày tôi vắng mặt thì đôi cậu nam cậu nữ (nói thẳng ra là chó đực với chó cái ý) kia xảy ra chuyện gì đó. Tôi nhìn bạn chó cái, thấy bạn ấy khoanh tay khoanh chân ra vẻ giận dỗi các kiểu. Liếc sang bạn chó đực lại thấy mặt bạn ấy hầm hầm trông rất đáng sợ, đáng sợ gần giống gương mặt tức giận của em Tắc Kè Nụ.

Tôi không nén nổi tò mò liền khều khều Khoa sau đó hất cằm về phía hai đứa đó. Khoa quay sang lườm tôi, không trả lời mà tiếp tục cúi đầu làm bài. Tôi bực mình đạp chân hắn một phát, thành công nghe thấy tiếng la thối thanh như bị hiếp dâm cùng về mặt tức giận của hắn và cũng thành công trong việc bị đuổi ra đứng trước cửa lớp. Khoa mặt mày xám xịt đứng cạnh tôi, im lặng không nói một lời khiến tôi cảm thấy rung mình giữa cái thời tiết oi bức như thế này.

Sau, có lẽ không nhịn được nên Khoa bực dọc huych mạnh vào người tôi một cái khiến tôi suýt té. Tôi cũng không vừa liền đẩy hắn một cái thật mạnh. Nhưng lần này hắn nhanh nhẹn né được nên... Thôi kết quả không cần nói thì ai cũng đoán được nhỉ?

Là té sml.

SỜ. MỜ. LỜ đó!

Do tôi dùng lực mạnh để đẩy nên lúc té cũng không hề nhẹ. Trong lúc hốt hoảng, tôi dùng tay chống nên kết quả là lại được nghỉ học vài hôm do phải đi bó bột.

Lúc tôi đau đớn ôm tay, trông Khoa hốt hoảng lắm, nhìn tôi vô cùng, cứ liên tục xin lỗi rồi đỡ tôi dậy nhưng đang bối rối nên lúc đỡ, hắn lại nắm lấy khuỷu tay tôi khiến tôi đau điếng hết to, hắn lại hoảng loạn buông tay khiến móng tôi đập mạnh xuống đất.

Nghe đâu sau đó hắn phải viết một bản kiểm điểm và bản tường trình. Tôi cũng không thoát tội, phải viết một bản kiểm điểm vì tội đùa giỡn trong giờ học, có thái độ không nghiêm túc khi bị phạt. Chung quy lỗi cũng do tôi mà ra, nếu tôi không đẩy lại Khoa thì tôi cũng không bị té đến nỗi gãy tay. Nhưng nếu hắn không né thì làm sao tôi té được chứ?

Mẹ ở bệnh viện chăm tôi, miệng cứ liên tục căn nhắc khiến con đau đầu của tôi tưởng chừng như sắp quay trở lại. Lần này tôi gãy tay phải nên việc sinh hoạt có chút khó khăn. Lúc tắm cũng phải nhờ người coi đồ và giúp mặc đồ. Việc này tôi nhờ con Trúc, so với bố mẹ, nhờ bạn bè vẫn tiện hơn. Không biết người khác suy nghĩ thế nào nhưng với tôi là như thế. Giữa con cái và bố mẹ vẫn luôn có một bức tường ngăn cách, có đôi lúc chúng ta còn dựa dẫm vào bạn bè còn hơn cả bố mẹ. Kể ra thì con Trúc cũng tốt thật, học về là chạy sang thăm tôi. Bố mẹ tôi niềm nở với nó lắm, cứ như con dâu trong nhà ý.

“Đồng bào” lũ lượt kéo đến thăm tôi, đem đủ đồ ăn vặt mà tôi thích đến. Con Trang bắt chước mấy bộ phim nào đó, chuẩn bị sẵn một cây bút lông đen. Lúc sắp ra về, nó kéo tay tôi sang và viết vài chữ trên đó. Mấy đứa kia cũng hòa theo, tranh nhau viết. Nội dung thì đại loại như: “Ăn mau chóng khỏe”, “Cố gắng bình phục”...

Người khác gãy tay thì có lẽ đã xuất viện lâu rồi, nhưng tôi lại rề rà chẳng muốn xuất viện chút nào, cảm giác không ở nhà một thời gian nó cũng thú vị lắm. Dù sao bố mẹ tôi cũng dư tiền nên chẳng nói gì nhiều.

Sau khi tôi bó bột, Khoa là người đầu tiên đến thăm tôi. Không còn vẻ mặt khinh khỉnh và lạnh lùng nữa, trông hắn ăn năn lắm. Hắn nói rành rọt đi rồi muốn đẩy hắn mấy cái cũng được. Lúc ấy tôi cười như sắp rụng răng đến nơi. Tôi thật sự không trách hắn. Nói sao nhỉ, kiểu như ác giả ác báo ý. Dù sao cũng do tôi mà ra nên không dám trách ai.

À, không đúng, phải trách Trung và Hà. Chính hai đứa đó đã khơi dậy máu nhiều chuyện trong tôi, dẫn đến việc tôi khều khều Khoa, dẫn đến chuyện tôi đạp chân hắn, khiến bọn tôi bị phạt đứng ngoài cửa lớp và cuối cùng là tôi nằm yên vị trong bệnh viện. Tất cả đều do hai con người xấu xa đó mà ra!

Mình Thiên không biết nghe tin từ đâu mà cũng mua trái cây với sữa đến thăm tôi. Lâu rồi không gặp, tôi thấy con người này càng ngày càng đẹp. Mẹ tôi trông thấy anh ta thì ngạc nhiên lắm, chắc có lẽ vì con mất kì lạ ấy.

“Đừng bảo là thất tình nên nhảy lầu khiến gãy tay nhé.” Sau khi tìm ghế ngồi xuống, Minh Thiên liền nói đùa một câu. Tôi cũng bắt chước vẻ mặt nhăng

nhất của anh ta, nói đùa lại: “No no, because i miss you!”

“Anh nhớ là anh đâu ở trên nóc nhà.”

Lần đầu tiên Minh Thiên xưng “anh” với tôi. Tôi trơ mắt nhìn anh ta sau đó bĩu môi: “Anh anh em em cái quái gì? Khiếp!”

“Dù sao anh cũng hơn em 2 tuổi, xưng hô như thế là sai à?” Nói rồi anh ta lấy tay cốc đầu tôi.

Cứ thế, tôi lại xưng em gọi anh với Minh Thiên lúc nào không hay. Anh ta kể đủ thứ chuyện cho tôi nghe khiến tôi cười khúc khích. Đến khi mẹ tôi về nhà xong quay lại thì Minh Thiên đã rời đi rồi.

***Lâm nhâm Minh viết truyện tùy hứng và tùy hoàn cảnh nên không có kế hoạch cũng như lịch đăng chap cụ thể, bao giờ viết xong mình sẽ đăng nên các bạn đừng hỏi chap nhé, mình không trả lời được mà các bạn cũng chỉ thất vọng thôi. Cảm ơn các thím đã ủng hộ truyện <3

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Vụ Cá Cược

Chương 16: Vụ cá cược

Hai ngày sau đó tôi đã nằng nặc đòi xuất viện. Sau khi xuất viện, tôi không ở nhà mà xách cặp tới lớp. Dù sao tôi cũng dần quen với cục bột nặng tích này rồi nên sinh hoạt thuận lợi hơn trước.

Thấy tôi, thái độ của Khoa phải nói là quay ngoắt 180 độ luôn, thái độ niềm nở giống như các cung nữ trong cung đối với Pi Sà vậy, chốc chốc tôi cảm thấy bản thân thật quyền lực. Kể ra thì bị gãy tay cũng sướng thật, đặc biệt là gãy tay phải, khỏi phải chép bài, chỉ cần ngồi nghe là được, lại có tên “cầu nô tài” ở bên chép bài hộ nữa. Trong những ngày tôi không đi học, con Trúc đã chép bài hộ tôi, phần nào ra phần ấy, môn nào cũng sạch sẽ, gọn gàng, đầy đủ, nào có như tôi chép. Chép đã đòi nó còn dùng viết chì viết một câu ở đầu trang: Mày đi học đem tập theo cho có à?

Cuối cùng sau đó tôi cũng biết được lí do tại sao bản mặt của hai kẻ kia ngày hôm đó lại khó coi như vậy. Hoá ra là do anh Trung nói chuyện vui về với một bé lớp 10, chị Hà bắt gặp nên giờ trò ghen tuông. Một người giải thích, một người không tin, cứ thế là chiến tranh lạnh. Đến tận lúc tôi đi học lại vẫn chưa hoà nhau, xem ra lần này hai anh chị ấy làm căng lắm. Tụi con Trang, Dung, Hạnh thì há hê khỏi nói, ngày nào cũng tụ đầu bàn tán. Ngày tôi đi học lại, đám con gái còn rù tụi thằng Đạt, thằng Vĩ và thằng Thuận chơi trò cá cược xem bao lâu nữa bọn kia chia tay, tiền cược là mỗi đứa mười ngàn, đứa chiến thắng sẽ ôm trọn. Kết quả bình chọn như sau:

Đạt + Hạnh: 1 tuần.

Thuận: 10 ngày.

Trang + Dung: 3 ngày.

Vĩ: 15 ngày.

Tôi + Khoa: ngày mai !!!

À để tôi giải thích về sự có mặt của Khoa nào. Lúc đó cả đám đều tụ lại bàn tôi để bàn tán nên Khoa cũng có mặt tại đó. Khi hỏi đến lượt tôi, tôi dứt khoát trả lời: “Tao cá ngày mai tụi nó chia tay!”, sau đó quay sang hỏi Khoa: “Mày cũng nghĩ giống tao có đúng không?”. Mà bạn Khoa sau khi đắc tội với tôi thì tôi bảo một, bạn ý nào dám cãi hai, thế là hần ngoan ngoan gật đầu: “Đúng, ngày mai tụi nó sẽ chia tay!”

Kể ra thì bọn tôi cũng chẳng kiêng dè gì hai đứa kia, bọn nó còn ở trong lớp mà cả đám bàn về thời gian chúng nó chia tay cứ như hai đứa ấy không tồn tại vậy. Có lẽ đạo gần đây tâm tình của bạn Trung không được tốt, cứ hăm hăm như đàn bà tới tháng vậy, vừa nghe tôi và Khoa dứt lời, bạn ý liền đập quyền vớ xuống bàn, quát: “Mấy người rảnh rồi lắm đúng không?”

Vừa nghe xong, tôi chưa kịp lên tiếng chửi lại thì Khoa đã đứng dậy quay đầu lại khẽ nở nụ cười “thân thiện”: “Rảnh mới ngồi đây tám chuyện được chứ! Hoi ngu vãi!”

Hình như tên Khoa có thâm thù đại hận gì với Trung hay sao ấy, cứ mỗi lần đằng kia nói câu gì là đằng này bắt đầu phản công. Nhưng không sao, tớ thích thế!

Khoa vừa dứt lời thì bọn con trai vỗ tay đồng loạt, miệng lại nói: “Á đù, Khoa ngẫu mày!”

Bọn con gái thì bùm miệng cười, tôi giờ ngón cái về phía Khoa, ý muốn nói rằng: Làm tốt lắm người anh em!

Mặt Trung đã thối nay còn thối hơn. Cuối cùng, có lẽ vì không muốn cái lớp này nhảm sự thối ấy, cậu ta đã hậm hực bỏ ra ngoài. Con Hà im lặng này giờ, thấy Trung đi ra nó cũng đi ra theo.

Tôi bất giác cười lớn, con Trúc từ trong thư viện về, thấy tôi cười như con dờ liền hỏi mấy đứa kia: “Sao thế, động kinh à?”

Cả đám đồng loạt giật đầu, cả tên phản đồ Trần Đăng Khoa kia nữa.

Từ khi tôi đi học lại, cứ dăm ba hôm Minh Thiên lại ghé lớp tôi một lần, mỗi lần ghé sẽ mang theo sữa và bánh, cứ thế tin này loan khắp trường, mọi người đều bảo tôi câu được “động vật quý hiếm” là anh ta. Mọi người biết đến Minh Thiên qua cái tên tiếng Anh là Dennis William, cái tên Lục Minh Thiên đối với họ mà nói thì cực kì xa lạ. Vậy nên, tôi trở nên đặc biệt hơn so với mọi người khi biết thêm tên tiếng Trung phiên âm ra tiếng Việt của anh ta. Mà Minh Thiên sau khi có tài khoản facebook rồi, tùy tiện đăng vài tấm hình lên lại bị học sinh trong trường biết được, kéo theo học sinh ngoài trường, kéo theo vô số các thánh nữ mê trai khác, chốc chốc anh ta trở nên nổi tiếng.

À suýt nữa thì quên mất vụ cá cược. Kết quả là tôi với Khoa thắng cược, sau hôm đó chúng nó chia tay thật. Mặc dù chẳng ai bảo ai nhưng nhìn facebook hai đứa là biết. Cầm tiền trong tay, tôi chia Khoa một nửa nhưng hắn không lấy, thế là tôi khao cả đám đi uống trà sữa. Tiền cược mỗi đứa mười ngàn, trà sữa mỗi li cũng mười ngàn nên sau tất cả lại huê vốn.

Con Hà chia tay với Trung rồi, lại bị bọn tôi cô lập lại thêm trong lớp có sẵn vài đứa không ưa nên đến lớp chỉ im lặng không nói chuyện với ai.

Hầy, nhiều khi thấy cũng tội nhưng mà thôi cũng kệ. Hai đứa đó căn bản ngay từ đầu đã không hợp, chỉ qua một trận cãi nhau nhỏ vì một cái lí do hết sức củ chuối đã chia tay thì thật không hiểu nổi tại sao lúc trước một đứa biết tôi thích nó nhưng không thích tôi còn một đứa cứ kiên quyết đào góc tường của tôi. Giờ thì hay rồi, kết thúc thật có hậu!

“Biết trách ai bây giờ, kết thúc quá bất ngờ~” Cứ mỗi khi đi ngang qua bàn con Hà tôi liền ngâm nga câu hát này sau đó thần nhiên hứng trọn cái nhìn sắc lạnh của nó. Chơi trò này cũng vui lắm, đến nỗi mà tội kia cũng bắt chước đồng thanh hát theo.

Sự việc sau đó cũng tạm lắng xuống vì kỳ thi cuối kì đã đến. Tay tôi cũng đã tháo bột từ lâu rồi, thật ra tôi cảm thấy bản thân mình cử động hết sức bình thường nhưng mẹ tôi cứ vài bữa lại nhắc nhở chú ý việc cử động tay khiến tôi phát phiền. Khoảng thời gian trước đó, tôi được hai kẻ là Trúc với Khoa kèm cặp rất nghiêm ngặt nên kì thi này, bài làm của tôi đạt điểm tốt nhất từ trước đến nay, đều là 7 điểm trở lên.

Tôi những tưởng Minh Thiên từ nước ngoài về nên đối với nền giáo dục của Việt Nam sẽ hơi xa lạ, làm bài điểm không cao nhưng không hỏi điểm thi thôi, hỏi ra mới biết điểm anh ta lại cao như vậy.

Mấy tháng trước con Trúc đăng kí tham gia học đội tuyển Toán, trùng hợp là Minh Thiên cũng thế nên hai người cũng hay trao đổi qua lại, chốc lát trở thành bạn bè. Minh Thiên nói: “Thanh Trúc là bạn thân của em à? Sao hai đứa khác xa một trời một vực thế?”, mỗi lần như thế tôi liền lườm anh ta.

Chơi thân với Minh Thiên còn khổ hơn ngàn vạn lần khi chơi thân với Trung. Nếu lúc trước là khổ vì bị ghét thì bây giờ lại khổ vì đột nhiên được “yêu mến”. Thật ra dẻo có gì gọi là yêu mến cả, chẳng qua họ chỉ xem tôi như bà mai mối hoặc máy vận chuyển quà, máy vận chuyển thư tình, nói chung những gì họ muốn gửi gắm, muốn nói với Minh Thiên đều chạy đến tìm tôi. Một số người còn mặt dày hơn khi bắt đầu tỏ vẻ thảo mai, lần la đến xin làm quen, nịnh nọt tôi đủ thứ nhưng thật ra tôi biết tỏng cả đấy, các người chỉ muốn dựa vào tôi để làm quen với anh ta thôi!

Mỗi lần vào lớp, trông thấy trên bàn bày ra đủ thứ đồ linh tinh của đám con gái đó, hắn đều nhử mày sau đó thẳng thừng vứt hết vào sọt rác. Chưa hết đâu, có khi bắt gặp cả đám bu kín bàn tôi, hắn liền gạt hết bọn họ ra rồi chỉ tay ra cửa: “Mời cút đùm cho!”

Nếu nói tôi bỗng chốc trở thành con cưng của hội chị em thì Khoa chính là con ghê. Nhưng cũng có vài đứa đại trai, trông thấy nhan sắc mỹ miều của Khoa thì nói: “Dennis cao quá với không tới, thôi thì hốt đại em Khoa này vậy!”

Đằng ấy tưởng Đăng Khoa dễ dãi ư? Làm!

Khoa còn đe dọa tôi thế này: Nếu mày không giải quyết được đám đó thì biến sang chỗ khác ngồi!

Thật hết nói nổi! Cái đồ Đăng Khoa tro trên chét bầm! Lúc trước thì gọi dạ bảo thưa, đến lúc tay tôi bình phục rồi thì thái độ lại quay ngoắt đi như kiêu. Tay đăng ấy khỏi rồi thì coi như mình và đăng ấy chẳng ai nợ ai.

Cứ thế, bao nhiêu bức tức tôi đều xả hết lên người Minh Thiên: “Chơi với anh đúng là xui xẻo! Cái đám hoa lá của anh ý, bảo tội nó tránh xa em ra!”

“Từ trước đến nay có bao giờ em được may mắn đâu mà bây giờ than vãn!”

“Đờ mờ anh!” Tôi bực bội đạp chân Minh Thiên một phát.

Đăng giờ này có ai đọc không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trong Mắt Anh, Em Là Gì?

Chương 17: Trong mắt anh, em là gì?

Việc ôn tập đội tuyển của con Trúc phải nói là hết sức bận rộn. Cứ mỗi lần ra chơi là biến mất tăm, thứ bảy cũng chẳng được buông tha, đều bị bắt lên trường ôn tập. Ngay cả Minh Thiên cũng chẳng thấy tăm hơi đâu cả, muốn gặp mặt hai người kia nhiều chuyện cũng khó.

“Khoa ơi tao buồn...” Không biết đây là lần thứ bao nhiêu tôi than vãn với tên ngồi cạnh. Thi cử xong cả rồi, cũng sắp được nghỉ tết nhưng hai con người kia lúc nào cũng bận rộn. Mấy đứa còn lại thì chơi trò bắt cặp với nhau, ba đứa con gái hẹn hò với ba đứa con trai. Con Dung với thằng Vĩ, con Trang với thằng Thuận, con Hạnh với thằng Đạt. Cứ thế tôi trở thành đứa độc thân. Bạn bè thì có đôi có cặp, hai người kia lại chẳng thấy tăm hơi, cuối cùng quanh đi quẩn lại vẫn chỉ có tên ngồi bên cạnh.

“Kệ mẹ mày, đừng làm phiền tao!” Hắn vừa nói vừa hất tay tôi ra khỏi người hắn, mắt vẫn không rời khỏi chiếc điện thoại.

“Mày không buồn à?”

“Mắc mớ gì tao phải buồn?” Cuối cùng Khoa rời mắt khỏi điện thoại, nhìn tôi bằng vẻ mặt đầy nghi vấn.

“Haizz, con người lòng dạ sắt đá như mày thì không thể nào hiểu được đâu!” Tôi thở dài thườn thượt sau đó nằm dài ra bàn nghiêng đầu ngăm nhìn Khoa.

Khoa tiếp tục cắm cúi gì đó trên chiếc điện thoại, vẫn không hay biết tôi đang ngăm nhìn hắn.

Mắt một mí nhưng không bị hí ngoài ra vì bị cận nên phải đeo kính nhưng không sao nhìn vẫn rất ngầu lòi, mũi cao, môi mỏng, da hơi trắng nhưng không phải kiểu trắng sáng như bọn con gái, tóc chẻ hai như bọn Hàn Quốc hay để, chiều cao thì khỏi bàn rồi, cao ngang ngực Minh Thiên, dáng người trông cũng đẹp đấy, học cũng khá giỏi, điểm thi vừa rồi rất cao, ngoại trừ khoản ăn nói vô duyên (gần giống tôi) ra thì tất cả đều pơ-phẹt, đẹp trai quá, càng nhìn kĩ càng thấy đẹp. Ôi hoá ra bấy lâu này mình ngồi kế vị soái ca này sao?

Khoa quay sang lườm tôi một cái, thấy tôi đang đăm đăm nhìn hắn thì khề rùng mình một cái sau đó nói: “Mày nhìn tao như thế thì làm sao tao chơi game được?”

“Thế thì đừng chơi nữa, chơi với tao này.” Tôi chớp chớp con mắt vô tội nhìn hắn như con cún con đáng yêu đang nịnh chủ để được vuốt ve. Đến tôi còn cảm thấy buồn nôn chứ đừng nói gì đến tên ngồi cạnh.

“Mày thì có gì hay để chơi?” Hắn khinh thường nhìn tôi. Câu từ của người ta rõ ràng như thế, thế quái nào tôi lại hiểu thành: “Chơi mày chẳng có gì thú vị”.

“Tao bảo mày chơi với tao chứ bảo mày “chơi” tao bao giờ?” Tôi giẫy lên, bực bội lườm hắn, cái tên đầu óc đen tối này hắn nghĩ tôi muốn hiến thân cho hắn chắc?

Khoa ngu ngơ nhìn tôi chăm chăm, sau hình như hiểu ra điều gì đó hắn liền phì cười, vừa cười vừa quay mặt sang nơi khác, lâu lâu quay sang nhìn tôi, không nhìn tôi thì thôi, vừa nhìn tôi một cái hắn liền bụm miệng cười khùng khục như một thằng điên.

“Tao nói này, đầu óc mày chứa bã chó à? Tao chỉ muốn nói mày chẳng có gì hay để tao chơi cùng thôi mà.” Nói rồi hắn đột nhiên cúi đầu thì thầm: “Chẳng lẽ mày hi vọng tao sẽ chơi mày sao?”

Tôi ngượng đỏ mặt vì suy nghĩ lung tung vừa rồi, đột nhiên thấy Khoa cúi đầu xuống, lời nói đầy mờ ám khiến máu nóng dồn lên, tôi không nghĩ nhiều, dùng đầu hất mạnh vào đầu hắn.

Khoa bị tấn công bất ngờ, chưa kịp phản ứng thì mũi hắn đập vào đầu tôi. Lúc tôi ngẩng đầu thì nhìn thấy một dòng máu nhỏ chảy ra nơi khoé mũi hắn cùng ánh mắt như muốn giết người. Cuối cùng Khoa bực bội hét lớn: “HOÀNG MÔNG TÔI! MÀY CHÁN SỐNG À???”

Tôi vội rút cổ không dám nhìn thẳng vào mắt Khoa. Mấy đứa con gái trong lớp thấy thế liền chạy đến nhiều chuyện:

“Sao thế này? Chảy máu mũi rồi, mày lên phòng y tế đi!”

“Khăn giấy này, cầm máu đi!”

“Toi này, con người mày vô duyên thật đấy!”

“Phải đấy, lúc nào mày cũng đem lại xui xẻo cho Khoa!”

“Học kì 2 mày xin cô chuyển chỗ đi nhé! Mày làm liên lụy người khác như thế không thấy xấu hổ à?”

...

Bọn con gái đưa này một câu, đứa kia một câu trách móc tôi. Bọn nó vây quanh bàn chúng tôi vừa hỏi thăm, xuyết xoa đủ thứ. Tôi bức bối lắm bèn: “Gi chứ? Chỉ là chảy máu cam thôi, có cần làm quá vậy không?”

Tôi cũng không để ý lúc nói câu đó giọng mình lại nghẹn như vậy. Đặc biệt khi nghe câu “lúc nào mày cũng đem lại xui xẻo cho Khoa” với câu “mày làm liên lụy người khác không thấy xấu hổ à” của chúng nó, tôi thấy buồn vô cùng. Nghĩ lại cũng đúng thật, từ lúc ngồi cạnh nhau, hẳn chỉ toàn bị tôi làm cho liên lụy, vừa bị bắt đứng ngoài cửa lớp, vừa phải viết bản kiểm điểm và bản tường trình. Tôi biết đây là lần đầu tiên hẳn bị bề mặt như vậy, trước đây chưa bao giờ Khoa vi phạm nội quy gì cả. Giờ lại thêm chuyện bị tôi làm cho chảy máu mũi, chốc chốc tôi thấy mình giống kẻ tội đồ vậy.

“Mời né ra chỗ khác dùm cho!” Khoa bức bối quát mấy đứa con gái, tôi không ngăn đầu, tưởng hẳn quát mình liền âm ức đứng dậy đi ra ngoài. “Né thì né...”

Giờ ra chơi, dưới sân có vài đứa con gái chơi cầu lông, có mấy đứa con trai chơi đá banh, có mấy đứa rảnh rỗi không làm gì thì ngồi dưới ghế đá tám chuyện, có mấy đứa ở trên cao nhìn xuống mấy đứa ở bên dưới... chẳng hạn như tôi.

Tôi đảo dác nhìn quanh, tìm kiếm bóng hình của sáu đứa bạn thói tha ấy, nhưng rất tiếc là chẳng bắt gặp một ai. Lũ ác độc!

Gần đến tết, tiết trời trở nên lạnh hơn, từng đợt gió se se lạnh thổi qua mái tóc tôi khiến chúng bay phấp phới, tôi lấy tay gạt tóc, vừa gạt xong lại bị gió thổi bay, hết lần này đến lần khác khiến tôi bức bối mặc cho gió muốn thổi thế nào thì cứ việc thổi, thổi cho đến khi mỏi mồm thì thôi. Chẳng bao lâu nữa trời sẽ đổ cơn mưa phùn, chẳng bao lâu nữa là chúng tôi được nghỉ tết. Năm nay 26 ta mới được nghỉ, hôm nay đã là 20 rồi. Thời gian trôi nhanh thật, chưa gì đã đi hết nửa năm học.

Bên cạnh có người tiến đến, tôi quay đầu sang nhìn, trông thấy nụ cười âm áp đó, đáy lòng nhẹ đi đôi chút.

“Học xong rồi à?”

“Cũng chẳng có gì thú vị cả, ngồi cùng đám ngu ngốc đó thật tốn thời gian!” Minh Thiên khinh thường hừ một tiếng. Cũng phải thôi, nghe đồn thành tích học tập của anh ta khủng lắm, chuyện vào đội tuyển cũng là do thầy giáo nói hết nước hết cái mới chịu ló mặt đi học. So với anh, lũ kia chẳng khác nào kẻ ngốc, ngồi chung với mấy người đó chẳng được tích sự gì.

“Đồ khinh người!” Tôi nói đùa một câu với Minh Thiên sau đó nhẹ giọng hỏi: “Này, anh thấy em có giống kẻ chuyên gia gây phiền phức cho người khác không?”

“Thật sự mà nói thì... cũng không giống lắm.” Sau một hồi suy nghĩ, Minh Thiên đưa ra kết luận. Tôi vui vẻ hỏi tiếp: “Thật sao?”

“Ừ, không giống mấy kẻ không gây phiền phức ấy!”

“Mẹ...”

Thấy thái độ tôi chùn xuống, anh ta vỗ vỗ đầu tôi an ủi: “Không sao, không sao. Trong mắt anh em chẳng phiền chút nào.”

Lời nói dịu dàng, cử chỉ dịu dàng, ánh mắt dịu dàng. Tôi ngẩng người nhìn Minh Thiên, thấy anh ta cũng nhìn tôi chăm chú, bắt gặp mặt lại đỏ nhưng vẫn dùng lí trí để hỏi: “Minh Thiên, trong mắt anh, em là gì?”

***Lâm nhâm: Các thím hi vọng anh ấy sẽ trả lời như thế nào?

P/s: Đạo này tôi rất thích thả thính người đọc hí hí >>>

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Khoa Đi Du Học

Chương 18: Khoa đi du học

Đến khi chuông vào học vang lên, tôi đã xử lí gần nửa số bánh Minh Thiên mua được. Anh không ăn, chỉ nhìn tôi chăm chú. Trước khi tạm biệt ở cửa lớp tôi, Minh Thiên đưa những thứ còn lại cho tôi rồi bảo: “Giữ lấy, ăn cho ngập mặt em!”

Tôi không mang về nhà mà phân phát cho mấy đứa kia. Về chỗ ngồi, thấy mũi Khoa đã ngưng chảy máu, ngoại trừ cái mặt hơi lạnh thì nhìn chung hắn vẫn bình thân như chưa có chuyện gì. Tôi im lặng ngồi xuống kế bên Khoa, không nhìn hắn cái nào. Không phải vì tôi giận đối hắn mà là tôi không biết nên nói gì, nên làm gì. Lúc nào cũng cảm giác mình là cái đứa chuyên gây rắc rối cho người khác vậy. Nhìn hắn im im thế kia chắc là giận lắm. Tôi nghĩ kĩ rồi, học kì hai tôi sẽ xin chuyển chỗ ngồi.

“Lúc này đi đâu?” Tên ngồi cạnh đột nhiên lên tiếng, tôi hơi ngẩn ngơ, cứ sợ mình nghe nhầm nhưng nghĩ kĩ lại hình như là hắn vừa mở miệng thật, lúc đó mới quay sang trả lời.

Tôi nhìn Khoa. thành thật kể lại những nơi vừa đi với hi vọng khi trông thấy thái độ ngoan ngoãn và thành khẩn của tôi hắn sẽ nguôi giận đi phần nào. Nhưng nào ngờ vừa nghe đến tên Minh Thiên, Khoa đã lườm tôi một cái thật dài rồi dành tặng cho tôi một bóng lưng thật kiêu sa và đầy sang chảnh.

Cái đó gì đang diễn ra vậy?

Tôi không giận thì thôi đi, nên cảm thấy bản thân tôi thật rộng lượng, thật tốt bụng sau đó chủ động làm hòa lại với tôi mới phải chứ?

Cái thái độ gì đây?

Tưởng chỉ mỗi đảng ấy biết giận à? Đã vậy tôi cũng giận luôn cho biết mặt!

Ngày X/ tháng Y/ năm Z, cuộc chiến tranh lạnh bùng nổ.

– Nguyên nhân: Địch giận ta, ta giận lại.

– Diễn biến:

+ Đầu giờ ra chơi, ta vô ý làm địch bị thương khiến địch tức giận đuổi ta ra ngoài. Ta không muốn làm địch ngứa mắt nên nhấc đít đi ra khỏi lớp.

+ Ta gặp được bằng hữu nước láng giềng nên đi chơi với người này để giải sầu.

+ Hết giờ ra chơi, ta gặp lại địch. Ta sai nên ta nhúng nhường với địch, địch hỏi gì ta thành thật đáp nấy. Nhận thấy thái độ hách dịch của địch, ta giận luôn địch.

-> Cuộc chiến kéo dài hai giờ liền khiến quân ta thiệt hại nặng nề về tinh thần và thể chất. Về phía địch, do tố chất tâm lí mạnh nên hầu như không có thiệt hại đáng kể.

– Kết quả: Địch giờ giọng cầu hòa, ta vui vẻ chấp thuận, cuộc chiến tranh lạnh kết thúc, hòa bình được lập lại.

– Ý nghĩa:

+ Là cuộc chiến đầu tiên giữa ta và địch sau bao lần bất hòa.

+ Giúp quân ta và quân địch nhận ra sự trẻ trâu của nhau.

+....

“Cái gì? Đảng Khoa sắp đi du học?” Tôi đột nhiên xen vào khiến cả đám con gái mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi chăm chú.

Có làm không vậy? Tên đó sắp đi du học ư?

Sau đó tôi lại được biết thêm một số chuyện liên quan đến vấn đề ra nước ngoài của Khoa.

Chuyện là gia đình bạn Khoa có anh lớn hiện đang định cư tại nước ngoài, bố mẹ bạn muốn bạn được học ở môi trường tốt hơn nên học xong cấp 2 đã định hướng sẵn cho bạn ấy nhưng vì sơ suất kĩ thuật nên kéo dài đến tận bây giờ. Kết thúc học kì một này cũng là lúc kết thúc những tháng ngày chúng tôi ngồi cạnh nhau.

Hôm nay là 21 âm lịch, khoảng cách từ đây đến ngày chia xa là 5 ngày, chỉ 5 ngày ngắn ngủi.

Mọi thứ đột ngột quá!

Hôm qua tôi còn tự nhủ sang học kì mới sẽ chủ động rời xa Khoa thế nhưng cuộc sống đâu lường trước điều gì khi tôi chưa kịp rời đi hẳn ta đã đi trước.

“Mày sắp ra nước ngoài thật à?” Tôi hỏi tên bên cạnh. Hắn dùng bút chừa vài giây sau đó im lặng không nói gì mà tiếp tục ghi bài.

“Này!” Tôi huych Khoa một cái, lúc đấy hắn mới chịu quay sang nhìn tôi.

Hắn im lặng như đang nghĩ gì đấy, sau đó hỏi: “Ừ, có gì không?”

Không hiểu sao tự nhiên tôi thấy mặt Khoa buồn buồn, tôi cũng buồn buồn theo hắn. “Vậy là mày đi thật à, tao cứ tưởng lũ kia bịa chuyện...”

Khoa định nói gì đó, trông thấy thầy dạy vật lí liếc qua hướng này nên cúi đầu chép bài tiếp.

Chuyện Khoa đi du học chưa đầy một buổi đã truyền đi hết lớp. Cô chủ nhiệm đến gặp Khoa, nói vài lời với hắn sau đó quyết định tổ chức một buổi tiệc chia tay ngay sau khi kết thúc lễ sơ kết học kì một.

Cứ nghĩ còn vài ngày cuối cùng hắn phải nói gì đó nhiều lắm, vì sắp xa nhau mà. Ấy vậy mà chúng tôi im lặng không nói với nhau câu nào, Khoa ít nói hẳn đi, tôi cũng không nói nhiều như trước nữa. Mấy đứa trong lớp trêu chúng tôi có tình nên không nở xa, bọn tôi cũng chẳng nói hay phản bác gì, dù sao Khoa cũng sắp đi rồi, lũ đó muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Minh Thiên thấy tôi rầu rầu nên có hỏi thăm, tôi bảo Khoa sắp đi rồi, tôi buồn. Vậy mà anh ta nghe xong, chẳng những không an ủi mà còn bảo: “Sao em thường buồn vì trai vậy?” Lúc nói câu đó, Minh Thiên bày ra vẻ mặt như vừa thất sủng vậy.

Tôi không để ý đến vẻ mặt đó mà lại hỏi tiếp: “Người ta sắp ra nước ngoài, mua quà gì tặng cho có ý nghĩa nhỉ?”

Như tôi đã đề cập đến hàng vạn hàng tỉ lần ở trước, Minh Thiên không mở miệng thì thôi, mở mồm câu nào là muốn đả kích câu đó.

Anh bảo: “Tặng bản thân em luôn đi, mua làm gì cho mất công. Đảm bảo rằng thằng nhãi đó rất thích món quà này.” Nói rồi lại bày ra cái biểu cảm khinh thường cùng gợn hờn vu vơ.

Tôi bị mất hứng, không tám nhảm cùng Minh Thiên nữa mà quay đít về lớp, vớt Minh Thiên lại sau đấy.

Bọn lớp tôi dạo này cứ thích tìm Khoa nói chuyện, nhưng Khoa đột này lại không thích nói chuyện với ai nên chúng nó không dám làm phiền đành nhờ tôi chuyển lời giúp. Những lời mọi người trong lớp muốn nói tôi đều nói hộ cả, ngay cả đồ cũng nhận chuyển đùm luôn. Mà câu trả lời của Khoa chỉ giới hạn trong vài chữ: “Ừ”, “Cảm ơn”. Nếu là khi trước, Khoa sẽ chẳng ngần ngại đem quà của mấy đứa kia tặng vớt vào sọt rác, nhưng lần này hắn giữ lại tất cả.

Ngày 26 âm lịch tháng Chạp.

Hôm nay trời bắt đầu đổ cơn mưa phùn, lũ học sinh chúng tôi phải ngồi run rẩy dưới sân trường để dự lễ sơ kết học kì. Suốt buổi lễ, những cái tên như: Dennis William, Lại Thanh Trúc, Ngô Thành Trung... được lặp lại rất nhiều lần. À lúc trước tôi quên nói, thành tích ở lớp cũ của Trung rất tốt, lên lớp 11 vẫn vậy. Bản thân Khoa thì học giỏi nhưng vì chảnh chọe không thèm tham gia các cuộc thi này nọ nên ngoài danh hiệu học sinh giỏi ra thì chẳng nhận thêm gì. Cứ mỗi lần Minh Thiên và Trung lên nhận thưởng, bọn con gái nó cứ nhón nhao hẳn, đã không ít lần tôi nghe thấy tiếng “tách tách” phát ra từ điện thoại của một đứa nào đó.

Lũ tôi chơi chung, đứa nào đứa nấy đều có giấy khen, vở tặng cầm mỗi cả tay, duy chỉ có tôi là hai tay trống không. Đang lúc tôi xác định bản thân tay không ra về thì Khoa đưa đồng hồ vừa nhận được cho tôi, “Lấy đi, cho mày đấy!”

“Mày không dùng à?”

“Không, cứ giữ lấy mà dùng.” Nói rồi Khoa kéo lấy tay tôi, đặt đồng hồ từ tay hắn sang tay tôi.

Tôi không từ chối nữa mà mang về luôn. Hôm nay tôi đi cùng con Trúc, sáng sớm tôi sang nhà nó, chờ nó đến trường nên hiện tại cũng chờ nó về. Trước khi vào nhà, con Trúc cho tôi một phần vở nữa, nên hiện tại tôi có tổng cộng 25 quyển vở (vở học sinh giỏi nhận được là 15, những phần thưởng lẻ khác là 10 quyển)

Khi tôi ôm đồng hồ vào nhà, bố nhìn tôi bằng ánh mắt đầy nghi ngờ, như kiểu “Mày vừa cướp vở của ai đấy?”

Mẹ hỏi: “Mày mà cũng được thưởng nữa à?”

Tôi bảo: “Tất nhiên rồi, mẹ nghĩ con là ai vậy!”

Mẹ nói: “Thường khuyến khích cho học sinh ngu nhất lớp à?”

“...”

Nói mấy chuyện này mới nhớ, có lần tôi hỏi bố: “Hồi đó bố có từng hối hận khi sinh con ra không?”, bố tôi bảo có, hối hận chết đi được. Tôi mới hỏi lại rằng tại sao khi thấy mặt tôi bố không bóp chết luôn đi, có phải bố không nỡ không. Bố bảo: “Ừ tao không nỡ.”, ngay lúc tôi đang vui mừng vì ít nhất bố còn có tình người, không nỡ bóp chết tôi thì bố lại bảo: “Tao không nỡ nhìn mẹ mày đau lòng.”

Tôi biết bố chỉ đùa cho vui vậy thôi, làm sao bố có thể ra tay tàn nhẫn với một sinh vật đáng yêu như tôi được. Mặc dù tôi thường bất mãn về bố mẹ mình, không vì nguyên nhân này cũng sẽ vì nguyên nhân khác, nhưng tình cảm của bố mẹ là thứ tôi luôn ngưỡng mộ. Trong khi bao nhà, đặc biệt là trong họ hàng nhà tôi đều mong ước có một đứa con trai, phải sinh con trai cho bằng được thì bố tôi lại khác, bố không cho mẹ sinh tiếp vì sợ mẹ vất vả. Có đôi lúc tôi cảm thấy mình giống như một cái bóng đèn xen ngang cuộc tình của họ vậy.

Hai giờ chiều, lớp tôi tụ tập đầy đủ tại cổng trường rồi bắt đầu di chuyển đến một quán ăn gần đó. Nơi này khá rộng và sạch sẽ, đủ chỗ cho 44 con người lớp tôi ngồi. Trung và Hà cũng đi, có một điều bất công là mặc dù hai đứa nó đều đề tiện như nhau nhưng chỉ có mỗi mình con Hà bị cô lập còn tên Trung vẫn được lũ con gái chào đón như thường. Thấy nó ngồi một góc không ai quan tâm cũng tội nghiệp thật, nhưng mà thôi kệ, tự làm tự chịu vậy.

Nói chung cả buổi chỉ có ăn rồi ngồi nói tầm phào, chẳng có gì đặc biệt cả, chủ tọa thì cảm như hén, lâu lâu ai nhắc đến mình thì cười xã giao một cái, còn không thì thôi. Hết tầng một thì sang tầng hai là karaoke. Hôm nay Mụ La Sát đã cất sự khó tính của mình ở nhà, thay vào đó là sự nhiệt tình hiếm gặp, toàn bộ chi phí ngày hôm nay đều là cô trả cả, nhưng may mắn là lũ lớp tôi không đến mức trơ trẽn như vậy, mỗi đứa đều gom tiền lại trả giúp cô.

Ăn căng bụng, hát khản cổ thì đến lúc phải nói lời chia tay thật sự. Có vài đứa làm bộ khóc lóc đau lòng này nọ, tuy tôi cũng buồn nhưng không đến mức phải làm lố như thế, thật là chướng mắt! Lũ làm màu!

Bọn tôi đi bộ xuống chỗ gửi xe, bọn trong lớp đi đầu, tôi và Khoa đi cuối. Tôi hỏi: “Mày có dự định bao giờ sẽ về lại không?”

Khoa đưa mắt nhìn tôi, khẽ bảo: “Có thể là định cư lâu dài, cũng có thể học xong đại học sẽ về.”

Tôi im lặng không đáp, trong lòng là hàng tá suy nghĩ ngổn ngang. Thật sự là tôi không nỡ, hiếm lắm mới có một đứa hợp tính hợp nết chơi chung, và lại thời gian vừa rồi chúng tôi đã thân thiết rất nhiều, Khoa cũng rất tốt. Bắt tôi phải rời xa hẳn, tôi không cam tâm chút nào.

Đang đi thì Khoa dừng lại, tôi cũng dừng theo hẳn.

“Có chuyện này, thật ra tao...”

Tôi chen ngang câu nói đang dở của Khoa: “Không sao, cho dù mày đi bao lâu, trong lòng tao mày vẫn là đứa bạn tốt nhất. Tao vẫn luôn coi mày là bạn, tao sẽ không quên mày.”

Lúc ấy mặt Khoa lộ rõ vẻ hụt hẫng.

Haha, khi nhớ lại đoạn hồi ức này, tôi vẫn luôn dẫn vật chính mình. Nếu có thể quay về quá khứ, tôi muốn và cho mình mấy cái. Nhưng tôi của hiện tại vẫn cứ hồn nhiên như một em nai vàng ngơ ngác dẫm nát trái tim của một người...

Khoa đi rồi nhé =))

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Minh Thiên Thay Đổi

Chương 19: Minh Thiên thay đổi

Khi máy bay rời khỏi mặt đất, có một người mang theo nỗi nhớ sang bên kia đại dương.

Tết năm nay vẫn thế, chả khác năm những năm trước là bao, điểm khác duy nhất là những năm trước tôi một mình trùm chăn giữa cái tiết trời se lạnh để xem phim, còn lần này lại có thêm con Trúc cùng tôi trùm chung một cái chăn.

Cứ thế, đến hết ngày mừng 8 tết, bọn tôi lại ló mặt lên trường.

Điều khiến tôi cảm thấy khó hiểu trong những ngày nghỉ ở nhà là: Minh Thiên đâu rồi?

Dường như anh ta bốc hơi luôn vậy. Tin nhắn không một hồi âm, gọi điện đến thì luôn trong trạng thái “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Tôi từng hỏi con Trúc xem dạo này có bắt gặp Minh Thiên hay trông thấy tin tức gì của anh không nhưng hầu như câu trả lời chẳng khác tôi là bao.

Minh Thiên đâu rồi?

Cái người hay mua bánh cho tôi ăn đâu rồi?

Tôi chỉ chỉ bỏ lỡ 5 cuộc gọi đến của anh ta hôm chia tay Khoa thôi mà...

Ngày đầu của năm mới, gặp lại bọn trên lớp phải nói là cực vui, bao nhiêu kẹo bánh ở nhà còn dư, đĩa nào đĩa nấy cũng đem lên lớp để ăn vụng, đặt biệt là hạt dưa, hạt hướng dương. Đĩa nào trục nhật vào hôm đó thì thôi rồi, nhọ.

Ừ, hôm đó là buổi trực của tôi!

Một mình tôi trực thôi đó!!!

Cứ hể trông thấy thằng con nào đang mò tay vào học bàn là tôi la lên: “Cô ơi thằng A ăn vụng!”

Ăn trong giờ không được, thế là chúng nó ăn vào giờ ra chơi. Mấy đứa chơi cùng méo trực hộ thì thôi, đã vậy mỗi lần thấy mặt tôi đều gom một đồng vỏ hạt rải trước mặt, rải từ trên xuống. Con Lò Trang còn bảo: “Thỉnh đây này, đóp đi bé yêu!”

Thật sự rất muốn cầm chổi đập mặt từng đứa, nhưng thôi, ai bảo lúc sáng nhận lì xì của người ta làm gì, hai mươi nghìn lận chứ ít.

Mà điều quan trọng nhất lại là: Minh Thiên đâu rồi? Que i hi nao?

Tôi từng mò xuống lớp Minh Thiên, nói thật đây là lần đầu tiên tôi chủ động sang lớp anh ta, thường thì chỉ có Minh Thiên đi tìm tôi thôi.

Trường tôi có hai tầng, lớp 10 học trên cùng, xuống đến là 11 và tầng trệt dành cho khối 12. Khi xuống dưới, tôi hỏi chị gái xinh đẹp ngồi bàn đầu: “Chị ơi cho em hỏi có Minh... à không, có Dennis ở đây không ạ?”

Ôi giờ, tôi lẽ phép thế cơ đấy, vậy mà bà chị đó lại liếc tôi bằng một cái nhìn đầy “tình cảm” sau đó nhếch cái mồm vừa đỏ vừa nhọn như đít gà của chị ta: “Ủầy, bây giờ người ta không cần mình nữa thì đến tận cửa để tìm luôn à? Đáng thương thế!”

Trời ná... cái lờ gì đang xảy ra vậy? Ý bà chị là Minh Thiên bỏ rơi tôi, còn tôi lại đu bám anh ta không buông?

Nhìn mặt của bà này muốn đập lăm, cứ vênh vênh thế nào ý dù rằng phải công nhận bà này có sắc thật, lại thêm mấy đống lì bên trong cứ soi mói, bàn tán các kiểu. Đang lúc tôi định giơ chân lên đập vào chân bàn chị ta thì có một anh đeo kính ngăn tôi lại. Anh này đáng không cao lắm, ngang ngực tôi, hơi tròn tròn một chút nhưng nhìn cũng cân. Nhan sắc so với Minh Thiên, Khoa, Trung chả là gì nhưng khá dễ nhìn, đặc biệt vì dễ kiểu mái ngố nên trông ngây thơ thế nào ý.

Anh ấy nói: “Dennis hôm nay không có đến lớp, em về lớp trước đi.”

Tôi ngóai giận, ním cười cảm ơn anh ấy rồi không quên dành tặng một cái liếc thật sâu cho mấy cá thể nứng lờ kinh niên trong phòng học, trước khi quay lưng vẫn kịp nhìn thấy bảng tên anh trai kia-Tấn Hào, và bà chị xinh đẹp nhưng vô duyên-Mỹ Duyên. Ày, tên “duyên” nhưng đéo có tí “duyên” nào.

Về lớp, tôi nỏ máu nhiều chuyện liền kể lại chuyện ban nãy cho tụi kia nghe. Nghe xong con Dung đập bàn, như kiểu bức xúc lắm rồi nói: “Mẹ, tao biết bà này rồi, thi chung phòng với tao, ngồi cùng bàn luôn, chánh chó lăm, hỏi bài đéo bao giờ chỉ.”

Thằng Đạt liền chen vào: “Có biết đéo gì đâu mà chỉ!”

Nói rồi đĩa này một câu, đĩa kia một câu, đến cuối cùng theo ý của mấy ẻm là phá facebook bà chị đó. Gì chứ nói đến hack nick này nọ thì phải nhờ đến bạn Vĩ đẹp giai rồi, cũng nhờ nó mà tôi học lõm được một chút, nhưng cũng chỉ là ruồi bọ đối với nó thôi.

Tiết sau là tiết sinh hoạt chủ nhiệm đầu tiên của năm mới. Bước vào lớp, cô chủ nhiệm nhìn chỗ trống kế bên tôi, trầm ngâm một hồi rồi bước lên bàn giáo viên.

Khoa bay sang Mi ngay cái đêm hôm chia tay ấy. Hấn bay lúc 3 giờ rưỡi sáng nên chẳng ai có thể đến sân bay tiễn cả, ngay cả tôi dù muốn vẫn không đi được vào giờ đó. Thế là trong đêm đông giá rét, giữa cái lạnh thấu xương của miền Bắc, một mình Khoa lặng lẽ ngồi trên ghế chờ tại sân bay...

Sau đó, chúng tôi có trao đổi vài ba câu trên điện thoại, chủ yếu hỏi thăm sức khỏe, hỏi hấn ở bên kia có quen không... nhưng vì cách xa nhau, đến cuối cùng lại chẳng biết nói gì, hầu như từ đầu đến cuối đều là tôi tự mở lời, tự hỏi và Khoa chỉ việc trả lời thôi, tôi cảm thấy như có cái gì đó đang ngăn cách giữa chúng tôi, cụ thể đó là thứ gì thì chẳng ai hay biết.

Cả lớp thấy rõ hành động của cô, đứa nào cũng tự thờ dài rồi xót xa trong lòng.

Nếu bạn đang đọc đến dòng này thì trước tiên xin hãy bình tĩnh, sau khi bình tĩnh, tôi muốn kể cho bạn nghe một câu chuyện kinh dị có thật, chuyện là vậy: Lớp tôi có 45 khuôn mặt, sau khi Khoa đi thì còn lại 44, tôi và một bạn nam kia mỗi đứa ngồi một mình, thế là cô giáo đổi chỗ cho bọn tôi. Thà rằng cô xếp cho tôi đi xuống ngồi cùng bạn đó hoặc cho bạn ấy lên ngồi cạnh tôi, thế quái nào mà cô lại cho Trung lên ngồi cạnh tôi cơ chứ?

Ờờờờờ!

Ai đó làm ơn giết tôi đi!

Mặc cho tôi cật lực phản đối, cô nhất quyết bắt tôi ngồi gần tên đó. Điều khá ngạc nhiên là bạn nam tên Trung kia lại khá ngoan ngoãn không phản đối gì mà xách cặp lên trên chỗ tôi. Bốn mươi mấy gương mặt còn lại cứ nhìn bọn tôi rồi bàn tán không ngớt, dù sao chuyện kia cũng âm ỉ trên mạng một thời gian, muốn chúng nó không quan tâm cũng khó. Bọn chơi chung thì cười âm âm như máy cày, ngay cả con Trúc cũng không nhịn được phải phì cười. À, còn bạn gái Nguyễn Thanh Hà nữa chứ. Muốn biết bạn ấy có biểu hiện gì ư? Tất nhiên là mặt hầm hầm như đang mắc ị mà phải cố nhịn rồi.

You May Like by Tổng khừ giun sán sau một đêm nếu làm việc này vào buổi chiều “Nhích vào trong đi!” Mặc cho Trung mở lời, tôi vẫn làm ngơ như không biết gì.

“Này...”

Sau khi nói mãi mà tôi vẫn cứ lì, Trung nhìn cô chủ nhiệm cầu cứu, dưới tác động của cô, tôi đành phải nhích vào bên trong, ngồi vào vị trí cũ của Khoa.

Tan học, bọn kia đợi Trung đi khỏi mới mò sang chỗ tôi rồi vỗ bàn cười rầm rầm, tôi đen mặt chứ: “Cười đáo giề, vui lắm hay sao mà cười?”

Chúng nó vẫn tiếp tục cười, sau đó còn vỗ vỗ vai an ủi các kiểu, miệng thì nói: “Mạnh mẽ lên... haha...”

Mọi thứ vẫn cứ tiếp diễn như một vòng tuần hoàn, tôi vẫn sáng sủa thức dậy đến trường, vẫn phải ngày ngày đối mặt với Trung, vẫn cùng bọn kia nói cười không ngớt, vẫn thỉnh thoảng ngoi lên facebook để xem nick face của bà chị kia bị thằng Vĩ phá cho tan tác, và vẫn ngày ngày ngóng trông một người xuất hiện.

Đã là ngày thứ 5, sắp bước sang ngày thứ 6 rồi.

Cho đến lúc tôi nghĩ Minh Thiên sẽ chẳng bao giờ quay về nữa thì vào buổi sáng thứ 2 của đầu tuần, tôi bắt gặp Minh Thiên đang bước xuống từ một chiếc xe ô tô lần trước tôi trông thấy khi đứng mua trà sữa. Vẫn là anh chàng ngoại quốc đẹp trai lần trước, anh ta xuống xe đầu tiên sau đó cung kính mở cửa cho Minh Thiên. Nếu không quen biết người kia, tôi còn tưởng như mình đang xem phim vậy.

Bọn học sinh trong trường trở mắt ra nhìn, ngay cả tôi cũng đứng đực mặt ra đấy để nhìn con người vừa từ trên xe bước xuống kia. Tất nhiên là không có nẩy màn giáo thết điên cuồng như trong truyện tranh hay trong phim thần tượng, cũng chẳng có cảnh lúc con gái vây quanh chật ních rồi. À, có bu vào xem nhưng không dám tới gần, bọn nó chỉ đứng từ xa âm thầm kêu gào trong lòng.

Lúc Minh Thiên vô tình trông thấy tôi, anh hơi chấn động vài giây, tôi những tưởng người ta sẽ mỉm cười bước đến chào tôi vài ba câu như trước đây nhưng không, anh làm ngơ.

Có chút gì đó hụt hẫng chảy dài trong tôi. Tự dung tôi lại thấy tự giễu chính mình. Xem như những chờ đợi, ngóng trông kia đều là tốn công vô ích rồi!

Lúc bọn tôi đi lướt qua nhau, chẳng ai nhìn ai, chẳng ai nói với ai một lời.

Tôi nghe mọi người bàn tán rằng Minh Thiên thay đổi rồi, thay đổi hoàn toàn. Chẳng ai hay biết quãng thời gian anh biến mất đã xảy ra chuyện gì nhưng khi quay trở lại đây, anh như biến thành một cái máy không cảm xúc. Những người từng tiếp xúc với anh đều bảo Minh Thiên hầu như chỉ đến lớp nghe giảng, chăm chú chép bài, hầu như không bắt chuyện với ai, các giáo viên cũng hạn chế gọi anh lên bảng trả bài hay trả lời câu hỏi, đi lại của anh cũng có người đưa rước đằng hoàng, không còn tùy hứng như trước, có lúc người ta thấy anh mãi thất thần nhìn ra cửa sổ như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Thật ra tôi cứ nghĩ mãi rằng không biết Minh Thiên đã gặp phải chuyện gì, nói thật dù bị người ta lạnh nhạt nhưng tôi vẫn có chút lo lắng cho anh. Có lần tôi lên hỏi anh chàng dễ thương tên Hào đó rằng có biết Minh Thiên bị làm sao không nhưng cũng chỉ nhận được một cái lắc đầu. Tôi cũng từng mặt dày chặn đầu, nhắn tin, gọi điện cho anh nhưng cuối cùng vẫn chẳng nhận được một chút hồi âm từ Minh Thiên, thậm chí anh dường như đang tránh mặt tôi.

Con Trúc bảo Minh Thiên không đến lớp học ôn thi tuyển nữa, ngày thi sắp đến rồi, khi nhắc đến Minh Thiên, thầy cô chỉ thờ dài rồi lắc đầu nuối tiếc.

Lần đầu tiên tôi thấy nó tỏ ra lo lắng đến vậy, nó hỏi tôi có biết chuyện gì xảy ra không nhưng chịu thôi, cả tôi còn chẳng hay biết gì. Và, biết sao không? Thanh Trúc cảm nắng Minh Thiên mất rồi.

Mấy bữa nay trông nó cứ rầu rầu, tôi gắng hỏi mãi nó mới chịu khai. Trước khi thành thật khai báo, nó hỏi tôi có thích Minh Thiên không, tôi hơi suy tư một chút rồi khẽ lắc đầu. Nói thật lúc ấy tôi còn chẳng biết cảm xúc trong tôi là gì, nó cứ nhộn nhạo rất khó chịu nhưng tôi không dám tùy tiện nhận bừa đó là “thích”, nói thẳng ra tôi còn hơi ám ảnh việc của Trung, do vậy tôi phải bước làm sao cho thật thận trọng, không thể tiếp tục mắc sai lầm được. Nghe tôi nói, nó khẽ thở phào rồi ghé sát tai tôi: “Thật ra ấy... là...tao cũng không biết phải nói sao nữa... hình như... tao thích Dennis mày ạ...”

Lúc ấy tôi cảm thấy như có hàng chục tảng đá thi nhau rơi xuống âm ỉ. Chắc tại tin tức chấn động quá nên tôi mới cảm thấy như vậy. Nó còn bảo, nếu tôi thích Minh Thiên, nó sẽ không tranh giành với tôi. Ha, nên nói sao đây? Nó làm tôi cảm động muốn khóc luôn ấy, giả như khi trước bạn Hà nói được câu này thì hay biết mấy.

E hèm, chắc hẳn nhiều người sẽ nghĩ: “Đm truyện lãng nhăng vãi, tình cảm đéo dứt khoát gì cả, đọc mệt ve!”. Nhưng với tôi tình cảm là một thứ lãng nhăng và khó hiểu nhất, lúc nào cũng phải lo sợ sẽ bỏ lỡ nhưng đồng thời cũng lo sợ đi sai đường. Ủa lại nói nhảm rồi, thôi ai cảm thấy thích hợp thì cứ tiếp tục ở lại, ai cảm thấy chán ngán thì cứ việc rời khỏi.

Thật lòng mà nói chương này nó nhạt nhẽo kiểu gì ấy <

Và lời cuối cùng muốn gửi gắm: Cuối cùng cũng sắp ngược rồi >.<

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cảm Giác Lạ

Chương 20: Cảm giác lạ

Mọi chuyện có lẽ sẽ chẳng có gì đáng nói nếu ngày ngày hôm nay, vào lúc 3 giờ rưỡi chiều, tại thư viện của trường, tôi không trông thấy Minh Thiên đang mỉm cười với một cô bé lớp 10.

Ha, tôi đang đóng phim à? Một bộ phim ngôn tình cầu huyết chẳng? Mà cho dù có là thế đi chẳng nữa thì với tình cảnh hiện tại, tôi chắc chắn chính là một nữ phụ thất bại.

Hai tuần rồi, mặc dù tôi để mắt đến Minh Thiên nhưng chưa từng trông thấy anh nói chuyện với ai huống chi là mỉm cười. Tôi vẫn luôn hi vọng Minh Thiên sẽ trở về như những ngày tháng trước đây, có thể cùng tôi nói chuyện, có thể cùng tôi đùa giỡn, có thể thốt ra những câu nói sặc mùi thánh mà không chút ngại ngùng,... Hiện tại, tôi đã trông thấy anh cười, nhưng là cười cùng người khác.

Con bé chẳng cao ráo, cũng chẳng phải xinh đẹp gì, mang chút ngây ngô của trẻ con cùng bộ dạng yếu đuối cần được chăm sóc, bảo vệ. Một đứa con gái mong manh dễ vỡ!

Nhìn đi nhìn đi! Nhìn cái vẻ mặt hờ hờ như đang buồn ị mà tìm được nhà vệ sinh của nó đi! Trông ghét thế không biết!

Một cao một thấp đứng cạnh nhau đúng là chẳng ra làm sao, trông thật chường mắt! Chẳng tha con bé xinh đẹp hơn tôi thì còn được, đằng này...

Thật ra chỉ cần nhìn sơ cũng biết chông chênh trên tay Minh Thiên là mang dùm cho con bé lớp 10 kia rồi. Tôi lại thắc mắc không biết từ bao giờ anh trở nên tốt bụng như vậy. Cứ chảnh chọe như trước kia không phải tốt hơn sao?

Để tránh làm tổn thương con mắt của mình, tôi liền quay lưng rời khỏi khu vực làm người ta chường mắt đấy. Nếu bạn nghĩ tôi sẽ rơi nước mắt tủi thân bỏ chạy như mấy cô nàng trong phim kia thì xin lỗi, bạn lầm to. Tôi chẳng hơi đâu làm mấy chuyện dư thừa đó. Mặc dù có một chút không cam tâm, nhưng ngoài việc té đi chỗ khác thì tôi có thể làm gì bây giờ? Khóc lóc? Làm ầm?

Vớ vẩn!

Ôm chồng đề cương toán trên tay, tôi quay lưng rời khỏi phòng photo để đi về lớp.

Nặng thật đấy! Bà La Sát lại bóc lột sức lao động của tôi rồi! Tự dung ôm chồng đề cương thế này tôi lại nhớ đến lần đầu mình gặp Minh Thiên. Lúc ấy tôi đi đằng trước, anh bước theo sau. Hiện tại tôi vẫn đi đằng trước nhưng đằng sau lưng lại chẳng có ai. Tôi bước thêm vài bước, đến đoạn hành lang nơi chúng tôi giao nhau ánh mắt đầu tiên, hai chữ “ngu ngốc” kia lại ủa về. Đúng vậy, Minh Thiên nói chẳng sai chút nào, tôi mãi mãi vẫn là một đứa ngu ngốc hay ảo tưởng về những điều viễn vông.

Đến đoạn đi qua thư viện trường, ngoài mặt tôi vẫn tỏ ra bình thường nhưng thật chất ánh mắt lâu lâu lại lia đi khắp nơi để tìm kiếm bóng dáng ai kia. Chẳng vì mục đích gì cả, chỉ là tôi muốn xem thử xem anh sẽ có biểu hiện như thế nào khi thấy chồng đề cương trên tay tôi còn dày và nặng hơn con bé lớp 10 kia.

Giúp đỡ hay mặc kệ? Nếu là Minh Thiên của trước kia, anh sẽ chẳng chần chừ mà lựa chọn giúp tôi bê đống giấy nặng tịch này. Nhưng Minh Thiên của hiện tại có còn làm thế với tôi không?

Tiếc là tôi lại tốn công vô ích rồi.

Mang đề cương vào lớp với hai cánh tay mỏi lừ, tôi lại bắt đầu phân phát cho từng bàn. Làm xong tất cả những công việc trên, tôi trở về chỗ ngồi và xoa bóp cánh tay đỡ tấy của mình.

Thật ra vẫn không thể trách cô được, phụ nữ đến tháng thường hay khó hiểu như thế. Không sao, em hiểu cô mà, sẽ không trách móc gì cô đâu ngoại trừ âm thầm nguyên rủa cô suốt đoạn đường đi.

Dạo này thái độ của Trung thật khiến người ta lo sợ. Vì sao á? Vì tên khốn này đột nhiên tốt với tôi một cách lạ thường. Lấy ví dụ như trong giờ kiểm tra, tên ôn thần này mặc dù khác đề với tôi nhưng vẫn lấy nháp ra giải đề của tôi rồi truyền sang cho tôi chép, đây là mấy môn như toán, lí, hoá này nọ. Còn riêng môn học bài, thằng thần kinh này mặc kệ tôi có nhớ và hay không vẫn làm bằm đọc bài cho tôi.

Ấy là trong giờ kiểm tra. Còn hôm nào đến lượt bàn tôi trực, Trung lại xưng phong trực một mình, tóm lại là tôi ăn không ngồi rồi chả cần phải động tay động chân.

Chuyện này bọn kia thấy, cả lớp đều trông thấy cả. Bọn con gái thường hay nhắc nhở tôi: “Đờ mờ nó thả bã đấy, mày đừng dính!”

You May Like by Cách thông minh để giảm cân không cần ăn kiêng “Thả” gì thì tôi không biết nhưng để tôi dính thì còn khuya. Nói thật là đến bây giờ tôi mới chợt nhận ra tôi chẳng thích Trung nhiều như tôi đã nghĩ, nó chỉ đơn thuần là một thói quen mà thôi. Quen nhìn về một người, quen nói chuyện với một người, quen quan tâm một người... Tôi nghĩ rằng người ấy cũng có cảm giác như mình, thế là tính chiếm hữu lại ngày càng cao. Đến khi người ấy bị chiếm mất thì tôi lại cảm thấy uất ức và không cam tâm. Không cam tâm vì bị người ta giành mất đồ, không cam tâm vì bị một người thân thiết nhất phản bội.

Ấy khoan, từ bao giờ tôi lại đem so sánh Trung với món đồ vậy? Thành thật xin lỗi Đảng, xin lỗi nhà nước Cộng hoà Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam và xin lỗi bạn Ngô Thành Trung!

Nói cho đông dài thế thôi, tóm lại, tôi chỉ muốn nói rằng tôi không còn thích tên kia nữa.

Lạ nhỉ? Trung thì quay về với bộ dạng từ tế lúc trước còn Minh Thiên thì không còn là người của lúc trước nữa.

Thình thoảng tôi vẫn thường hay bóng gió hỏi về chuyện tình đơn phương của nàng Trúc. Mỗi lần nhắc đến chữ “Dennis”, hai má nó lại ửng lên rồi tìm tìm cười. Nó kể rằng hồi đầu giờ ra chơi, trong lúc nó một mình lên thư viện tìm sách tham khảo, khi đi ngang hành lang lớp 12 thì đụng trúng Minh Thiên.

Tôi biết hiện tại bạn đang nghĩ gì, thật giống ngôn tình có phải không? Nghe nó kể tiếp nhé.

Ban đầu con Trúc lo nhìn đi hướng khác nên không để ý đó là Minh Thiên. Sau khi cả hai bất ngờ va phải nhau, nó mới chợt hoàn hồn lại và nhận ra người trước mặt. Nó kể rằng Minh Thiên có xin lỗi nó, hỏi nó sao không rời rời đi. Duy chỉ hai câu ngắn ngủi nhưng vẫn khiến ai kia tim đập thình thịch.

Nếu là bình thường, tôi có thể trêu chọc cái bộ dạng thẹn thùng của nó khi nhắc về Minh Thiên. Quái ở chỗ hôm nay không hiểu sao tôi lại chẳng thể cười nổi. Một cảm giác là lạ cứ dâng lên rồi mắc lại nơi cổ họng thứ cảm giác mà tôi chẳng dám gọi tên.

Được rồi, tôi thừa nhận rằng tôi có chút ghen tị, cả với con bé lớp 10 hôm qua nữa. Từng là người thân thiết nhất của Minh Thiên ở ngôi trường này nhưng gần một tháng rồi anh vẫn đang tránh mặt tôi. Thật sự tôi vẫn không tài nào hiểu nổi rốt cuộc mình đã làm sai điều gì. Hay chỉ vì năm cuộc gọi nhớ hôm ấy mà anh giận tôi? Có thể không?

“Này, ngăn người ra làm gì đấy?” Thấy tôi mãi chẳng có phản ứng, con Trúc khề khều tay tôi. Tôi liền lắc đầu cười nhạt: “Không có gì.”, sau đó trở về chỗ ngồi.

Tôi bị làm sao thế này? Thật lòng tôi vẫn ủng hộ nó thích Minh Thiên, nhưng cái cảm giác quái lạ đeo bám tôi mấy ngày nay lại khiến tôi không muốn tiếp xúc nhiều với nó. Ấy, không phải là không muốn, nói sao nhỉ? Chơi thì vẫn chơi nhưng cảm giác thân thiết thì lại không còn.

Bức bối, khó chịu!

Cái cảm giác này lại đeo bám cho đến lúc ra về, tôi chạm mặt với hung thủ gây nên những cảm giác khác lạ trong tôi.

Lâu rồi tôi không được nhìn thẳng mặt anh, dường như anh lại cao thêm, cằm thì nhọn hơn một chút, hình như anh gầy đi rồi. Không còn là ánh nắng rực rỡ như lúc trước nữa, Minh Thiên trước mặt tôi có đôi mắt đờm buồn như một buổi chiều thu lúc gần tàn.

Hôm nay tôi về trễ, học sinh trong trường đã về gần hết, ở góc cầu thang, một người vẫn còn đứng trên bậc, một người đứng đối diện. Dù là đứng trên Minh Thiên một bậc nhưng tôi vẫn phải ngước cổ nhìn anh.

Năm giây, chúng tôi cứ thờ người ra như thế khi vô tình bắt gặp nhau. Năm giây dài tựa hàng trăm năm, thế nhưng vừa vượt khỏi năm giây, tôi vội vàng bước nhanh.

Chết mất!

Cái quái gì đang xảy ra với tôi vậy? Thế nào tôi lại muốn khóc kia chứ?

Ngay từ khi trông thấy Minh Thiên, cái cảm giác nghèn nghẹn nơi cổ họng tôi đột nhiên lại dâng trào, dường như muốn thoát ra ngoài.

Tôi vừa bước vội vừa nhủ: Bình tĩnh, bình tĩnh, phải tỏ ra bình thường, không được khóc!

Thế nhưng cuối cùng mắt tôi lại ngập nước.

Hi, nhớ tôi không?

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tượng Đứt Cổ

Chương 21: Tượng đứt cổ

Tôi rất cuộc vẫn không hiểu bản thân mình đang làm cái quái gì nữa. Giận dữ? Ghen tức? Hay thất vọng? Chẳng rõ.

Nghĩ đi nghĩ lại lí ra ngay khi nhìn thấy Minh Thiên tôi phải rời khỏi đó ngay lập tức mới phải. Bất chợt tôi cảm thấy bản thân mình thật giống với loại con gái mà tôi ghét: bánh bèo vô dụng!

Tôi cố mở hai mắt thật to, không dám chớp một cái nào vì nếu hai mí mắt va vào nhau chắc chắn sẽ có một thứ nước mắt mặn chắt chảy xuống.

Đứng giữa sân trường, tôi trông thấy cái bóng kéo dài của mình và... cạnh bên là một cái bóng dài hơn.

Minh Thiên?

Anh ta đuổi theo tôi?

Đáy lòng có chút ngọt ngào xen lẫn vui mừng, tôi đưa tay dụi mắt sau đó chậm rãi quay đầu. “Sao anh...”

Lời nói vừa mới thốt ra liền vội thu vào. Haha, rốt cuộc tôi đang ảo tưởng cái gì đây? Nghĩ rằng con người đáng ghét kia sẽ đuổi theo tôi, nói rõ vài lời với tôi, xin lỗi vì đã làm tôi tổn thương và sau đó chúng tôi lại sẽ trở về như lúc trước? Nực cười!

Mông Tôi ới là Mông Tôi, đến bao giờ cái đầu của mày mới khôn ra đây?

Ngước nhìn người đối diện, thấy hắn cũng đang nhìn tôi chăm chú, muốn mở miệng nói cái gì đó nhưng cuối cùng lựa chọn im lặng. Rồi cậu ta khẽ đưa tay muốn lau đi cái thứ đang chảy dài trên má tôi từ lúc nào nhưng tôi nghiêng đầu né tránh.

Tôi tự tay lau nước mắt sau đó mở miệng: “Sao chưa về?”

“Vi chòe nãi không thấy mây ra nên vào xem.”

“Vi sao lại tốt với tao như thế?” Tôi lại hỏi, lúc này bản thân đã bình tĩnh hơn.

Ngập ngừng một chút, đằng ấy đáp: “Tao cũng không biết lí do vì sao. Có lẽ là muốn bù đắp cho những lỗi lầm trước đây...”

“Bù đắp?” Tôi hỏi bằng giọng mỉa mai sau đó cười khẩy: “Tao đeo cần mây bù đắp!” Nói rồi tôi bỏ đi trước, bỏ lại cái bóng kia cô độc một mình và... cách đó không xa là một cái bóng cô độc khác vẫn luôn lặng lẽ dõi theo.

“Hôm nay trông hớn hờ thế?” Vừa trông thấy mặt con Trúc tôi liền hỏi ngay. Từ lúc mới bước chân vào cửa đã trông thấy nó đang vui vẻ làm bài tập toán, đến gần thì nghe rõ nó đang hát. Đạo này trông mặt mày cứ hớn hờ như đang trên mây ấy, nhưng hôm nay có vẻ vui hơn những ngày trước. Con Trúc trong trí nhớ của tôi chưa bao giờ hát ca vui vẻ như này bao giờ.

Nghe giọng tôi, nó hơi ngẩn đầu, khẽ cười thẹn thùng rồi giả ngơ, “Có ư? Vẫn bình thường như mọi ngày mà.”

Tôi không nói nữa liền quay về chỗ ngồi.

Hôm nay bạn nam tên Ngô Thành Trung vắng học vì bị ốm. Ủầy, không có tên dờ dờ ương ương này tôi càng khoẻ, đỡ phải nhìn cái bản mặt đáng ghét của hắn.

Hôm nay là một ngày cực kì nhàm chán, nhàm đến không tả nổi. Mặc dù bọn trong lớp cũng hay nói chuyện, chọc phá tôi nhưng chẳng hiểu sao tôi lại chẳng cười nổi. Đến mức bọn con Trang còn bảo vì thiếu hơi Trung nên tôi mới như thế. Nói đến mức tôi còn nghĩ đó là thật. Chắc vì hôm nay tên kia không đi học nên tôi mới chán...

Ừ, hẳn là thế.

Ra chơi buổi chiều, tôi lại ra hành lang đứng tự kỉ một mình. Biết vậy lúc trước tôi đăng kí học đội tuyển luôn nhe, thế thì đâu phải tự kỉ như bây giờ. Giá mà còn Khoa ở đây... Ở mà nhắc đến Khoa mới thấy nhớ hẳn thật. Mà chẳng hiểu sao tôi lại luôn có cảm giác như mình đã bỏ lỡ một cái gì đó rất quan trọng vậy.

“Mông Toi, mang cái này xuống phòng thư viện hộ cô.”

Nghe giọng cô chủ nhiệm, tôi quay đầu lại, trên tay cô là một thùng giấy, chẳng biết bên trong là gì nhưng trông có vẻ cũng chẳng nhẹ.

Tôi ngoan ngoãn nhận lấy từ tay cô vì dù sao hiện tại tôi cũng chẳng biết làm gì. Đúng là nặng thật, mà thôi, đỡ hơn cái đồng đề cương đáng ghét kia.

Bê cái cái hộp giấy nặng tịch tịch mà chẳng biết bên trong chứa đựng những gì, tôi đi xuống tầng trệt, rẽ phải và bước vài bước. Ngang qua lớp Minh Thiên, tôi cố gắng không liếc mắt hay quay đầu nhìn vào vì cách đây vài ngày tôi đã tự nhủ sẽ không làm những việc tổn công vô ích ấy nữa. Mặc dù hiện tại tôi đã thành công khi không đưa mắt vào nhìn như những lần trước nữa nhưng nói thật là vẫn có cảm giác gì đó rất khó chịu.

Càng ngày càng thấy bản thân chẳng ra làm sao!

Lại đi qua vài cái cửa lớp, cuối cùng tôi dừng chân trước cửa thư viện.

Nhìn cảnh tượng trong thư viện, tôi thật sự không muốn nhắc chân vào. Vì sao ư? Vì có hai kẻ đang thân mật cười nói với nhau. Một kẻ lẳng nghe kẻ kia nói rồi mỉm cười dịu dàng, một kẻ trông thấy kẻ kia cười cũng khẽ cong môi theo.

Cái cảnh tượng thật khiến người khác nhức mắt!

Kể từ hôm chạm mặt Minh Thiên ấy đã gần một tuần rồi, trong suốt khoảng thời gian này tôi suy nghĩ về rất nhiều thứ, về con thần kinh bất chợt tái phát của Minh Thiên, về con mắt thâm mĩ có vấn đề của con Trúc, cả cái cảm giác điên cuồng cứ bám lấy tôi dai dẳng mà chẳng biết rốt cuộc đó là gì... à còn có hành động của Trung mỗi lần phát bệnh đại nữa...

You May Like by Cách thông minh để giảm cân không cần ăn kiêng Mà thôi, nghĩ nhiều thế để làm gì, làm xong việc của mình rồi té đi chỗ khác thôi, thư viện bây giờ không còn là nơi đọc sách nữa mà đã trở thành nơi hẹn hò của người ta rồi. Nghĩ rồi tôi thản nhiên bước vào thư viện, mà cũng chẳng biết tôi ra về để làm gì nữa bởi căn bản là những con người kia ngoài chìm đắm trong hạnh phúc thì nào có để ý đến chuyện gì khác đâu.

Cứ mãi nghĩ rồi bị người ta hát trúng lúc nào không hay. Cho đến khi tôi nhận ra thì đã quá muộn rồi. “Cộc” một tiếng, tôi cảm giác như có một cục đá vừa rơi xuống. Vì hộp dán keo kín mít nên hiển nhiên tôi chẳng rõ đó là gì. Nhưng chắc chắn một chuyện: TOI ĐÒI RỒI!!!

Âm thanh lớn khiến mọi người đều quay đầu lại nhìn, dĩ nhiên là gồm hai kẻ kia. Ngay lập tức cô quản lí thư viện cũng tức tốc chạy đến xem chuyện gì đã xảy ra. Thấy cái hộp, cô kêu lên: “Ồi giời ôi!”, rồi lập tức mở hộp ra xem xét. Tôi từ đầu đến cuối cứ ngó người ra nhìn như một con dờ, cứ đứng nhìn cô khui hộp ra, nghe cô cứ lặp đi lặp lại ba chữ “Ồi giời ôi”, nhìn cô cầm trên tay tượng của Bác Hồ bị đứt rồi phần đầu và phần thân...

Lạy Chúa, mô Phật, Amen...

Đến lúc này tôi mới bắt đầu hốt hoảng lo sợ, chưa biết làm thế nào thì hai người kia đã đứng cạnh từ bao giờ. Mà cái thằng chó khốn nạn tông trúng tôi không một lời xin lỗi đã biến mất từ cái thời Pharaoh còn cỡi trường tắm mưa nào rồi.

“Sao thế...?” Con Trúc thì thầm hỏi nhỏ với tôi. Tôi mím môi đưa tay làm động tác cắt cổ, ý nói: “Đứt cổ rồi...”

Minh Thiên bên phải tôi, nhìn tôi chăm chăm nhưng tôi lại chẳng dám ngẩng đầu nhìn cái nào. Chuyện xảy ra như vậy, nói không nhục là nói dối.

Cô quản lý ngân phát đầu lên nói to: “Đứa nào làm đây? Có biết đây là quà của Ban Đại diện Cha mẹ học sinh tặng nhà trường không hả?”

Tôi giật thót tim, cả thư viện đều quay lại nhìn tôi, không ai hó hê một lời. Cho đến khi ánh mắt của cô lia về phía này, đang lúc tôi định dừng cảm nhận tội thì ai đó đã giành trước: “Thưa cô, là em làm.”

Ánh mắt chuyển từ cái miệng đang hé mở định thốt ra câu nhận tội của con Trúc sang về mặt thân nhiên như cô tiên của Minh Thiên. Bỗng dưng lại cảm thấy tức giận.

Dựa vào cái gì chứ? Anh ta nghĩ bản thân là ai mà có quyền nhận tội thay tôi? Nghĩ mình là đáng cứu thế quyền năng chắc? Tôi đây cóc cần anh giúp đỡ!

“Thưa...” Mới nói được một chữ, tay trái bị ai đó nhẹ nhàng nắm lấy giấu ngay đằng sau, vì ngay sau lưng tôi là giá sách nên hiển nhiên việc này chẳng ai trông thấy. Sống mũi có cảm giác cay cay, tôi định vùng ra thì tay lại càng bị siết mạnh. Ánh mắt Minh Thiên nhìn tôi như muốn cảnh báo: im lặng một chút đi!

Không gian im lặng kéo dài chừng nửa phút, cô quản lý thư viện khẽ nói: “Dennis, lên phòng Giám hiệu với cô.”

Lòng bàn tay trống rỗng, Minh Thiên tiến lên phía trước giúp cô đem hai phần tượng đứt rời ấy bỏ vào hộp rồi lặng lẽ theo cô lên phòng Giám hiệu.

Tôi và con Trúc lập tức chạy theo nhưng cô quay đầu bảo: “Sắp vào học rồi, về lớp cả đi, đừng có đưa nào đi theo!”

“Cái tượng là do con bé xinh xinh kia làm bẽ phải không?”

Nghe cô hỏi, Minh Thiên vẫn lẳng lặng không đáp. Thực chất trong đầu anh lại đang suy nghĩ: “Biết còn hỏi!”

Cô quản lý thư viện khẽ thở dài: “Đúng là! Định làm anh hùng cứu mỹ nhân à? Rồi anh hùng thoát chết bằng cách nào đây?”

“Sao cô biết không phải em?”

Khẽ cười, cô đáp: “Lúc đi ra chỉ thấy mỗi con bé đó đứng gần cái hộp nhất, phải một lúc sau em mới lại gần chỗ đó.”

“Vẫn là cô thông minh nhất.” Minh Thiên cũng khẽ mỉm cười đi bên cạnh cô.

Thật ra quan hệ của hai người khá tốt, cô quản lý thư viện là một cô giáo trẻ mới ra trường cách đây 2 năm, tuổi còn trẻ lại thêm ngoại hình nổi bật khiến cô rất được lòng các học sinh. Mấy ngày đầu mới nhập học, Minh Thiên thường xuyên mò lên thư viện. Chẳng phải vì đi ngắm gái hay gì mà là vì cái thiện tiếng Việt của mình. Cô Quyên-quản lý của thư viện thấy thằng nhóc đẹp trai này có vẻ thú vị nên hỗ trợ luôn việc học tiếng Việt. Lại thêm khoảng thời gian học đội tuyển, số lần xuống thư viện cũng chẳng ít nên hiển nhiên thân quen rồi.

Bất chợt cô Quyên cảm thán: “Giá như thời ấy cô gặp được một người như em nhỉ?”

Chuyện kể rằng có một kẻ nọ vì mãi mà vẫn chưa nghĩ được tình tiết nên đã nhiều lần có ý định cho nữ chính ra đường bị xe cán chết cho hết chuyện đỡ phải suy nghĩ.

Thiện tai.

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Bị Phạt

Chương 22: Bị phạt

Tâm trạng bồn chồn, bất an của tôi suốt gần nửa tiếng đồng hồ cuối cùng cũng được cứu vớt bởi cô chủ nhiệm. Cô gọi tôi lên phòng Hiệu trưởng.

Tuy hiện tại cái cảm giác lo lắng đang dần lấp đầy tâm trí tôi nhưng dù sao thì so với ngồi một chỗ ngóng trông thì tôi nghĩ rằng cứ đối mặt trực tiếp sẽ tốt hơn.

Cô đi đằng trước, mặt đanh lại, không nói một lời. Tôi đi đằng sau, mặt cổ đỏ ửng bình tĩnh, cũng không nói một lời.

Đến nơi, tôi hít một hơi thật sâu, nhìn cái bảng đề ba chữ “Phòng Hiệu trưởng”, cắn răng định bước vào.

Cửa hơi hé mở, tôi ghé mắt nhìn vào. Bên trong, Minh Thiên cúi đầu, hai tay nắm đằng trước, mặt tỉnh như ruồi mặc cho thầy hiệu trưởng đang tức giận đập bàn. Tôi vẫn luôn hoài nghi rằng không biết có phải đây thần kinh cảm xúc của anh bị liệt rồi hay không, lúc nào cũng đơ ra như khúc gỗ vậy, trông phát ghét. Vậy mà chẳng hiểu sao cái não tàn của tôi cứ nghĩ tới khúc gỗ ấy mãi.

Tôi vẫn đứng ngay cửa, không dám bước thêm bước nào, Mụ La Sát huých tay tôi, ý bảo tôi vào nhanh lên. Tôi lại hít sâu, à người ta bảo hít thở sâu rất tốt cho sức khỏe, đúng vậy, hít thêm vài cái nữa hẳn vào.

“Còn đứng đó làm gì? Vào đi!” Mụ ấy lại huých tôi mấy cái.

Thôi được, mình là nam nhi đại trượng phu... à không, là nữ nhi đại trượng phu, dám làm dám nhận. Ấy mà nghĩ đi nghĩ lại thì tất cả là do thằng kia đi đứng không nhìn đường, nếu không thì mọi chuyện đâu đến nỗi này? Tốt nhất là tên khốn kia đừng để tôi gặp lại nó (mà thật ra dù có gặp tôi cũng chẳng nhớ mặt nó trông làm sao).

“Thật là hết nói nổi! Em nghĩ mình nhiều tiền rồi nên muốn đập vỡ là đập à? Em không nhìn lại xem đây là tượng của ai à? Là Chủ tịch Hồ Chí Minh, Bác Hồ đấy! Vậy mà em cũng dám là hồng. Còn nữa, đây là quà của Ban Đại diện Cha mẹ học sinh, bên dưới tượng còn có khắc chữ, em muốn đền là đền được à? Em nghĩ tôi không thể đuổi học...” Giọng nói đột ngột im bặt trước tiếng đẩy cửa của tôi. Bị bốn con mắt trước mặt và hai con mắt sau lưng đồng thời chĩa vào thật sự rất mất tự nhiên.

“Em là Hoàng Mông Toi?” Mũi nhọn lần này lại chĩa về phía tôi.

Tôi cẩn thận gật đầu. Mắt lén nhìn Minh Thiên.

“Tượng là do em mang đi, tại sao lại bị người khác làm hồng?”

Thôi, chuyện gì đến cũng sẽ đến, cứ nhận tội đi đã. “Thưa thầy, lúc em mang đến thư viện, không cẩn thận đụng trúng người ta nên...”

Ánh mắt thầy Hiệu trưởng đột nhiên tối sầm. Cứ ngỡ thầy sẽ mắng tôi nhưng không, người hứng đòn là Minh Thiên. “Thế mà tôi cứ ngỡ rằng đồ để trên bàn bị em lỡ tay quơ trúng chứ?”

Ờ...

Bịa chuyện cũng hay thật đấy!

Cả căn phòng đồng thời im lặng. Giả như tôi có thể nói dối với thầy như nói dối với mẹ thì hay biết mấy, tiếc thật, mặt thầy còn thối hoác hơn cả mặt mẹ.

Cuối cùng, Mụ La Sát không chịu nổi liền giải vây cho bọn tôi: “Thầy à, thật ra thì bọn nhỏ cũng không cố ý...”

Thầy ngắt lời: “Chẳng lẽ tôi lái xe ngoài đường bất cẩn đâm trúng người ta, chỉ một câu ‘tôi không cố ý’ liền có thể xem như không có chuyện gì xảy ra? Dù là vô tình hay cố ý, bản thân ta đều phải chịu trách nhiệm cho những thứ mà mình đã gây ra.” Phất tay, thầy lại nói: “Được rồi, lần này hai đứa đủ là đứa nào bao che cho đứa nào thì cũng đều nhận hình phạt như nhau. Viết bản kiểm điểm cộng thêm chạy 10 vòng sân trường và dọn dẹp sân vận động.”

“Chạy thôi, thầy Hiệu trưởng đang giám sát đấy.” Vừa hạ bút, tôi đang định nằm bò lên bàn thì nghe thấy giọng Minh Thiên. Tôi lười biếng đứng dậy đi theo sau anh ta.

Bắt một người chạy bộ dưới cái nắng của bốn giờ chiều chính là một tội ác.

You May Like by Cách thông minh để giảm cân không cần ăn kiêng Giờ mới thấm thía tác hại của việc lười vận động. Vừa chạy được mấy mét chân tôi đã mỏi nhừ sắp không đứng nổi. Minh Thiên thì đã bỏ xa tôi một đoạn khá dài, cũng phải thôi, ai bảo người ta chân dài làm gì.

Chạy được tầm năm phút, đột nhiên thấy tốc độ của ai kia chậm lại. Chạy cho nhanh vào, giờ thì mỏi chân rồi chứ gì? Đáng!

Tôi dùng hết sức, gia tăng lực ở chân để vượt mặt Minh Thiên cho bỏ ghét. Ấy vậy mà sau khi vừa vượt mặt anh ta, cứ như kiểu tôi nâng chân nào, hạ chân nào anh ta cũng làm y như vậy, tốc độ không khác tôi là bao, cứ chạy song song bên cạnh tôi như vậy. Trong khi tôi đầy mồ hôi ướt áo thì Minh

Thiên vẫn cứ khô ráo thoáng mát.

Giờ thì tôi mới vỡ lẽ. Người ta có ý chạy chậm chứ nào có phải vì đuối sức như tôi đâu. Đương nhiên tôi sẽ nghĩ rằng Minh Thiên có ý để chọc tức tôi chứ sẽ không dám nghĩ rằng anh ta chạy chậm để chờ tôi. Về trước là do lí trí nói vậy, còn về sau chính là mong muốn của con tim. Bạn nghĩ tôi thế nào cũng được, nhưng nói thật thì chẳng ai lại không cảm thấy vui sướng khi có ai đó đang chờ mình cả, dù cho ngoài mặt như làm bộ như không quan tâm nhưng có chắc rằng bạn thật sự không cảm thấy âm áp trong lòng không?

Có một chuyện làm tôi băn khoăn từ khi ra chơi cho đến bây giờ. Cái nắm tay ấy... thật ra là ý gì vậy?

Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ cảm giác âm áp khi bàn tay ấy đan vào. Nếu nói trong những giống đực tôi từng tiếp xúc, tay của ai đẹp nhất thì người ấy chính là Minh Thiên. Những ngón tay thon dài, thẳng tắp, đặc biệt vì là người phương Tây nên da anh khá trắng. Thậm chí có thể nói tay người ta còn đẹp hơn cả tay tôi, thứ mà tôi luôn tự hào khi so sánh với người khác.

Trời dần tắt nắng, cái không khí oi bức cũng được xua đi phần nào. Hết tiết bốn, một số lớp ra về sớm đều đứng nhìn chúng tôi như sinh vật lạ. Đôi ba chỉ trò, đôi ba bàn tán. Dù sao thì tôi cũng chẳng quan tâm mà hiển nhiên là Minh Thiên cũng vậy. Đôi lúc tôi có cảm giác như có ai đó đang nhìn mình nhưng lại không dám quay mặt sang. Chúng tôi cứ chạy như thế, một vòng rồi hai vòng, hai vòng rồi ba vòng... Tôi mệt đến không thở nổi, trống ngực cứ đập thình thịch như muốn rớt ra ngoài nhưng chỉ dám chạy thật chậm chứ không dám dừng lại nghỉ vì tôi biết cách bọn tôi không xa là thầy Hiệu trưởng đang theo dõi gắt gao.

“Tại sao anh lại giúp tôi?” Cho đến khi chạy đến vòng thứ chín, tôi mới mở miệng nói câu đầu tiên kể từ khi gặp cho đến bây giờ.

Minh Thiên đưa mắt nhìn tôi, cái nhìn thật sâu. Vốn con mắt ấy đã kì lạ, đặc biệt là sâu hun hút. Vậy mà hiện tại con mắt ấy cứ nhìn chăm chăm vào tôi. Nếu nói mắt của Minh Thiên là hồ nước thu thì không biết tôi đã chết chìm từ đời nào rồi. Nhưng tôi không né tránh, mặc kệ có bị chết chìm, mặc kệ có bị cuốn theo ánh mắt ấy.

Tương như anh ta sẽ nói một lí do nào đó thật hoành tráng, cuối cùng chỉ vồn vện có ba chữ: “Tôi không biết”.

Tôi lờ mờ một cái theo thói quen trước đây, miệng lẩm bẩm: “Không biết mà cũng làm.”

Đột nhiên lại thấy Minh Thiên khẽ cười: “Thích thì làm thôi.”

Thế là tôi lại ngây ngốc vì nụ cười khẽ ấy.

Sao tôi có cảm giác như chỉ có tôi và nhỏ bạn cùng bàn là ủng hộ Minh Thiên làm nam chính nhỉ? Mà thôi kệ, dù ai có ý kiến thế nào thì nam chính vẫn chỉ có một: MINH THIÊN!!!!

À nếu những ai yêu thích Khoa và ghét nam chính thì đợi truyện của Khoa rồi hẳn đọc nhé, tránh trường hợp mọi người lại gọi hồn nam phụ về :))

Hì vọng sau khi đọc xong những dòng này, những ai không vừa lòng về nam chính có thể thoát ra, xoá truyện, tìm truyện khác để đọc còn hơn là cứ mãi khó chịu về bạn nam chính hay nuối tiếc vì một bạn nam không phải chính :))

Là người viết, sẽ chẳng ai vui khi con mình bị hắt hủi cả.

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cãi Nhau

Chương 23: Cãi Nhau

Nhưng rất nhanh lí trí đã kéo tôi thoát khỏi trạng thái ngu ngốc ấy. Tôi im lặng nhìn gương mặt đang mỉm cười ôn hoà bên cạnh. Đến cuối cùng tôi rốt cuộc vẫn không tài nào hiểu nổi, lúc cần thì đối xử ân cần, dịu dàng với tôi còn lúc không cần thì xem tôi đây như không tồn tại. Anh ta cứ xem tôi như một con con ngốc!

Quá đáng thật!

Chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủi cũng đủ khiến dễ tôi bùng nổ. Và thế là tôi bùng nổ thật, đơn giản là nếu hôm nay không nói cho rõ ràng, tôi chẳng biết

đến khi nào mới có cơ hội để nói.

Tôi nói bằng giọng mỉa mai: “Tôi cần anh giúp chắc? Anh nghĩ mình tài năng lắm à? Đẹp lòng thương hại của anh đi, tôi đây đeo cần anh thương hại. À mà chẳng phải từ trước đến giờ anh thích đóng vai kiểu soái ca lạnh lùng sao? Cứ tiếp tục làm như vậy đi, dù sao thì không có anh làm phiền tôi khoẻ, đỡ phải chường mắt!”

Mình Thiên đã hoàn toàn thu lại nụ cười, không nói gì cả nhưng nhìn tôi chăm chăm. Không hiểu sao giờ phút này tôi lại cảm thấy sợ hãi trước con mắt kì lạ ấy, cái màu tím lạnh lẽo của nó như hàng vạn lưỡi dao sắc nhọn có thể sẵn sàng xé nát tôi bất cứ lúc nào. Thế nhưng bản tính cố chấp không cho phép tôi sợ hãi, tôi lại nhìn vào đôi mắt ấy, cười khẩy: “Ày, anh đừng nhìn tôi bằng con mắt đó... vì trông mắt anh như quái vật vậy...”

Con người tôi có một tật xấu chính là nói chuyện lúc nào cũng độc mồm độc miệng, nói chuyện không suy nghĩ kĩ càng gì cả, cứ nghĩ gì tuôn ra đó, chẳng phân biệt phải trái đúng sai, nhất là trong các trường hợp bản thân đang nói con diên như thế này. Mặc dù không ít lần hối hận vì cái mồm của mình nhưng để sửa đổi hoàn toàn thì rất khó. Thật ra thì từ khi lên lớp 11, cái mồm của tôi đã biết kiềm chế một chút nhưng hôm nay lại mất kiểm soát.

Ngay khi thấy Mình Thiên chậm lại bước chân, cho đến khi anh đứng yên tại chỗ và lạnh lùng nhìn tôi, tôi biết mình diên thật rồi. Nhưng không chỉ có tôi diên.

Đột nhiên Mình Thiên bật cười và đương nhiên tôi biết nụ cười ấy chẳng có chút ấm áp nào. “Haha...Mòng Tôi, em đang trách tôi vì đã tránh mặt em trong suốt thời gian qua sao? Em cho rằng mình bị bỏ rơi, bị hắt hủi sao?”

Tôi cũng lạnh lùng cười khẩy: “Còn không phải thế?”

Dù vẫn đang trong tiết năm, còn chưa đến giờ ra về nhưng trời đã bắt đầu tối dần. Phía xa xa lấp ló những đám mây đen. Sẽ nhanh thôi, những đám mây ấy sẽ nhanh chóng kéo đến đây và rải mưa xuống khu vực này. Và rồi sẽ dội ướt mọi thứ, kể cả cái đầu đầu óc không còn tỉnh táo là tôi. Chúng tôi cũng không còn chạy nữa mà đứng yên tại chỗ, nơi này là góc khuất, tôi cũng chẳng lo bị thầy Hiệu trưởng bắt.

“Bản thân em nực cười thật đấy!” Lần đầu tiên tôi thấy đáng về lạnh lùng châm chọc này của Mình Thiên.

Rồi chẳng biết tại sao tôi lại có cảm giác như trái tim bị ai đó khoét một lỗ thật sâu, thật sâu... cái cảm giác bức bối khó chịu kia lại tưởng chừng như đang ùa về. Nhưng hơn hết là cảm giác uất ức, tức giận.

Tôi nực cười?

Hành động chờ anh trở lại, đau buồn vì bị anh bỏ rơi, lo lắng vì anh thay tôi chịu trách nhiệm cho bức tượng... rất nực cười?

À phải rồi, ngay cả tôi còn cảm thấy nó rất là nực cười thì không thể trách anh được.

“Ha, đúng vậy! Tôi rất nực cười khi rõ ràng bị người ta chán ghét nhưng vẫn dai như đũa mà bám theo. Tôi rất nực cười khi rõ ràng biết anh không muốn nhìn thấy tôi nhưng vẫn cố chấp nhìn theo anh. Rõ ràng trong lòng anh tôi chẳng là cái thứ gì cả nhưng tôi vẫn hành động diên khùng như thế, có phải anh cảm thấy rất nực cười không? Vậy thì anh cứ cười đi, cứ cười cho nhiều vào, cười đến khi nào cổ họng nát bấy thì thôi!”

You May Like by Mỗi đêm, bạn sẽ bị mất 1kg, nếu bạn sẽ làm điều này trước khi ngủ Vừa dứt lời, cơn mưa cũng ồ ạt đổ xuống. Rõ ràng ban nãy trời nắng là thế, sẽ chẳng ai nghĩ rằng có một cơn mưa tầm tã sẽ sớm trút xuống nơi này. Từng hạt mưa thấm vào da thịt tôi, nước mưa lạnh lẽo lướt qua khuôn mặt, cuốn theo vài giọt nước nóng hồi chảy ra từ khoeo mắt...

Khoảng cách cả hai không quá xa cũng chẳng quá gần. Hai người cứ để mặc cho nước mưa làm ướt người vẫn không nhúc nhích mà lẳng lẳng gương mặt nhìn nhau.

“Em đang trách tôi?” Mình Thiên vẫn không chút cảm xúc, bước từng bước đến gần tôi. Cho đến khi hoàn toàn che khuất mọi tầm nhìn của tôi, anh lại lên tiếng, vẫn là giọng nói trầm thấp ấy nhưng dưới cơn mưa lạnh lẽo, giọng nói không còn chút hơi ấm nào. “Hoàng Mòng Tôi, em rất nực cười, bản thân em thật buồn cười đó em không biết sao? Em lấy tư cách gì để trách tôi đây? Người bảo tôi tránh xa em ra chính là em, người kêu tôi đừng làm phiền em nữa chính là em. Vậy thì em nói đi, em lấy lí do gì để trách cứ tôi?”

Anh ta đang sửa bậy gì vậy? Tôi bảo anh ta tránh xa tôi ra, đừng làm phiền tôi? Ha, bịa chuyện cũng có chừng mực thôi chứ!

“Hay lắm, anh không đi làm biên kịch phim cũng uống phí tài năng!” Tôi lại nở nụ cười châm chọc. Có lẽ từ trước đến nay tôi đã sai hoàn toàn. Cái gì mà tốt bụng, ấm áp, dịu dàng? Rõ là dối trá!

Giờ phút này có lẽ cả hai bắt đầu nổi chứng ương bướng chẳng ai muốn nhường ai. Nghe lời châm chọc của tôi, Mình Thiên cũng giọng mỉa mai: “Tôi cảm thấy có một đồng nghiệp như em cũng không tệ.”

“Vậy sao? Ban nãy anh có nói tôi bảo anh đừng làm phiền tôi? Vậy thì tôi cúi đầu cầu xin anh hãy làm như thế, cứ tránh xa tôi càng xa càng tốt, tốt nhất là đừng để tôi trông thấy mặt anh, vì kể từ bây giờ nhìn anh rất chường mắt!”

Nói năng hùng hồn là thế nhưng trong lòng lại rất khó chịu, nước mắt lại một lần nữa bị nước mưa cuốn trôi.

Không biết có phải anh phát hiện mất tôi đồ hay không mà lại thất thần nhìn tôi vài giây nhưng rất nhanh lại trở về điệu bộ châm chọc: “Yên tâm đi, dù sao thì sang tuần sau tôi cũng sẽ tự động cuốn gói khỏi nơi này.” Nói rồi Mình Thiên quay lưng bỏ đi nhưng vừa bước được vài bước lại quay đầu: “À,

còn về đôi mắt này. Nếu có thể, chẳng ai muốn mình trở nên lạc loài như thế này đâu.”

Đợi cho đến khi bóng lưng ấy hoàn toàn bị nước mưa che khuất, tôi bật khóc nức nở. Khó chịu thật đấy! Mặc dù mọi thứ đều diễn ra như lời tôi nói nhưng tại sao tôi lại muốn khóc như vậy?

Chuông tan học vang lên. Tôi biết giờ khắc này chắc hẳn bản thân sẽ rất chật vật, nhóp nhép do toàn thân dính mưa. Tôi lại không muốn ai trông thấy bộ dạng này của mình, đang không biết làm sao thì bất gặp con Trúc. Nó cầm ô đứng đó, sau lưng trước ngực đều mang ba lô, một của nó và một của tôi. Trông thấy tôi, nó sột sắng chạy đến, lo lắng nhìn tôi hỏi han một lượt. Cuối cùng, thấy hai mắt tôi đỏ hoe, không nói không rằng vớt ô sang một bên, đưa tay ôm chầm lấy tôi.

Hành động của nó khiến tôi rất muốn chửi: Địt mẹ mày vớt ô đi thì ướt hết cặp của tao thì sao? Muốn ôm thì vớt cái cặp ra, mày ôm như thế không thấy căng bụng à? Mặc dù chỗ này ít người nhưng ôm nhau như vậy còn ra thể thống gì? Đờ mờ người ta đang nhìn kia, còn tưởng hai đứa đóng phim les đó!

Thế nhưng tôi vẫn không đẩy nó ra, để mặc cho nó ôm tôi, mặc cho hai đứa cùng ướt. Cuối cùng, như bị bao uất ức dồn nén, tôi oà khóc trong lòng nó.

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Anh Thích Mông Tôi Sao?

Chương 24: Anh thích Mông Tôi sao?

Kể từ buổi chiều hôm đó, dù có ai hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, tôi đều im lặng không trả lời, kể cả là con Trúc tôi cũng không hé nửa câu. Chuyện hôm đấy như chưa từng xảy ra vậy, tôi vẫn cứ đến lớp, học hành, sinh hoạt như bình thường. Chỉ là dạo này tôi đột nhiên lại lười mở miệng, lại có người bảo tôi dần trở thành Dennis thứ hai.

Dennis? Minh Thiên?

Nếu có người hỏi tôi có cảm giác như thế nào về người này thì câu trả lời chính là căm ghét. Phải, tôi ghét người này. Cái con người vô lý hết sức, càng nghĩ đến càng bức. Đờ mờ cái là dạo này tôi không còn phải nghe con Trúc lảm nhảm về hai chữ “Dennis” kia nữa.

Tuần sau con Trúc thi, và tuần sau cũng đồng nghĩa với việc tôi không cần phải hít thở chung một bầu không khí với con người đáng ghét kia nữa.

Tôi cứ lặng người nhìn ra cửa sổ rồi suy nghĩ miên man như thế, đến mức thầy gọi tên mãi mà chẳng hay. Kết quả lại như những lần trước, tôi lại “được” lưu tên vào sổ đầu bài. Từ hôm đó đến nay là hai ngày, trong suốt hai ngày ngắn ngủi tên tôi đều nằm trong sổ đầu bài.

*** (Trúc)

Chiều hôm nay, tôi vẫn nhớ Dennis chỉ bài như thường lệ. Tôi để ý dạo này Mông Tôi với Dennis có vẻ là lạ, hình như hôm trời mưa đã xảy ra chuyện gì đó, hôm ấy Mông Tôi khóc rất dữ, nhưng sau dù tôi có gắng hỏi đến mấy thì nó vẫn im lặng giấu kín. Hai ngày nay, ngày nào tôi cũng lên thư viện ôn toán, sẵn tiện câu nào không hiểu thì hỏi Dennis vì dù sao anh lúc nào cũng ngồi ở đây.

Nếu là khi trước, chỉ cần nghe tôi kể chuyện về Mông Tôi anh đều im lặng lắng nghe, lâu lâu kể về mấy chuyện ngộ nghĩnh của nó trong lớp, tôi để ý thấy anh khẽ cười, ánh mắt dịu dàng đến lạ. Nhưng kể từ hôm ấy, chỉ cần nghe hai chữ “Mông Tôi”, Dennis đều có vẻ lảng tránh hoặc cố ý đổi chủ đề khác.

Đến hôm nay, tôi rốt cuộc vẫn không nhận được liên hỏi: “Anh với Tôi xảy ra chuyện gì sao? Mấy bữa nay trông nó cứ thần thờ mãi, nhìn có vẻ buồn buồn...”

Lại thấy anh im lặng như đang trầm tư gì đó, rồi tự dưng anh bật cười: “Buồn? Anh nghĩ em ấy vui còn không kịp.”

Thật ra tôi không chỉ thấy Mông Tôi có vẻ buồn buồn mà tôi còn trông thấy nét buồn trong mắt của người đối diện. Dù rằng anh đang cười giễu đầy vẻ mỉa mai nhưng thực chất ánh mắt ấy nói lên tất cả: Mông Tôi buồn thì chắc chắn anh cũng không vui.

Phút chốc tôi dường như đã hiểu ra tất cả, hoá ra là như vậy!

Mông Tôi và Dennis có tình cảm với nhau.

Chẳng trách lúc trước tôi hẹn Dennis lên thư viện chỉ bài anh lại đồng ý nhanh đến vậy, lí do chỉ có một, chính là vì tôi là bạn thân của Mông Tôi. Tôi cảm thấy giữa tôi và Dennis còn có một mối liên hệ là Mông Tôi, vậy nên trong cuộc trò chuyện của chúng tôi luôn nói về nó. Có đôi lúc Dennis thường hỏi vu vơ về Mông Tôi, mà tôi lúc đó vẫn đang thấy vui vì được gặp anh, cứ thế những câu chuyện hằng ngày của nó đều được tôi kể cho Dennis. Vậy mà

tôi lại luôn nghĩ rằng anh không gần gũi với ai nữa, kể cả là Mông Toi nhưng lại nói chuyện với tôi là vì trong lòng anh ắt hẳn tôi cũng có một vị trí đặc biệt. Thế nhưng sự thật lại không phải như những gì tôi mong ước...

“Anh thích Mông Toi sao?” Câu hỏi của tôi khiến người đối diện sững sờ, nhưng rất nhanh anh lại không do dự gật đầu.

Có cái gì đó đang siết lấy cổ họng tôi, dù đã đoán được kết quả nhưng thái độ quả quyết như vậy vẫn khiến tôi đau lòng. Tôi vẫn luôn mong chờ một câu phủ nhận từ anh, thế nhưng sự thật là vậy, anh thích Mông Toi. Có vẻ tôi ích kỉ quá nhỉ? Tôi thế mà lại âm thầm cầu nguyện anh không thích Mông Toi.

Cố gắng ổn định lại cảm xúc, tôi lại hỏi: “Thích như thế nào?”

You May Like by Mỗi đêm, bạn sẽ bị mất 1kg, nếu bạn sẽ làm điều này trước khi ngủ Anh lại đáp: “Rất thích.”

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, muốn tìm xem có chút gì đó không nhưng ngoài sự bình tĩnh ra thì chẳng còn gì khác. Tôi đang mong chờ cái gì vậy?

Lúc ấy tiếng chuông vào học vang lên, tôi vội vàng nói lời tạm biệt rồi sau đó gần như chạy khỏi thư viện.

Tôi nhớ tới tờ giấy đầy chữ “MT” mà nó viết trong khi đang ngẩn ngơ vào lúc ra chơi hồi sáng. Khi đó tôi hỏi nó “MT” là gì, nó hơi ngẩn người rồi bảo đây là tên nó, Mông Toi. Nhưng bây giờ thì tôi biết rồi, “MT” nghĩa là “Minh Thiên”, là tên khác của Dennis. Tôi vẫn luôn biết về cái tên này nhưng chưa bao giờ dám gọi. Thú thật là tôi khá ghen tị với Mông Toi vì có thể gọi anh bằng một cái tên đặc biệt khác mà chẳng ai gọi. Lại có khi tôi ngồi cạnh Mông Toi, thấy nó trong lúc vô tình lại vẽ ai đó, dường như phát hiện ra bản thân mình đang vẽ gì, nó vội gạch nát tờ giấy rồi vo lại đem vứt. Mặc dù không nhìn rõ nhưng tôi lại có linh cảm chính là Dennis. Sự việc hôm nay lại lần nữa chứng minh linh cảm của tôi hoàn toàn chính xác.

Tôi bật khóc trong phòng vệ sinh nhưng chẳng dám khóc to vì sợ có người biết. Cả một mớ cảm xúc lẫn lộn, ngoài khóc ra tôi chẳng biết nên làm thế nào.

Hình như mấy năm trước tôi cũng từng khóc như thế này. Đây là vào năm lớp 8, khi ấy tôi vẫn còn chơi thân với con Hà.

Năm ấy lớp tôi có cậu bạn lớp trưởng rất được mọi người yêu thích, trong đó bao gồm cả tôi. Cậu ta tên Minh Trí. Thật ra khi ấy tôi biết Trí có cảm tình với mình và cũng âm thầm đáp lại cậu ấy. Thế là chẳng lâu sau đó chúng tôi chính thức hẹn hò. Nghĩ lại thì tình cảm khi ấy của chúng tôi còn khá non nớt, lại thường xuyên cãi nhau vì những chuyện không đâu, đỉnh điểm là hôm tôi bắt gặp Trí đi xem phim với Hà. Sau hôm đó bọn tôi chia tay vì Trí bảo quen tôi rất mệt mỏi, tôi chỉ biết có học và học, không ngó ngang gì cậu ta. Những lúc buồn hai đứa ấy lại tâm sự với nhau và dần dần có cảm tình. Hôm ấy con Hà bảo nó đang buồn nên Trí quyết định dắt nó đi xem phim. Lúc đó tôi rất tức giận, nó buồn thì cũng có thể tâm sự với tôi, tôi cũng sẵn sàng đi chơi với nó, mắc gì lại than vãn với bạn trai tôi? Nhưng chuyện cũng đã xảy ra, tôi cũng rất mệt mỏi nên nói lời chia tay sau năm tháng chúng tôi quen nhau, kết thúc mối tình đầu không mấy tốt đẹp của mình. Sau đó tôi với Hà chính thức cách mặt. Sau đó Hà và Trí công khai đến với nhau. Thật ra qua khoảng thời gian lâu như vậy tôi cũng không còn ghét Hà nữa, chỉ là chúng tôi không cách nào quay lại như trước đây, chỉ có thể xem nhau như người dung nước lã. Dù sao cũng chơi thân với nhau cả khoảng thời gian dài, nói không để ý là nói dối.

Tôi cứ khóc như thế, chẳng biết là khóc vì tội nghiệp cho hai người bạn họ hay vì bản thân mình đáng thương. Tôi còn nhớ có lần mình hỏi Mông Toi rằng có thích Minh Thiên không, lúc ấy nó lắc đầu, quả thực khi ấy trong lòng tôi vui mừng biết bao, cảm giác dễ dàng trong lòng cũng được buông bỏ. Thế nhưng hôm nay cái “nặng” ấy lại lần nữa đè lên tôi.

Tôi ở trong phòng vệ sinh tròn mười lăm phút, dù sao cũng là tiết toán, cô cũng sẽ không so đo với tôi. Tôi rửa mặt, ổn định lại tinh thần rồi bước về lớp.

Đúng như tôi nghĩ, thấy tôi vào lớp, cô không la mắng gì mà bảo tôi nhanh vào chỗ. Tôi đi ngang bàn Mông Toi, lại thấy nó đang chăm chú nhìn ngoài cửa sổ, đúng lúc nghe Trung bảo: “Mấy cứ nhìn thẳng cha người Tây đó mãi thế?”

Sau đó lại nghe nó nói câu: “Tao thêm vào! Tao đang ngắm kiến, ngắm kiến đó hiểu không?”

Lại đúng lúc nghe giọng cô quát: “Mông Toi, khép cái mồm của em vào!”

Tôi nhìn lướt qua cửa sổ, lại phát hiện lớp của Dennis đang học thể dục bên dưới.

Mị rất cần lời góp ý T^T

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Bố Của Minh Thiên

Chương 25: Bỏ của Minh Thiên

Mồm thì bảo ghét người ta nhưng trong lúc thất thần lại nhìn người ta không chớp mắt, đúng là không có cái nhục nào bằng cái nhục này. Mặc kệ tên ngồi cạnh đang tiếp tục làm nhảm về vấn đề gì đó, tôi vẫn cứ ngồi thờ người ra như thế, hết nhìn quạt trần lại chuyển sang nhìn bóng đèn.

“Mông Toi! Em không muốn học nữa thì xuống phòng giám thị ngồi cho tôi!”

Nghe giọng cô quát, tôi vội cúi đầu xuống tỏ vẻ hối lỗi, không dám hó hé một lời. Thế nhưng lần này Mụ La Sát có vẻ quyết tâm hơn những lần trước: “Đi đi, ngày nào đến lớp cũng ngăn người, xuống dưới ngồi cho tỉnh.”

Ừm, thôi được rồi, đi thi đi. Thế là tôi lại không nói không rằng bước ra khỏi lớp.

Đường xuống phòng giám thị hôm nay dài đến lạ. Hồi năm ngoái tôi cũng thường xuyên xuống dưới đấy, năm nay thì bớt lại, hình như hôm nay mới là lần thứ hai kể từ khi lên 11. Cứ đi như thế, vừa đặt chân xuống tầng trệt thì lại bất gặp người mà tôi không muốn gặp nhất: Minh Thiên.

Oan gia ngõ hẹp!

Âm hồn bất tán!

Còn câu gì nữa không nhỉ?

Gặp nhau rồi thì thế nào? Tất nhiên là xem như mình và đối phương chẳng quen biết, cứ thế mà lướt qua nhau như người lạ.

“Này.” Đột nhiên đằng ấy mở miệng, không đợi tôi quay đầu liền nói tiếp: “Cột dây giày lại.” Nói xong thì cũng đi luôn.

Tôi nhìn xuống chân mình, phát hiện dây giày bị bung thật nên loay hoay thắt lại. Khổ nỗi hướng của phòng giám thị cùng hướng mà Minh Thiên đi, mặc dù tôi chẳng có ý định đi theo anh ta nhưng nhìn thế nào cũng giống như tôi lẻo đẻo theo sau. Dường như cảm giác được có người theo sau mình, anh ta quay đầu lại, tôi làm như không nhìn thấy, cứ thế đi ngang qua, bỏ anh ta lại đằng sau.

Đoạn đi ngang qua lớp Minh Thiên, cứ ngỡ anh ta sẽ về lớp nhưng đến khi đứng trước phòng giám thị tôi mới phát hiện người kia vẫn còn ở sau lưng mình.

“Mấy đứa này bị gì đấy?” Thầy giám thị thấy bọn tôi cứ đứng trước cửa mãi thì lên tiếng. Tôi lướt sơ qua bên trong, ngoài thầy ra còn có một người phụ nữ cỡ tuổi mẹ tôi, trông khá đẹp.

“Em bị giáo viên đuổi xuống.” Tôi bình tĩnh đáp, dù sao cũng chả phải lần đầu. Đúng như dự đoán, thầy giám thị vừa nghe thế liền cười: “Tôi biết ngay mà, nhìn mặt em là biết bị đuổi xuống rồi. Mà sao dạo này ít thấy xuống đây chơi thế?” Nói xong thầy liền quay sang Minh Thiên: “Em cũng bị đuổi xuống à?”

“Em đến gặp người nhà.” Anh ta khẽ đáp. Nói xong thầy cho vào, Minh Thiên bước đến gần người phụ nữ đang ngồi bên trong, ngồi xuống bên cạnh và nói gì đó.

Dù sao cũng từng là “khách quen”, thầy cũng chẳng làm khó tôi, cứ để tôi ngồi ở một góc rồi tiếp tục công việc của mình. Tôi đưa mắt nhìn khắp nơi, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở hai người ngồi góc bên kia. Người phụ nữ nói rất nhiều, Minh Thiên cúi đầu lắng nghe, lâu lâu thì gật đầu. Bọn họ nói tiếng Trung nên dù có nghe rõ tôi vẫn chẳng hiểu gì.

Cỡ mười phút sau, người phụ nữ kia đứng dậy nói với thầy giám thị, lần này cô ấy nói tiếng Việt: “Xin phép thầy cho cháu nghỉ sớm có được không?”

Thầy đồng ý, Minh Thiên về lớp thu dọn đồ, người phụ nữ kia ngồi chờ ở đây. Tôi đoán có lẽ đây là mẹ anh ta, lúc trước tôi có từng nghe anh ta bảo mẹ anh là người Trung Quốc. Càng nhìn càng thấy người này đẹp, bảo sao lại để ra đứa con đẹp trai như Minh Thiên. Có lẽ cái nhìn của tôi khiến người này đề ý. Cô ấy cũng nhìn tôi rồi khẽ cười, tôi bối rối nên cũng chỉ biết cười lại.

Chưa đến năm phút thì Minh Thiên trở lại, trước khi rời đi có liếc mắt nhìn tôi một cái.

*** (Thiên)

(Toàn bộ đối thoại của Minh Thiên và những người sau đều bằng tiếng Trung hoặc tiếng Anh)

Từ lúc gặp đi ở phòng giám thị tôi liền biết có chuyện xảy ra. Quả đúng như dự đoán, lão già kia đã mò đến tận nhà đi tôi.

Theo đi về đến nhà, tôi phát hiện có khoảng ba, bốn chiếc xe đỗ trước cửa. Tôi chậm chậm đi vào nhà, thấy tôi, người ngồi trong liền lên tiếng: “Mấy tính đến bao giờ mới chịu về?”

Tôi đứng cách ông ta không quá xa cũng chẳng quá gần, đối với cái người tôi phải gọi bằng bố này, tôi chẳng có một chút cảm tình nào. Thử hỏi có đứa con nào còn cảm thấy yêu quý bố nó khi ông ta ngày nào cũng đi sớm về khuya, không quan tâm đến mẹ nó và đến một ngày nó ông ta dắt một người đàn bà cùng một đứa nhỏ khác về nhà vào bảo đó là con ông ta?

“Ông đã gặp mẹ chưa?” Tôi không trả lời câu hỏi của ông ta mà hỏi về một vấn đề khác, mắt nhìn thẳng ông ta.

You May Like by Cách thông minh để giảm cân không cần ăn kiêng “Người chết thì cũng chết rồi, gấp để làm gì.” Ông ta đã nói như thế. Tôi không ngờ ông ta lại có thể thốt ra một câu như vậy, đây còn là người bố mà lúc nhỏ tôi luôn ngưỡng mộ sao?

Sau khi li dị với bố, mẹ và tôi sang Việt Nam sinh sống với dì bởi bà không dám quay lại Trung Quốc đối diện với ông ngoại. Mẹ tôi bắt chấp ngăn cản của gia đình để đến với bố tôi, đôi lại cuối cùng nhận được cái gì đây? Gia đình thì từ mặt, người chồng bà hết mực yêu thương lại qua lại với người phụ nữ khác sau đó bọn họ còn có cả con riêng. Mẹ tôi ôm mọi đau khổ sang Việt Nam, thế nhưng sau đó lại gặp tai nạn phải sống thực vật. Khoảng thời gian đó rất khó khăn và vất vả, lũ người kia gây tai nạn rồi bỏ trốn, công an lại không chịu giải quyết cho ra lẽ.

Bao nhiêu là chuyện, đều vì ông ta mà ra, thế mà ông ta lại có thể thản nhiên thốt ra một câu như thế?

Tôi nắm chặt tay, cố giữ cho bản thân thật bình tĩnh, nói cho cùng người kia cũng là bố tôi, tôi chẳng thể làm gì được ông ta. Tôi đi đến trước mặt ông ấy, ngồi xuống đối diện rồi lạnh nhạt nói: “Ông không cảm thấy có lỗi với mẹ tôi sao?”

Vừa nghe xong, cái người tôi phải gọi bằng bố này đã nở nụ cười hết sức mỉa mai: “Có lỗi? Cô ta phải sống thực vật là lỗi của tao? Mẹ mày bỗng dưng tắt thở chết cũng là lỗi của tao?”

Tôi mở to mắt ngạc nhiên nhìn người vừa phát ra những lời lẽ hết sức vô tình kia. Ông ta vẫn luôn phong độ ngời ngời như trước đây, dường như thời gian chẳng thể nào che kín được nét điển trai trên gương mặt ấy. Ông trời ban cho ông ta tướng mạo nhưng lại lấy mất nhân tính.

Dù cố nhủ với lòng phải bình tĩnh, không được nổi nóng nhưng sức chịu đựng của tôi lại có giới hạn.

“Shut up!” Tôi chặn ngang lời nói của ông ta. Sau khi hoàn hồn lại, tôi phát hiện dưới chân đầy những mảnh vỡ thủy tinh do mình vừa đập bể.

*Chỗ kia để nguyên vẫn tiếng Anh cho hay :))

Người kia cũng ngạc nhiên nhìn tôi vài giây, ngay cả dì tôi và chồng dì ấy cũng bị tiếng động làm cho giật mình vội vàng chạy vào xem.

Đột nhiên ông ta vừa vỗ tay vừa nói: “Gan lớn quá nhỉ? Không hổ là con trai tao.”

“Tôi không phải con trai ông. Nói chính xác hơn tôi không có người bố như ông.” Tôi cúi đầu thu dọn mảnh vỡ, có vài mảnh li ti đâm vào tay, ruộm rướm máu. Tôi mặc kệ, tiếp tục thu dọn.

“Đây là cách mẹ mày dạy mày ăn nói với bố của mày sao?” Giọng nói kia có phần tức giận.

Tôi lại thản nhiên đáp: “Không. Mẹ tôi dạy phải yêu thương và quý trọng bố của mình. Cái kia là chính ông dạy cho tôi. Ông không đáng làm bố tôi.” Thu dọn xong, tôi đứng lên tìm chỗ vứt, không quên nói với ông ta: “Tuần sau tôi sẽ tự động trở về. Dù sao vẫn còn David ở đây, tôi cũng chẳng trốn đi đâu được.”

*Chú thích một chút: David là người mà Mông Toi trông thấy khi đi mua trà sữa, hình như ở chương 11 thì phải.

Tôi mặc kệ ông ta vẫn còn ngồi đó, vứt cái đồng thủy tinh vỡ nát kia rồi trực tiếp đi thẳng lên phòng. Từ lúc sang Việt Nam thì tôi và mẹ luôn sống ở nhà dì. À, nói chính xác hơn là tôi ở nhà dì còn mẹ tôi ở bệnh viện.

Tôi mệt mỏi ngã xuống giường, nhắm chặt hai mắt lại. Đầu ngón tay truyền tới một chút cảm giác, tôi mở mắt, xòe tay ra, phát hiện chỗ kia vẫn còn đang chảy máu. Không đau nhưng cũng chẳng thoải mái gì. Xử lý sơ qua mấy vết cắt, tôi lại nằm vật ra giường, vớ lấy khung ảnh ở trên chiếc tủ nhỏ gần đó, bắt đầu vuốt ve khuôn mặt trên ảnh.

Nhìn hồi lâu, hai mắt chợt nhoè đi, tôi khẽ nói: “Mẹ... lúc con còn nhỏ mẹ thường nói với con sau này không có mẹ, con phải chăm sóc cho bố thật tốt, phải ngoan ngoãn nghe lời thì bố mới thương yêu con. Nhưng khi lớn rồi con lại chợt nhận ra, con không cần tình thương của ông ta.”

“Mẹ mất đã gần hai tháng, ông ta cũng chẳng đến thăm lần nào. Vừa nghe tin mẹ không còn liền vội vàng kêu người ép con phải quay lại Pháp.”

“Mẹ, người đàn bà và đứa trẻ kia đang sống trong ngôi nhà của mình. Ông ta đã tái hôn, đứa trẻ kia cứ thế trở thành em trai của con.”

“Nhưng mẹ yên tâm, những gì bọn họ nợ mẹ, con sẽ đòi lại từng thứ một. Kể cả quyền thừa kế gia tài của ông ta. Dù thật lòng con chẳng muốn chấp nhận người bố này nhưng sự thật thì con vẫn là con trai của ông ta, con sẽ không để cho bọn người kia thừa hưởng bất cứ thứ gì.”

À bật mí một chút: Bạn nào đọc Thăng Trung Quốc chưa nhỉ? Nếu đã lướt sơ qua rồi thì mình nói luôn, dì của Thiên là mẹ của thằng Trung Quốc nhé, tức hai người kia là anh em họ ý =))

P/s: Ngày mai đi học lại rồi T.T

Chương 26: Gặp Tư Kỳ

Chương 26: Gặp Tư Kỳ*

(Tư Kỳ là ai? Tư Kỳ là em họ Minh Thiên, nam chính trong truyện Thăng Trung Quốc do mị viết)

Nằm một chút, tôi lại lờ tin nhắn kia ra đọc lại một lần nữa, mày khẽ nhủ lại. Nhìn thì giống nhưng lại có chút gì đó không giống. Là gì nhỉ?

Cũng là cái tên người gửi đó, cũng là giọng điệu khi nói chuyện đó, nội dung tin nhắn cũng rất rõ ràng, chỉ vồn vện vài chữ: Tránh xa tôi ra, đừng làm phiền tôi nữa.

Nhưng thái độ của Mông Toi hôm đấy rất lạ, như thể em ấy không hề biết đến đoạn tin nhắn này, cả đôi mắt đỏ hoe kia nữa. Tất nhiên cũng không thể loại trừ khả năng người kia giả ngu.

Đầu óc tôi rối bời, tôi chẳng biết mình nên tin tưởng em hay tin vào đoạn tin nhắn mà em gửi tới nữa. Sống trên đời mười mấy năm, tôi vẫn luôn tự cảm thấy bản thân mình thông minh, nhưng cứ hề chuyện gì liên quan đến con bé đánh đá kia, tôi bị biến thành ngu luôn rồi.

Khoảng thời gian đó tôi làm như những gì Mông Toi bảo, cố gắng tránh xa em, lại thêm những chuyện rắc rối ở Pháp, tôi trở nên trầm mặc. Mọi người bảo tôi thay đổi, thật ra cũng không hẳn, đó là vì tôi lười mở miệng, lười giao tiếp, người thân quan trọng nhất không còn nữa, mọi thứ lúc ấy thật trống rỗng.

Thật sự mà nói thì qua một khoảng thời gian, tôi cũng không đành lòng bỏ mặc Mông Toi, nhắm mắt xem như tin nhắn kia không hề tồn tại nhưng hôm ấy...

Nằm một lát, có tiếng gõ cửa, đoán là thằng nhóc Tư Kỳ kia đã tan học, muốn vào phòng quấy rối, tôi thẳng thừng đáp: “Đang ngủ, đừng làm phiền.”

Nói đến thằng nhóc thua mình một tuổi này, đến bây giờ tôi vẫn còn tức. Cái hồi tôi vừa sang Việt Nam, nó dạy tôi vài từ tiếng Việt đơn giản, từ đầu tiên nó dạy cho tôi chính là hai chữ “xin chào”, thế nhưng, nó không đọc là “xin chào”, nó đọc thành “ngu ngốc”. Thế mà chính tôi cũng “ngu ngốc” theo khi đem nó áp dụng vào thực tiễn, người đầu tiên tôi thực hành là Mông Toi. Tôi vẫn chẳng thể nào quên được cái nhìn kì dị của em ấy khi trông thấy mình, cả cái bộ mặt thúi hoắc khi nghe tôi “chào”. May mắn mà lúc đó tôi đã rời khỏi hiện trường, với tính cách của em, chẳng biết lúc đó tôi bị chửi thảm thiết như thế nào. Nhắc đến Mông Toi thì...

Ày, bỏ đi, khi không lại nghĩ đến em ấy làm gì!

Tên nhóc ngoài cửa vẫn không có ý định dừng lại, nó tiếp tục đập cửa: “Lục Minh Thiên, dậy đi, có trai đến tìm này.”

Trai tìm?

“...”

Bỗng dung lại thấy dị dị thế nào ấy.

Tôi cố gắng vắt óc ra để suy nghĩ nhưng không tài nào nghĩ ra “traí” ở đây có thể là tên nào. Bọn trên lớp thì không thể rồi, chúng nó chẳng biết nơi này. Ông già kia? David? Không có khả năng. Cuối cùng tôi đành lết xác ra khỏi phòng để xem thử đứa nào tới tìm mình.

Cửa vừa mở, một khuôn mặt tươi cười ló vào, tên kia không kịp để tôi phản ứng liền đi đến bên giường rồi thả người nằm xuống một cách tự nhiên.

Tôi mặc kệ nó, đi xuống dưới nhà xem có ai tìm mình. Chưa đầy hai phút, tôi hậm hực quay trở lại vì bị mắc lừa. Sao tôi lại quên mất thằng nhóc Tư Kỳ cũng là “traí” nhỉ?

Trông thấy tôi quay về, nó ôm bụng cười hả hê. Tôi mặc kệ nó, mệt mỏi nằm xuống giường.

“Minh Thiên, hôm nay em vừa gặp Mông Toi.”

Nghe thấy cái tên đó, tôi ngoài mặt không phản ứng gì, vẫn nhắm mắt như cũ, chỉ khẽ “ừm” một tiếng nhưng thật ra trong lòng lại nhộn nhạo.

“Không tò mò à? Không phải anh thích người ta sao? Lạnh nhạt thế?”

Tôi mở mắt nhìn sang, đúng lúc bắt gặp nó đang bấu môi.

“Được rồi, có gì thì nói nhanh.”

You May Like by Mỗi đêm, bạn sẽ bị mất 1kg, nếu bạn sẽ làm điều này trước khi ngủ “Haha, biết ngay là anh thích nghe mấy chuyện này.”

Tôi không kiên nhẫn đợi nó một cái: “Không nói thì cut!”

*** (Tôi)

Tôi ở dưới phòng giám thị cho đến khi hết tiết toán thì mò lên lớp. Bọn kia thấy tôi trở lại liền bắt đầu trêu chọc, tôi ngó lơ, thẳng thừng trở về chỗ ngồi rồi lại nằm dài ra bàn.

Lại cố gắng trải qua hai tiết ngữ văn vừa buồn chán vừa vô vị, tôi chính thức được giải thoát. Vừa dắt xe ra khỏi cổng trường, chuẩn bị chạy thì trông thấy mấy đứa con gái đang xôn xao bàn tán, tôi cũng tò mò nhìn sang, trông thấy một thằng lạ hoắc mặc đồng phục trường quốc tế đang dựng xe đứng trước cổng trường như đang tìm kiếm ai đó. Khoảng cách giữa tôi và người kia không quá xa cũng chẳng gọi là gần, nói chung vẫn đủ để tôi nhìn ngắm dung nhan nó. Có nói thế nào cũng chẳng miêu tả được hết khuôn mặt đẹp đẽ ấy nên tôi chỉ dùng ngắn gọn hai từ thôi: Trai đẹp. Tất nhiên chẳng thể nào nói rõ giữa người này và Minh Thiên ai đẹp hơn ai được, dù sao mỗi người đều mang một vẻ khác nhau. Mà để ý kĩ thì... hai người cũng có chút giống giống...

Ủầy, khi không nhắc đến tên khốn kia làm gì!

Thăm nghĩ chuyện chẳng dính dáng đến mình, tôi không nhìn nữa, chuẩn bị vịn ga chạy đi. Nhưng chưa kịp chạy thì người ta phát hiện ra tôi rồi vội vàng chạy đến.

“Mông Tôi?”

Được hỏi, tôi ngêch mặt ra, cố gắng nhớ xem mình có biết người này không, nhưng rất tiếc là chẳng nhớ được gì. (Nhớ được mới là lạ, tôi vốn chẳng quen người này)

Bọn hóng hót cũng dõi mắt nhìn theo, tôi không để ý bọn nó, hỏi người trước mặt: “Ừ, quen nhau à?”

Nhân tiện đó cũng nhìn kĩ phù hiệu người kia: Lâm Tư Kỳ, lớp 11A1.

Cái người tên Tư Kỳ liền nở nụ cười, thành thật đáp: “Không quen.”

Sau đó lại nói: “Tớ là Tư Kỳ, em họ của Minh Thiên.”

Tôi lại “ừ”, mắt nhìn tên kia như muốn hỏi tiếp: “Em họ thì sao? Liên quan đến tôi à?”

Tư Kỳ khề ho một tiếng rồi bắt đầu trình bày: “Thật ra hôm nay tớ đến đây cũng chỉ muốn chuyển lời giúp. Thứ sáu tuần sau Minh Thiên sẽ bay về Pháp, chuyến bay A909 lúc 18 giờ. Còn nữa, Minh Thiên bảo anh ấy rất thích cậu.” Nói xong còn nháy nháy con mắt.

Tôi cứng đờ người, sau đó không nói không rằng liền bỏ chạy, vút lại cái nhìn ngơ ngác của người kia sau lưng.

Minh Thiên nghe kể xong, lập tức đáp cho Tư Kỳ vài cái nhưng may mắn cậu thủ sẵn từ trước nên né được. Đã vậy cậu còn bổ sung thêm: “Em vì anh mới làm chuyện này, anh không quý xuống dập đầu tạ ơn em thì thôi đi còn đáp em!”

“Ai cần em nhúng tay vào!”

Tư Kỳ khề bịu môi lầm bầm: “Thích người ta thì cứ nói bày đặt giấu diếm.”

Người kia nghe được liền đáp trả: “Con bé kia tên gì nhỉ? Thủy Dương à? Nghe nói có thằng ngốc nào thích nó nhưng chẳng dám nói, cứ lòi hình người ta ra nhìn rồi cười như thằng hâm.”

Tư Kỳ ngượng mặt thì tất nhiên cũng sẽ làm cho người kia ngượng theo: “Anh thì khác gì em, cũng chụp lén người ta rồi lâu lâu mang ra ngắm thôi.”

Với hai anh em mà nói, đây đều là bí mật của riêng họ nhưng chẳng hiểu tại sao đối phương lại biết rõ.

Anh không nói không rằng trực tiếp xách tên kia ra khỏi phòng mặc cho nó đang kêu gào. Trong lòng lại hết sức rối bời.

Dù sao người ta cũng biết rồi, có nên gọi điện giải thích không? Nhưng mà sự thật chính là như thế, chẳng có gì để giải thích cả, cũng không biết gọi rồi sẽ nói cái gì.

Tay vẫn cầm điện thoại, đang phân vân không biết có nên nhắn gọi hay không thì bỗng dưng điện thoại lại đổ chuông.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Con Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.